

KĀPĒC BĒRZIŅŠ GRIB PAMEST VEF?

Sporta Avīze

#30 (907) Cena Ls 0,98

2013. GADA 30. JŪLIJS-5. AUGUSTS

ARTURS ŠTĀLBERGS

TRĪS GADI, TRĪS MEDAĻAS

GUDLEVSKIS PROM NO «DINAMO»

ISSN 1691-0451

9 771407 342000

30

Mediju
nams

4. AUGUSTĀ JŪRMALĀ

SKRITUĻSLIDOŠANAS MARATONS

REĢISTRĒJIES:
TC "SPICE", MARATONI.LV
FANS, CITYFITNESS

42 KM

MARATONA DISTANCE

"GUTTA" 14KM ĢIMENES DISTANCE, 400M – 1KM "FAVORIT" BĒRNU DISTANCE

MŪS ATBALSTA:

NEDĒĻAS JUBILĀRI

Deilījs Tomsons	30.07.1958.	vieglatlētika
Aigars Kudis	30.07.1959.	peldēšana
Roberts Koržeņevskis	30.07.1968.	vieglatlētika
Markus Neslunds	30.07.1973.	hokejs
Lolita Andriševska	30.07.1976.	hokejs
Jurita Šnitko	30.07.1976.	kamaniņas
Vadīms Romanovskis	30.07.1978.	hokejs
Kristiāna Rode-Gulova	30.07.1980.	airēšana
Anda Eibele	30.07.1984.	basketbols
Nīks Boletjeri	31.07.1931.	teniss
Helmuts Balderis	31.07.1952.	hokejs
Jānis Šmēdiņš	31.07.1987.	volejbols
Aleksandrs Avdejevs	1.08.1956.	smailošana
Jānis Lanka	3.08.1940.	vieglatlētika

Marsels Dions	3.08.1951.	hokejs
Jānis Kļaviņš	3.08.1958.	basketbols
Tatjana Samodahova	3.08.1970.	volejbols
Sandis Ozoliņš	3.08.1972.	hokejs
Rodrigo Laviņš	3.08.1974.	hokejs
Valdis Valters	4.08.1957.	basketbols
Juris Štāls	4.08.1982.	hokejs
Aija Katkovska	4.08.1984.	kamaniņas
Māra Grīva	4.08.1989.	vieglatlētika
Jurijs Volkinšteins	5.08.1936.	vieglatlētika
Ingrīda Liekna-Kubliņa	5.08.1955.	basketbols
Jānis Āzacis	5.08.1971.	basketbols
Marians Pahars	5.08.1976.	futbols

KALENDĀRS

30. JŪLIJS	
31. JŪLIJS	
LČ futb. I līga	18.30 «Gulbene» un BFC «Daugava» (Gulbenē)
1. AUGUSTS	
EČ basketbolā kadetēm (U-16)	
	14.45 Turcija un Krievija
	21.30 Latvija un Zviedrija
Pārbaudes spēle basketbolā	
	18.00 Latvija U-18S un Zviedrija U-18S
EL futb.	19.00 «Ventpils» un «Maccabi» (Ventpils OC)
2. AUGUSTS	
EČ basketbolā kadetēm (U-16)	
	17.00 Latvija un Krievija
	21.30 Turcija un Zviedrija
Pārbaudes spēles basketbolā	
	18.00 Latvija U-18S un Zviedrija U-18S
	21.45 Latvija un Slovēnija (Celjē)
LČ futb. I līga	19.00 «Metta/LU» un «Jelgava» (Hanzas vsk.)
LČ futb. I līga	19.00 «Valmiera» un «Rīgas FS» (Valmierā)
3. AUGUSTS	
EČ basketbolā kadetēm (U-16)	
	17.00 Zviedrija un Krievija
	21.30 Latvija un Turcija
Pārbaudes spēles basketbolā	
	18.00 Latvija U-18S un Zviedrija U-18S
	19.00 Latvija un Serbija (Celjē)
LČ futb.	15.00 «Skonto» un «Daugava» (D) («Skonto» stadionā)
LČ futb. I līga	19.00 «Jūrmala» un «Ventpils» (Slokā)
LČ futb. I līga	17.00 «Jēkabpils/JSC» un «Varavīksne» (Jēkabpilī)
	17.00 «Rēzeknes BJSS» un «Metta-2» (Rēzeknē)
4. AUGUSTS	
Pārbaudes spēles basketbolā	
	18.15 Latvija un Turcija (Celjē)
LČ futb.	17.00 «Ilūkste» un «Daugava» (R)
	19.00 «Spartaks» un «Liepājas metalurģ» (Slokā)
LČ futb. I līga	16.00 «Gulbene» un «Tukums 2000» (Gulbenē)
	17.00 BFC «Daugava» un «Jūrmala-2» (Daugavpilī)
	17.00 «Jelgava-2» un «Ventpils-2» (Zemgales OC)
5. AUGUSTS	

TĀ BIJA...

Slavenajā Vemblija stadionā Londonā 98 000 skatītāju klātbūtnē pasaules čempionāta finālā Anglija papildlaikā ar 4:2 pārspēj VFR izlasi. Par mača varoni kļūst Džefs Harsts, kurš, gūstot trīs vārtus, joprojām ir vienīgais futbolists, kurš finālspēlē atzīmējies ar «hat trick». Angļu labā vēl vienus vārtus guva Peterss, bet vāciešiem pa reizei precīzi bija Hallers un Vēbers.

Par olimpisko čempioni 200 m skrējienā kļūst franču skrējēja Mērija Perekā. Viņai šī ir jau otrā zelta medaļa Atlantā. Pirms tam Perekā bija vinnējusi arī 400 m skrējienā. Viņa ir tikai otrā sportiste, kura vienās olimpiskajās spēlēs uzvarējusi 200 m un 400 m skrējienos. 1984. gadā Losandželosā to pašu izdarīja Valērija Brisko Huka no ASV.

Londonas olimpiskajās spēlēs ASV basketbola izlase ar 156:73 sagrauj Nigērijas izlasi. Uzvara ar 83 punktu starpību ir olimpisko basketbola turnīru rekords. Šajā mačā izcēlās Karmelo Antonijs, kurš realizēja 10 no 12 trīspunktu metieniem. Iepriekšējais rekords arī piederēja ASV izlasei, kura 1956. gadā Atēnās ar 72 punktu pārspāru pārspēja Taizemi.

PASMAIDI

Satiekas sen neredzējušas divas blondīnes. Pirmā jautā otrajai:
– Kā iet, kā tev klājas?
– Nu, esmu apprecējusies ar miljonāru.
– IDEĀLI!
– ...esmu atvērusi 15 jaunus restorānus...
– IDEĀLI!
– man ir piecas visjaunākā modeļa mašīnas.
– IDEĀLI!
– Klau, bet kā tev pašai klājas?
– Nesūdzos, esmu iestājusies labas uzvedības institūtā.
– Ļoti interesanti, bet ko tur māca?
– Piemēram, vārda NEDIRS vietā lietot IDEĀLI!

GUDRI PATEIKTS

*Tiem, kas vēlas redzēt,
ir pietiekami gaišs.
Tiem, kas nevēlas – pārāk tumšs.*

Blēzs Paskāls

Žurnāls «Sporta Avīze»
Reģ. apliecināšanas Nr. 000361062
Izdevējs: SIA «Mediju nams»
Reģ. Nr. 40003610627

Redakcijas adrese:
Cēsu iela 31/2, Rīga, LV-1012
e-pasts: sportav@nra.lv
www.sportaavize.lv

Redakcijas tālruni:
67886785, 67886786, 67886787
Reklāmas tālrunis 67886730, **fakss** 67886734
e-pasts: liene@sportacentrs.com

Iespiests: SIA «Poligrāfijas grupa Mūkusalā»
Mūkusalas 15A, Rīga, Latvija
Pārpublicēšanas gadījumā atsauc uz «Sporta Avīzi» obligāta

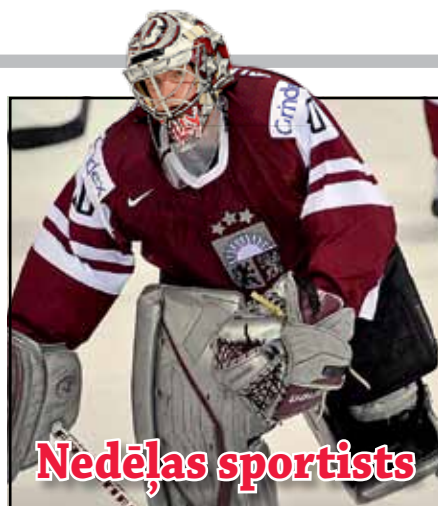
Galvenais redaktors: Ēriks Strauss. **Redakcija:** Ingmārs Jurisons, Romāns Kokšarovs, Ingrīda Kraukle, Jānis Matulis, Armands Podāns, Dainis Āzens, Ilvars Koscinkevičs.
Mākslinieki: Edgars Švanks. **Datorgrāfiķi:** Gatis Pabērzs, Raivis Salmiņš. **Numura karikatūra:** Gatis Šjūka. **Foto:** Romāns Kokšarovs, SCANPIX, Reuters.

Biznesa projekts

Divas nedēļas nogales pēc kārtas divas dažādas basketbola izlases cīnījās par Eiropas čempionāta medaļām. Vecākie sagādāja pārsteigumu un no Tallinas pārveda sudrabu, bet divus gadus jaunākie tepat Rīgā cīnījās par bronzu. Latvijas basketbols un sports kopumā nav tiktāl izlūtināts, lai nepriecātos par katru medaļu, kas izcīnīta Eiropā vai pasaulē, basketbolā vai kādā citā sporta spēlē, taču junioru padarītais liek justies, ka darbs tomēr nav padarīts līdz galam, ka kaut kur ir šauts ar tukšām patronām un šāvēji nav bijuši precīzie. Runa nav par puikām, kuri gāja laukumā un savu darbu darīja pēc labākās sirdsapziņas. Tā tam vajadzēja būt, taču ikvienai komandai ir savs apkārtējais fons, kas liek aizdomāties par lietām, kurām nav nekā kopīga ar sportu. Šajā gadījumā ar lētu bodīti, kur veikala direktors pārdevējiem liek iesaiņot precī neatbilstoši tās kvalitātei. Kā savulaik deviņdesmito gadu sākumā, kad priecājāmies par importa konfekšu papīriņiem, bet saturu spļāvām tuvējā miskastē. Iespējams, ka tā ir tikai apstākļu sakritība, iespējams, ka tagadējā U-18 izlasē spēlēja patiešām labākie šā vecuma spēlētāji, taču ir dažas pazīmes un darbības, kuras liecina par ko pretēju, ka šī izlase bija pataisīta par lētu bodīti dažu cilvēku savtīgu interešu labā. Tie, kuri dziļāk parok par jauno spēlētāju gaitām basketbola laukumos, noteikti būs pamanījuši, ka vairāk nekā pusei no izlases piestāvētu kāds cits karogs pavisam citās krāsās. Gan no divpadsmitnieka, gan komandas apkalpojošajā personālā.

Ari tas nav nekas ārkārtējs, ja vienā pilsētā ar jaunajiem strādā labāk nekā citā. Viss ir pieņemami, taču līdz brīdim, kad, pašiem nezinot (varbūt tomēr zinot?), biznesa projektā iesaistītajiem spēlētājiem sevi ir jāizliek uz letes (jāspēlē basketbols) un letes otrajā pusē sēž vīri no lielajām līgām un fiksē katra jaunekļa darbību. U-18 EČ tik tiešām ir vieta, kur tribīnēs sēž teju visu NBA klubu skauti un arī Eiropas biezo klubu talantu meklētāji. Vēl interesantāk kļūst pēc tam, kad uzzini, ka visiem vai gandrīz visiem ir viens un tas pats aģents, kura pamatnodarbošanās ir pārdot savus klientus biezajiem un lielajiem. Nekā nosodāma, taču, ja redzi, ka šī aģenta klienti tiek pie varēšanai neatbilstoša pīrāga kumosa (spēles laika), nūdien kļūst ticami, ka Latvijas izlase pārvērsta par prastu tirgus placi. Atceroties agro pavasari, kad vienas komandas interesēs tika mainīts čempionāta nolikums, atceroties, ka šajā darījumā bija iesaistītas tās pašas personas un tā pati komanda, kas apstāvēja U-18 izlasi, stāsts par bodīti kļūst arvien ticamāks. Jo, kā zināms, vilks var nomest kažoku, bet tikumi paliek iepriekšējie. Nonākot situācijā, kur viss ir jāizdara pašu spēkiem, kad visatļautība vairs nedarbojas, kad kreisie manevri vairs nav iespējami, izveidojas sajūtas par līdz galam nepadarītu darbu. Ar spēlētāju lobēšanu ir tieši tāpat kā ar totalizatoriem. Izveidojas loģiska notikumu virkne, kura veido aizdomu fonu, taču kaitniecību pierādīt nav iespējams.

Eriks STRAUSS

Nedēļas sportists

KRISTERS GUDĻEVSKIS

Jūnijā Tampabejas «Lightning» noskatītais vārtsargs Kristers Gudļevskis pavisam nesen tika nedēļas sportista godā. Kāpēc arī šonedēļ viņam tāda uzmanība, ja viņš vārtus nav sargājis, nevienu spēli nav aizvadījis, tikai trenējies? Iemesls ir pavisam vienkāršs – Gudļevskis ir pieņēmis, iespējams, savas hokejista karjeras nozīmīgāko lēmumu. Aizvadījis nometni kopā ar pārējiem jaunajiem «Lightning» «prospektiem», Kristers pārrādās mājās, salika pa plauktiņiem visu iegūto informāciju un nolēma doties lielajā dzīvē. Lielā dzīvē nozīmē – braukt uz Ameriku, kur ikviena hokejista sapnis reiz spēlēt pasaules labākajā līgā ir turpat durvju priekšā. Gudļevskis nebrauc uz tukšu vietu, viņš brauc uz Tampu, kur būs jācīnās par vietu NHL komandā. Kristers ir nomainījis siltu vietīņu tepat Rīgā pret ciņu tur, Ziemeļamerikā. Pat zinot, ka viņam nav nekādu garantiju jau šogad aizvadīt kaut vienu NHL spēli, Kristers ir devis priekšroku cīņai par vietu zem NHL saules. Pat ja šai cīņai būs jāvelti vairāki gadi, pat ja būs jākuļas pa AHL, Kristers ir izvēlējis grūtāko, taču daudz vilinošāko ceļu. Par apņēmību arī nedēļas sportista gods!

Pirmā junioru izlase tika izveidota 1993. gada pavasarī, kad tā piedalījās 1994. gada Eiropas čempionāta pirmajā kvalifikācijas kārtā. Galvenā trenera Vara Krūmiņa vadībā pirmajā posmā tiek izcīnītas divas uzvaras (pār Ungāriju un Šveici), ar ko pietiek iekļūšanai otrajā posmā. Otrajā posmā piecās spēlēs pieci zaudējumi un ar pirmo piegāijenu finālturnīrs netiek sasniegts.

Izlasei bijuši 9 galvenie treneri – Varis Krūmiņš, Guntis Endzels, Valdis Valters, Raivo Otersons, Ziedonis Jansons, Raitis Silarājs, Jānis Rimbenieks, Pēteris Ozoliņš un Nikolajs Mazurs.

Pirmo reizi latviešu juniori līdz Eiropas čempionāta finālturnīram tika 1998. gadā, kad, pārvarot divas kvalifikācijas kārtas, finālturnīrā Varnā tiek izcīnīta augstā ceturta vieta un ceļazīme uz pasaules U-19 čempionātu. Šo ciklu kā galvenais treneris iesāka Guntis Endzels (pirmais posms), bet pabeidza Valdis Valters (otrais posms un finālturnīrs).

Latvijas junioru

basketbola

izlase

Visvairāk spēju kā galvenajam trenerim ir Varim Krūmiņam – 41 spēle, no kurām uzvarēts 22. Guntim Endzelim ir 27 spēles (15 uzvaru), Raivo Otersonom – 25 (9 uzvaras). Krūmiņam ir arī visvairāk finālturnīru – 3, un tieši viņa vadībā 2007. gadā Madridē tika izcīnītas bronzas medaļas. Viņa panākumu 2010. gadā atkārtoja Ziedonis Jansons.

Šogad Liepājā spēle pret Spāniju, skaitot kvalifikācijas turnīrus, Latvijas izlasei bija 150. spēle Eiropas čempionātos, un šī jubileja tika atzīmēta ar 66:61 uzvaru. Tobrīd izlases kopējā bilance bija 72 uzvaras un 78 zaudējumi.

Kopš jaunie latvieši spēlēja finālturnīros, trim spēlētājiem izdevies kļūt par labākajiem atsevišķos galvenajos statistikas rādītājos. Tā par 2000. gada čempionāta rezultatīvāko spēlētāju kļuva Armands Šķēle. Tiesa, viņš šo godu dalīja ar horvātu Zoranu Planiniču (abiem pa 16,6 punktiem). 2005. gadā par rezultatīvāko kļuva Ernests Kalve (22,5), bet 2000. gadā visvairāk atlēkušo bumbu izcīnīja Raitis Grafs.

1996. gada čempionāta pirmajā kvalifikācijas kārtā Ļubļinā (Polijā) ar 148:70 tiek sagrauta Moldovas izlase, un šī ir iespaidīgākā junioru izlases uzvara (+78). Savukārt lielākā sagrauve piedzīvota pašā pirmajā turnīrā 1993. gadā, kad ar 58:104 (-46) tiek zaudēts Horvātijas vienaudžiem.

Kopš Latvijas izlase piedalās U-18 čempionātos, godalgas izcīnījušas tikai 11 valstu izlases. Visvairāk medaļu ir Horvātijas jaunajiem basketbolistiem – 7 (3 zelta, 3 sudraba, 1 bronza). Serbijai ir 6 medaļu komplekti (3-1-2), Spānijai (3-0-2), Francijai (2-2-1) un Grieķijai (1-1-3) – pa 5. Lietuviešiem ir četras medaļas (2 zelti, 2 sudrabi), bet Latvijai 2 bronzas. Krieviem ir tikai viena otrā vieta. **SA**

2017. gads

Laikā, kad strauji attīstās tehnoloģijas un informācijas ieguvei pietiek vien ar telefonu un internetu, dzīve mums ne tikai piedāvā palikt vērotājos, bet arī aktīvi iesaistīties procesos. «Facebook», «Twitter», blogi un citas mūsdienu sociālās globālā tīmekļa vietnes tā vien pagērē izteikt viedokli, ja vien tāds ir, neatkarīgi no tā kur atrodies – autobusā, tramvajā vai pie omes laukos. Tā arī šoreiz, neko «ļauņu» nenojauzdams, atstāju nedaudz vairāk par simt rakstu zīmēm «tīterī» par U-20 EČ spēlēm un mūsu izlases sniegumu uz «talantiem nabadzīgās basketbola Eiropas fona». Neesmu liels dāmu basketbola eksperts, tāpēc šoreiz rakstīju par jaungungiem. Man tiešām tobrīd likās, ka ne jau mēs, bet viņi, un tajā brīdī pat nedomāju, ka tas izsauks zināmu rezonansi ar aicinājumu paturpināt domu. Bet par visu pēc kārtas, absolūti nepretendējot uz vienvirziena patiesību. Jāpiebilst, ka šis nav BK «Ventspils», bet gan mans – personiskais viedoklis.

Latvija ir pietiekami maza valsts, lai mēs gaidītu augstus rezultātus no komandām ikreiz, kad tās piedalās kontinenta vai pat pasaules mēroga sacensībās. Tomēr Valda Valtera iedibinātā Latvijas Jaunatnes basketbola līga, kas nu jau trešo gadu desmitu apvieno Latvijas jaunos basketbolistus, dod zināmu rezultātu. Nav nekā neizskaidrojama – visa pamatā ir treneru fanātiskais darbs, sakārtota sacensību sistēma, sporta veida popularizēšanas pasākumi, kā arī pašvaldību atbalsts. Ja vēl valsts saprastu sporta nozīmi veselīgas nācijas uzturēšanā un sniegtu sportam pienācīgu atbalstu, tad... bet, kā saka: «Mēs esam tik, cik mēs esam, un vairāk mēs nevaram būt.» Un ar to «cik mēs esam», mums nemaz nesanāk tik slikti. Pēdējā laikā dažādas jaunatnes izlases vada treneri, kas ir sava karjeras ceļa sākumā. Pietiekami azartiski, ar savu redzējumu, kas dzīvē vēl tikai iet uz saviem lielākajiem sportiskajiem sasniegumiem. Varbūt basketbola absolūtās patiesības grāmatu tie atradis tikai nākamajā krustojumā, tomēr vēlmes un azarta pietiek, lai dalītos tajā ar saviem audzēkņiem. Un šāda kombinācija ir «Molotova kokteilis», kuru Eiropas vecā basketbola pasaule nav gatava apdzēst. To pierādīja 2012. gada U-20 čempionāts Slovēnijā, kur Roberta Štelmahera vadītā komanda, spēlējot bez pāris jaunajiem censoņiem, kuri tik ļoti būtu tam noderējuši, palika pavisam nedaudz no ciņas par medaļām. Kas neizdevās pirms gada, izdevās šogad Artūram Štālbergam. Nesaku, ka «sudraba puīši» ir mazāk talantīgi nekā pērnā gada U-20 izlases modelis. Šogad sudraba ripulis kaklā tika kārts, lielā mērā pateicoties emocijām, kuras treneru kolektīvs spēja noturēt pareizajā daudzumā un koncentrācijā visa čempionāta laikā. Nu gandrīz

RALFS PLEINICS

visa, jo kaut kad jau baterijas beidzas un pienāk brīdis, kad neder ne pātaga, ne pirāgs. Sports, tas nav tikai ķermenis, bet arī gars, komandas gars, un, pateicoties tieši tam, mēs piedzīvojām saldāko brīdi jaunāko laiku basketbolā. Mēs uzzinājām, ka LBL nemaz nav tik sliktā līga, kurā attīstīties jaunajiem basketbolistiem, ka svarīgāk par visu ir sacensties ar «večiem», nevis tikai trenēties, ka laužti pirksti un izsisti zobi nevar «nogalināt» sportista un komandas garu, ka basketbols vieno ne tikai uz laukuma, bet arī ārpus visus basketbola entuziastus, tāpat tos, kas zina par šo sporta veidu maz vai pavisam nemaz.

Rakstot šis rindas, es nezinu, kā beigsies U-18 EČ. Zinu, ka pirms pāris stundām pēdējo gadu Latvijas talantīgākā un garākā basketbola komanda neieklūva Eiropas U-18 čempionāta finālā, jo savādā veidā zaudēja Horvātijas komandai. Pirms gadiem desmit, tieši tad, kad no junioru vecuma izslīdēja tā brīža talantīgākie, basketbola debesis nebija saulainas līdz brīdim, kad Vara Krūmiņa vadītās izlases spēlētājs Jānis Strēlnieks iemeta «bronzas» metienu Spānijā notiekošajā U-18 čempionātā. Un ziniet, tieši šis metiens, lika saprast, ka basketbols virzās uz priekšu, nevis mīņājas uz vietas vai ripo atpakaļ. Tam sekoja vēl viena bronza – Lietuvā, šoreiz ar Ziedoni Jansonu pie stūres. Šodien atkal cināmies par medaļām, kas varbūt nebūs tā kaluma, ko gaidījām, tomēr ne mazāk svarīgas, ne mazāk motivējošas doties uz priekšu, uz augšu, darboties ar vēl lielāku pārliecību, kas dod tiesības uz ko vairāk nekā tikai cerēt.

Sportisko rezultātu, spēlētāju snieguma, treneru taktisko risinājumu analīzi aiztaupīšu tiem, kas uzskata, ka basketbolā visu prot izdarīt

labāk par cilvēkiem, kuri bija uz skatuves šajos junioru čempionātos. Vēlos pateikt, ka šādu rezultātu nekad nebūtu, ja basketbola sabiedrība aktīvi neiesaistītos ciņās par tiesībām rīkot šādus čempionātus Latvijā. Tikai šādā veidā varam celt pašapziņu un iegūt pieredzi, kas noder Eiropas basketbola varas gaitēnos. Ceru, ka netieši tas audzēs arī cieņu pret jebkuru Latvijas izlasi, jebkurā starptautiskā turnīrā, jo, varbūt to daudzi nemaz nezina – Latvija ir gandrīz Eiropas čempione basketbola turnīru sarīkošanas ziņā. «Gandrīz» saku aiz pieklājības pret kaimiņiem lietuviešiem.

Atgriežoties pie mana «tvīta» – sākumā domāju, ka mēs esam tie paši, kas bijām, «vienu no», taču, skatoties čempionātu spēles, jāsaka, ka vairs neesam vis. Ir pienācis laiks, kad jāsaprot, ka pietiek mums radīt fonu, mēs esam gatavi, vismaz jauniešu basketbola līmenī, paņemt tos centimetrus un sekundes simtdaļas, kas sportā nodala medaļniekus no pārējiem. To esam pierādījuši ne tikai citiem, bet arī sev, tagad tikai pa milimetram un tūkstošdaļām, lēnām un ar pārliecību – līdz zeltam.

2017. gadā notiks kārtējais Eiropas čempionāts basketbolā vīriešiem. Vecuma ziņā potenciālie Latvijas nacionālās izlases spēlētāji, starp kuriem ir pirmie U-18 bronzas puīši, būs gana pieredzējuši, pašreizējie U-20 «sudraba puīši» un U-18 izlases līderi būs sava profesionālā sportista ceļa augšupejas fāzē, vēl pāris pieredzējušu spēlētāju nedaudz pēc 30 gadu vecuma un LBS darbinieki – pieredzes bagāti sacensību rīkotāji. Cerot, ka valsts būs pamainījusi attieksmi pret sportu, uzzīmēju ideālu bildi, kura ir pavisam reāla, lai uz Latviju, pēc 80 gadu pārtraukuma atvestu Eiropas čempionātu basketbolā vīriešiem. Ne tikai atvestu, bet, čempionātam beidzoties, izslēgtu gaismu ar zelta medaļām uz krūtīm. SA

DVĪŅU TORŅI:

RAIMONDS RUDZĀTS

Sekojoši līdzīgi Latvijas U-18 izlasei Eiropas čempionātā, līdzjutēju simpātijas pelnīti izpelnījās divu mūsu garāko spēlētāju Anžeja Pasečņika un Kristapa Porziņģa sniegums. Retas ir mūsu garo spēlētāju rindas, bet te pēkšņi – 215 cm garais Pasečņiks un 212 cm garais Porziņģis veido U-18 izlases garo spēlētāju tandēmu. Zīmīgi, ka pirms 10 gadiem Latvijas basketbols jau ko līdzīgu ir pieredzējis – junioru vecumā zem groza tandēmā darbojās Andris Biedriņš un Kaspars Bērziņš. Tieši tāpēc «Sporta Avīze» deva partijas uzdevumu tā laika U-18 izlases galvenajam trenerim Raivo OTERSONAM, lai viņš uzmanīgāk paseko līdzīgiem «Dvīņu torņiem».

← **Andris BIEDRIŅŠ** jau 18 gadu vecumā bija atvēris NBA durvis un šajā līgā ir pierakstījis vēl šodien.

→ **Ari Kasparam BĒRZIŅAM** savulaik tika prognozēta spoža nākotne, taču pagaidām ir bijuši tikai daži mēģinājumi iekļūt Spānijas ACB ligas komandās.

«Kopīgais šiem abiem pāriem ir tas, ka katrā ir viens izteikts centrs un viens spēka uzbrucējs. Vēl kopīgs ir tas, ka visi četri ir ātri un kustīgi savam augumam. Veikli,» kopīgās iezīmes ātri savēl Raivo Otersons. «Porziņģis vairāk izskatās pēc spēka uzbrucēja, Pasečņiks, kad nobriedis mazliet, būs izteikts centrs.» Lai arī acīm redzams esot tas, ka abi jaunieši savos 18 gados tomēr nav tik nobrieduši un tik lielajā basketbolā apbružājušies kā pirms 10 gadiem 17 gadus vecais Biedriņš un gadu vecākais Bērziņš, Otersons uzskata, ka tas ir pozitīvi, jo liecina par lielām progresa iespējām. «Es uzskatu, ka, skatoties perspektīvā, Pasečņiks ar Porziņģi nav sliktāki par Biedriņu un Bērziņu šajā vecumā. Viņi ir pat interesantāki.»

Briedums

anžejs Pasečņiks un Kristaps Porziņģis pirms diviem gadiem Eiropas kadetu čempionātā, kur piedalās 16 gadus veci un jaunāki spēlētāji, nespēlēja, jo neizturēja konkurenci par vietu sastāvā. Pēdējo divu gadu laikā abi ir paaugušies par teju 20 centimetriem, sasniedzot pašreizējos

toreiz un tagad

auguma apmērus. Kā norāda Raivo Otersons, tieši straujā augšana pēdējos divos gados ir galvenais iemesls, kāpēc brieduma ziņā Pasečņiks un Porziņģis atpaliek no Biedriņa un Bērziņa šajā vecumā.

«Biedriņš ar Bērziņu 18 gados bija gatavāki cīņām ar vīriem, bija «stingrāki». Šie vēl tādi «mikstāki» – vēl augoši, viss vēl priekšā viņiem. Vēl var stipri mainīties. Piemēram, Biedriņš ar Bērziņu 18 gados vairs sevišķi nepamainījās, bet Pasečņiks ar Porziņģi var pat vēl paaugties. Pasečņikam vispār ir ļoti laba kaulu uzbūve, varētu nākotnē būt ļoti fiziski spēcīgs. Tiesa, Andris jau 18 gados spēlēja NBA Vasaras līgā, kur cīnījās ar veciem, tāpat arī eirokausus iepriekšējās sezonās bija spēlējis – labi spēlējis. Arī Bērziņš jau ar vīriem tajā vecumā cīnījās – viņi abi bija krietni gatavāki pieaugušo basketbolam, bet šīs izlases abi garie vēl var ļoti daudz progresēt, potenciāls ir milzīgs. Biedriņš ar Bērziņu spēlēja jau kadetu čempionātā, Pasečņiks ar Porziņģi – nespēlēja. Turklāt Biedriņš spēlēja pie gadu vecākiem, un spēcīgi spēlēja. Tagadējās izlases abi garie pēdējo divu gadu laikā ir strauji auguši, tāpēc nav tā nobrieduši kā Biedriņš ar Bērziņu šajā vecumā, jo viņi izauga ātrāk. Skaidrs, ka Pasečņiks un Porziņģis būs lieli un spēcīgi, jautājums – cik lieli un spēcīgi?»

Fons

Briedums un sagatavotības trūkums pieaugušo basketbolam gan nav tikai Pasečņika un Porziņģa trūkums – tādi principā izskatījās visu izlašu garie spēlētāji. Līdz ar to acis nekrita spēlētāji, uz kuru fona mūsu garais gals izskatītos pagalam nenobrieduši. Tāpat acis arī nekrita spēlētāji, kuri varētu atkārtot kaut vai Biedriņa ceļu un 18 gados nonākt NBA aprītē.

«Tajā gadā, kad cīnījās Andris ar Kasparu, no garajiem uz draftu aizgāja Miličičs, Petro, Perovičs, Andruškevičs, Šorcianītis – garā gala pozīcija bija ļoti spēcīga, visi labākie kaut kā ļoti strauji iegāja vīru basketbolā. Garos medija NBA, un bija jau arī ko medīt, jo tajā U-18 čempionātā bija baigās figūras. Šogad šādu figūru nav. Tā vecuma labākie garie uzreiz iegāja vīru basketbolā, šajā čempionātā tādu spēlētāju nav. Talantīgi spēlētāji ir, bet – nav vēl gatavi vīru basketbolam.»

Tandēms aizsardzībā

Andris Biedriņš un Kaspars Bērziņš junioru vecumā bija savu komandu balsti aizsardzībā. Individuāli ļoti labi sedzēji, kas kopā veidoja labu tandēmu zem groziem. Arī Pasečņiks ar Porziņģi, būdami laukumā, savu soda laukumu turēja kārtībā, pārliecinoši cīnoties par bumbām un bloķējot daudz metienu. Kā saka – augumu neizniekoja. Otersons gan vērš uzmanību uz to, ka viņa tandēmam bija labāka fiziskā sagatavotība, kas ļāva abus torņus turēt laukumā ilgāk, kas atkal nāca par labu komandas interesēm.

«Abi pāri ir ļoti labi aizsardzībā. Pasečņikam ar Porziņģi arī ir laba groza izjūta, kāda tā bija Andrim ar Kasparu. Vienīgi – atkal jāsaka – viņi nav tik «cieti». Tas izpaužas arī tajā, ka ir bieži jāmaina. Biedriņš un Bērziņš, piemēram, varēja ļoti ilgas minūtes spēlēt, bet šīs izlases tandēms ļoti bieži prasa maiņas. Tas ir normāli, kamēr vēl aug, veidojas. Ja Biedriņš un Bērziņš varēja kopā laukumā spēlēt ilgu laiku, tad šajā izlases modelī, lai arī spēles uzsāka abi kopā, visbiežāk viņi viens otru mainīja.»

Sapratne laukumā

Andris Biedriņš un Kaspars Bērziņš vienmēr ir labi sapratušies ārpus laukuma. Šādas tādas publiski izskanējušas viņu izdarības ir Latvijas basketbola folkloras zelta fonds. Tajā pašā laikā laukumā abi spēlētāji allaž ir sapratušies no pusvārda. Savukārt Pasečņikam ar Porziņģi šis čempionāts bija pirmā nopietnā kopā spēlēšanas reize. Otersons uzskata, ka pirmajai reizei abu kopdarbs ir cienījams.

«Abi kopā spēlēja labi. Aizsardzībā labāk, bet arī uzbrukumā nav slikti. Jā, varbūt Andrim ar Kasparu bija labāka sapratne laukumā, jo viņi daudz bija spēlējuši kopā un arī ārpus laukuma bija labākie draugi – viņi varēja laukumā kādu «odziņu» uztaisīt. Taču arī šīs izlases tandēms laukumā labi izskatās – uzbrukumā netraucē viens

otram, aizsardzībā arī labi kopā spēlē. Domāju, viņi pietiekami labi izprot spēli, lai viens otram laukumā netraucētu.»

Piespēles

Basketbolā mazsvarīgu spēles elementu nav. Laba laukuma pārredzēšana komplektā ar asu un laicīgu piespēli ne visiem garajiem spēlētājiem piemīt, taču vērtību – tikai ceļ. Skaidrs, ka tādi piespēļu meistari kā Arvīds Sabonis vai Vlads Divacs starp centriem ir reta parādība, taču augstākā līmeņa basketbols arī no gara auguma spēlētājiem pieprasa iesaistīšanos bumbas kustībā uzbrukumā, kad tas ir nepieciešams.

Biedriņam un Bērziņam it sevišķi šis spēles elements allaž ir bijis nostādīts pieklājīgā līmenī, bet – kā ir ar jauno paaudzi?

«Šajā čempionātā mēs dažas epizodes redzējām, bet tās bija tikai dažas. Pasečņikam, Latvijā spēlējot, bieži vien apkārt savēlkas divi vai pat trīs sedzēji, tāpēc piespēli no viņa pieprasa – ne vienmēr atdod, bet dod. Ja šajā vecumā šādas pazīmes ir, tad, spēlējot pie veciem, nevajadzētu būt problēmām ar to. Lai veiksmīgi izspēlētu bumbu ārā no «čupām», vajag zināmu auguma stingrību. Tas viss ar laiku nāks un pieaugušo basketbolā piespēdis to darīt. Ja stūrī uz brīvu metienu stāvēs miljonārs, bet viņam kādas piecas reizes bumbu neizspēlēs, tad šis jautājums noteikti pacelsies ģērbtuvē. Tā vides piespēdis dot.

Skatoties tās pašas Eirolīgas spēles, mēs redzam, ka tur bumba kustas ļoti labi – gan no garo, gan mazo spēlētāju puses. Kā kāds brīvs, tā saņem piespēli. Šajā čempionātā abi mūsu garie parādīja, ka var atdot arī labu piespēli, un ar laiku, es domāju, sāks arvien biežāk un labāk to darīt.»

Kāju darbība aizsardzībā

← **Anžejš PASEČNIKS ir tā sauktais vēlais produkts, taču jau šodien demonstrē atzīstamu sniegumu, kas vieš cerības par spožu nākotni.**

Gan Biedriņa, gan Bērziņa lielākā vērtība aizsardzībā allaž ir bijusi labā kāju darbība, kas ļāva īstenot taktisko dažādību aizsardzībā, kad oponenti uzbrukumā vērsa «pick n' roll» sadarbības. Cik veikla kāju darbība ir Pasečņikam un Porziņģim?

«Kad «ASK/Rīga» laikos spēlējām pret «Barons/LMT», tad bieži vien Kaspars pie blokiem mainījās un palika pret to pašu Sandi Valteru. Tad mēs devām norādījumus spēlēt Bērziņu 1 uz 1, bet tās divcīņas pret viņu parasti nevinnēja, bija grūti viņu apspēlēt. Šeit es vēroju – jā, kaut kur Pasečņiks ar Porziņģi no distances iekrīt, bet kāju darbība abiem ir, ne vienmēr viņi zaudē. Tas arī viss nāks līdz ar briedumu. Kad būs spēks kājās, tad viņi varēs ar vidēja auguma nobriedušu spēlētāju šādās situācijās līdzvērtīgi nocīnīties. Kāju darbība nav slikta, tendences izskatās labas. Kad nobriedīs, sāks regulāri bārdū dzīt, izaugs līdz galam, tad viss būs kārtībā. Jā, Biedriņš ar Bērziņu šajā vecumā kājās spēlēja labāk, bet es negribētu teikt, ka šī būtu vājā vieta Pasečņikam un Porziņģim. To tik izteikti nejūt.»

Dribls

Vērtējot garā gala spēlētājus, dribla iemaņas nav pirmās, kuras izceļ, taču laba bumbas pārvaldīšanas tehnika par ļaunu nevienam nenāk. Jauniešu gados gan Biedriņš, gan Bērziņš no driblēšanas nevairījās, līdzīgas pazīmes ir novērojamas arī Kristapa Porziņģa spēles manierē.

«Driblu var apgūt arī ar kārtīgu darbu. Bērziņš nezaudēja savas divcīņas driblā. Viņam patika driblēt, un bumbu viņš nezaudēja, tāpat arī Andris kādreiz šajā elementā bija pietiekami labs, varēja ievadīt ātro uzbrukumu, atdot pirmo piespēli. Vēlāk gan viņi abi ar to tik ļoti neaizrāvās, jo pieaugušo basketbolā tādas vajadzības nav. Porziņģim, cik nu viņš šeit darbojas, ir labs dribls. Redzēs, cik ļoti viņš klubā to izmantos, bet sajūtas viņam ir, bumbu viņš kontrolē. Jautājums – kā viņš to nākotnē izmantos? Bērziņš jauniešu vecumā labi un daudz driblēja, bet pieaugušo basketbolā tādas vajadzības nemaz nav, jo citādi – ko tad ārējā līnija darītu? Tad tiešām ir jāiet un jāspēlē kā viegļajam uzbrucējam, kad zem groza ir vēl divi lieli cilvēki.»

Porziņģis un pozīcija Laukumā

Nav noslēpums, ka Porziņģi Spānijā cenšas izveidot par ārējās līnijas spēlētāju – vieglo uzbrucēju. U-18 izlasē gan viņš visbiežāk tika izmantots spēka uzbrucēja pozīcijā, nereti, būdams garākais cilvēks laukumā, pildot arī centra spēlētāja funkcijas. Interesanti, ka savulaik par vieglo uzbrucēju pārkalificēties vienubrīd centās arī Kaspars Bērziņš, spēlējot tolaik vēl «Rīga 05», kas vēlāk pārtapa par «ASK/Rīga», taču beigās palika zem groziem. Otersons norāda, ka mūsdienu basketbolā abas pozīcijas lēnām saplūst kopā, tāpēc Porziņģa gadījumā pārlieku liela uzmanība tam nav jāpievērš.

No basketbola pūra lādes...

Lai arī basketbolā termins «Dviņu torņi» visbiežāk asociējas ar Deivida Robinsona un Tima Dankana spožo savienību Sanantonio «Spurs» rindās gadsimtu mijā, oriģinālie «Dviņu torņi» sevi pieteica 80. gados, kad Hjūstonas «Rockets» rindās spēlēja Hakīms Oleidžuvans un Ralfs Sampsons. 1983. gada NBA draftā «Rockets» ar 1. numuru izvēlējās 224 cm garo Sampsonu, bet gadu vēlāk – atkal ar 1. numuru Hakīmu Oleidžuvanu, kurš bija «tikais» 213 cm garš, taču ļoti atlētisks centra spēlētājs. Lai arī skeptiķu šādai savienībai netrūka, iepriekšējās sezonās nīkuļojošā «Rockets» sāka ar astoņu uzvaru sēriju. Abi «torņi» ar savu sniegumu nopelnīja piedalīšanos jau 1985. gada NBA Visu zvaigžņu spēlē, kurā Sampsons tika atzīts par vērtīgāko spēlētāju. Sampsons, neskatoties uz savu slaido augumu, kļuva par spēka uzbrucēju un ātri vien tika pielīdzināts basketbola revolucionāram. Abi kopā nospēlēja nepilnas četras sezonas, izceļoties ar iespaidīgiem individuālās statistikas rādītājiem, taču pie NBA čempionu gredzeniem kopīgām pūlēm tā arī netika. Labākā izdevība bija 1986. gadā, kad finālā 6 spēlēs nācās atzīt Lerija Bērdā un kompānijas jeb Bostonas «Celtics» pārkumu. 1988. gadā Sampsons tika aizmainīts uz Goldensteitas «Warriors», kur viņa statistikas rādītāji ļoti strauji kritās, līdz sasniedza bezdibeni, un 1992. gadā, jau kā Sakramento «Kings» spēlētājs, viņš savu karjeru beidza. Savukārt Oleidžuvans spēlēja līdz 39 gadu vecumam, divas reizes ar «Rockets» kļuva par čempionu (abās reizēs finālsērijas MVP), vienu reizi par visas līgas vērtīgāko spēlētāju, 12 reizes piedalījās Visu zvaigžņu spēlē, triumfēja olimpiskajās spēlēs un sasniedza NBA rekordu karjeras laikā bloķētajos metienos, ko nez vai tik drīz (un vai vispār) kāds pārspēs – 3803.

«Pēdējā laikā arvien biežāk Eiropā sadarbību sistēmā vieglais uzbrucējs no spēka uzbrucēja vairs tik krasi neatšķiras, abi vairāk spēlē «augšā». No visiem spēka uzbrucējiem prasa labu metienu, labu tehniku. Var pat auguma centimetru trūkumu mazliet piedot, ja pārējais viss ir. Arvien biežāk sadarbībā spēka uzbrucēji tiek virzīti tālāk no groza, līdz ar to idejiski abas uzbrucēju pozīcijas ir ļoti tuvu viena otrai.»

Pasečņika centra potenciāls

Otersons ļoti atzinīgi novērtē jauno centra spēlētāju Anžeju Pasečņiku, kuram, salīdzinot ar priekštecī Biedriņu, ir kāds spēcīgs trumpis azotē – labs metiens no distances. Tas un arī pārējo īpašību kopums ļauj uz jaunā basketbolista turpmāko karjeru raudzīties ar pamatotu optimismu.

«Pasečņikam it kā viss ir. Zīnu, ka ar viņu ļoti daudz individuāli ir strādājis Guntars Jonāns, ir ieguldīts liels darbs. Viņš ir ļoti interesants spēlētājs, bet viņam vēl ir vajadzīgs laiks – viņš vēl nav nobriedis. Kaulu uzbūve ļauj viņam likt

virsu labu atlētisko bāzi. Pakāpeniski, protams. Tāpat nav teikts, ka vēl nepaaugus augumā. Viņš ir ar labu metienu, veikls, kustīgs. Pagaidām problēma ir minūšu skaits laukumā, bet perspektīvā viņš varētu būt ļoti liela figūra basketbolā. Pēc spēles izjūtas, pēc darbības laukumā, arī metiens viņam ir ļoti labs, es neredzu īsti vājās vietas. Protams, daudz vēl jāstrādā.»

Nākotne

Ir acīm redzams, ka gan Pasečņikam, gan Porziņģim ir visas dotības, lai nākotnē basketbolā sasniegtu daudz. Cik daudz, prognozēt ir grūti. Arī Otersons norāda, ka to, kādas virsotnes basketbolā abi sasniegs vai nesasniegs, veidos ļoti daudz un dažādu apstākļu kopums. Ar visu tiekot galā, rezultāts neizpaliks.

«Nākamais posms abiem būs svarīgs. Kā iegrozīsies karjeras, prognozēt nevar. Daudz kas būs atkarīgs no apkārtējās vides, arī veselības. Nereti savainojumus var gūt pilnīgi muļķīgās situācijās, kaut vai burzmā zem groza. Svarīgi būs, kā darbosies aģenti, kā viņus izmantos komandas, kurās viņi spēlēs, pirmā lielā nauda būs jāpārdzīvo, meitenes. Tas viss ir jāpārdzīvo – redzēsim, kā viņi izes tam cauri. Bet vispār izskatās mierīgi, nosvērti puīši, kas varētu mierīgi tam visam tikt cauri. Bērziņš un Biedriņš nebija tik mierīgi, sadzīvē bija mazliet asāki. Andris skolas laikā pat vienbrīd bija klases vecākais, kas ir neraksturīgi garajam. Pasečņiks ir nosvērtāks, mierīgāks. Porziņģi es tā nezīnu, bet, cik pēc laukumā redzētā var spriest, arī ir nosvērts, nav viņam Bērziņa gājieni, kurš pēdējā laikā bieži sapelna tehniskās piezīmes. Porziņģis pēc tāda neizskatās, bet raksturi ar laiku mēdz mainīties, kaut kas nāk klāt. Domāju, ļoti interesants pāris, kas varētu atstāt pēdas Latvijas basketbolā, arī Eiropā un ne tikai – varbūt arī NBA,» rezumē Raivo Otersons. **SA**

Kristaps PORZIŅĢIS vairākus gadus skolojas Spānijā un ir redzams, ka tur pavadītie gadi bijuši ļoti lietderīgi. →

Artūrs Štālbergs: «Tobrīd rokas trīcēj

INGMĀRS JURISONS

Saņemot Eiropas vicečempionu sudraba medaļas, Latvijas U-20 izlases puīši izskatījās kā no laivas izmesti – ar domām kaut kur tālu prom, vienaldzīgi noklausoties, bet nedzirdot, kā informators citu pēc cita nosauc viņu vārdus. Taču, kad monotonajā uzvārdu virknē atskanēja Artūra Štālberga vārds, spēlētāju muguras iztaisnojās – un visi sāka aplaudēt. Šis mirklis šķita kā labākais kompliments, kādu komanda var vēltīt savam trenerim – spēcīgs un patiess, lai arī bez vārdiem.

Daudz mēģinājām tikt laukā no zāles – paskriet krosiņus pludmalē, parkā, devām viņiem nodarbības baseinā, arī pirti. Ļāvām kādu vakaru atgriezties viesnīcā vēlāk, ap vieniem. Teicām – aizejiet uz kādu bāru, naktsklubu.

a arī man...»

Štālbergam ir tikai 28 un nieka trešais gads trenera profesijā, taču trofeju plauktā jau trešā medaļa, un līdz šim – visvērtīgākā. Dienu pirms došanās uz Slovēniju, kur viņa basketbola vasara turpinās jau darbā ar nacionālo izlasi, pagājušajā trešdienā treneris atrada stundu arī garākai sarunai ar «Sporta Avīzi».

– Pirms šīs sarunas pārlasīju tavu SA interviju pirms trim gadiem, un tajā vairākkārt atkārtoti, ka spēlētāja karjeru beidz tāpēc, ka basketbols vairs nesagādā prieku – varbūt trenera gaitas. Tagad pēc trim gadiem – izskatās, ka prieks ir atpakaļ savā vietā?

– Protams, protams. Tagad bez mazākās šaubīšanās varu pateikt, ka pieņēmu pareizo lēmumu, un pa šiem gadiem gandarījuma brīžu bijis ļoti daudz – medaļas izcīnītas gan LBL, gan tagad Eiropas čempionātā. Kad beidzu spēlēt, mazliet bažījies, taču klusībā cerēju, ka trenera karjera izdosies, taču šobrīd bažu vairs nav, jo sākums ir bijis labs. Par to liels paldies Agrim Galvanovskim, arī Robertam Štelmaheram, Ainaram Bagatskim un Basketbola savienībai, kas man noticeja un deva iespējas. Līdz šim viss ir sanācis tā, kā pats to esmu vēlējis, un nevienu sekundi nenožēloju, ka pirms trim gadiem pieņēmu šo lēmumu. Protams, Eiropas čempionāts ir līdz šim lielākais prieks, kaut gan – vislielākais prieks būtu bijis zelts. Bet, nu, atstāsim to nākotnei.

– Saki godīgi, kā šobrīd ir vairāk – gandarījuma par paņemto, vai rūgtuma par neņemto?

– Nu jau tas rūgtums ir pārgājis. Droši vien tā nebūtu bijis vispār, ja būtu zaudējuši ar 30 punktiem, bet tagad – jā, bija rūgtums, ka bijām tik tuvu, taču ļāvām izslīdēt caur pirkstiem. Bet arī sudrabs ir teicams rezultāts. Ne perfekts, bet teicams.

– Ko teici džekiem pēc fināla ģērbtuvē, kad skatieni droši vien visiem bija grīdā?

– Uzreiz pēc spēles mums pat nesanāca parunāt, taču pateicu viņiem, ka šis bija lieliskākais laiks manā dzīvē – starp citu, man arī dēls piedzima izlases treniņnometnes laikā –, pateicu, ka attiecības, kas izveidojās mūsu starpā, ir fantastiskas un ļoti īpašas, tāpēc ceru, ka nākotnē visi paliksim draugi un viņi man varēs piezvanīt un paprasīt padomu jebkurā brīdī. Pateicu viņiem paldies par to, ka kopā mēs izveidojām kaut ko tiešām lielisku. Man bija liels gods būt daļai no šīs komandas. Protams, arī puīšiem bija rūgtums, jo tajā konkrētajā mirklī jau nevari pieminēt pats sevi.

– Brīdī, kad piekriti uzņemties šīs izlases vadīšanu, kādi bija tavi pirmie spriedumi un vīzija – kāds materiāls, kā to apstrādāt un ko uzkonstruēt?

– Pirmais, ar ko sāku, kad mani apstiprināja – izvēlējos asistentus, kurus gribētu redzēt sev līdzās. Uzaicināju tos, kurus personiski jau zināju – zināju kā cilvēkus, to, ka

viņi ticēs manam darbam, un arī to, ka varēšu uzticēties viņējam. Tas man bija pats svarīgākais. Tālākais jau bija spēlētāju izvēle – kopā skatījāmies un spriedām, kuriem jādod iespēja. Principā 9–10 man jau bija skaidri, līdz ar to arī tas, kāds spēles stils jāpiekopj – ātrs basketbols, agresīva aizsardzība, ātra pāreja no aizsardzības uzbrukumā, un tas arī bija tas, pie kā jau no pirmās dienas strādājām. 1993.–94. gadus labi zināju – tas ir vecums, ar ko strādāju A grupas finālos, kad Liepāja finālā zaudēja Ventspilij. Tur man nekādu noslēpumu nebija. Jautājums bija varbūt tikai par 10., 11. un 12. spēlētāju.

– Procesā viss sanāca, kā to bijī iecerējis?

– Uzskatu, ka mums bija ļoti labs darbu plānojums – uz katru nometni viss bija konkrēti saplānots, kad, ko un cik daudz darām. Taktiskās lietas, fiziskās – viss. Izvērtējam, kādā kondīcijā atrodas spēlētāji, kāda ir viņu pašsajūta, un, balstoties uz to, arī gatavojām treniņus. Tas ir ļoti svarīgi, jo tieši plānots darbs ir tas, kas nes auglus. Nedrīkst strādāt haotiski. Tā uzskatu es, tā uzskatīja mani asistenti, un līdz ar to nebija nekādu pārpratumu. Protams, ar savām grūtībām saskārāmies. Liels jautājums par Ķīnas turnīru – cik tas mums bija noderīgs. Tomēr domāju, ka šādai jaunīšu izlasei, kas gatavojas Eiropas čempionātam, Ķīna nav istā vieta, kur

braukt. Varbūt tuvākajiem nacionālās izlases kandidātiem, bet ne jaunīšu izlasei. Viss, ko mēs tur ieguvām... Principā mūs iemeta gaļas mašīnā. Sita, daudzja. Pat nekādu taktiku nesanāca atslīpēt, jo vienkārši netikām pāri laukumam – nevarējām iedot piespēli, ievadīt uzbrukumu. Ne gluži depresija, bet tāda ļoti dīvaina sajūta pēc šī turnīra gan pārņēma. Runāju ar asistentiem, sak – mums nekas nesanāk! Ko vispār tālāk darām?! Taču tad pievienojās Siliņš un Bērziņš, arī Stumbris ar Saulīti, un Liepājas nometnē jau ieguldījām ļoti lielu darbu, sagatavojot viņus ne tikai fiziski, bet arī psiholoģiski. Bija daudz individuālo sarunu ar spēlētājiem, motivējošas sarunas ar komandu. Daudz mēģinājām tikt laukā no zāles – paskriet krosiņus pludmalē, parkā, devām viņiem nodarbības baseinā, arī pirti. Ļāvām kādu vakaru atgriezties viesnīcā vēlāk, ap vieniem. Teicām – aizejiet uz kādu bāru, naktsklubu.

– Tu varētu būt pirmais treneris, kas spēlētājiem dod šādus norādījumus!

– Man bija simtprocentīga uzticība viņiem – es zināju, ka viņiem to var atļaut. Un nebija nekādu problēmu. Ja arī kāds iedzēra kādu kausu alus vai glāzi vīna, nākamajā dienā uz treniņu visi bija laikā, normālā stāvoklī un gatavi strādāt. Visiem bija pareizā attieksme un nekādas vajadzības kādu pieskatīt vai

← **Kļuvuši par Eiropas vicečempioniem, šo faktu pamanīja arī Izglītības un Zinātnes ministrs Vjačeslavs DOMBROVSKIS, kurš jau ir paspējis piesolīt pārskatīt sportistu prēmēšanas kārtību.**

pārbaudīt. Liepājas nometne bija brīdis, kad tikām laukā no tās bedres, izveidojās ļoti vienkāršs kolektīvs un pozitīvas emocijas tālākajam darbam.

– **Ķīnas turnīrs nenokāva kādu spēlētāju, ar kuru varbūt pirms tam bijī rēķinājies?**

– Nokaut nenokāva, taču parādīja, kurš kādās epizodēs var nospēlēt, bet kurš – nevar. Šajā ziņā tas bija pat noderīgs. Man kā trenerim ir ļoti svarīgi, kā spēlētājs spēj ievērot disciplīnu. Nav runa par dzeršanām vai ko tādu, bet disciplīnu ikdienā – laikā ierašanos uz treniņu, komandas sapulcēm un ēdienreizēm, istabiņu kārtību. Tas nav tā, ka eju un ar baltu cimdu un pārbaudu putekļus, taču, ja nejauši ieeju istabiņā un ieraugu, ka tur ir miskaste... Mums bija tāds gadījums, nesaukšu vārdos. Man istabā Ķīnā nestrādāja internets, un zināju, ka tiem spēlētājiem strādā. Es ieeju pie viņa istabā, un tur ir miskaste – vārda tiešā nozīmē. Tad esmu pārliecināts, ka viņam tā miskaste ir arī galvā, laukumā. Tur nekas nebūs citādi! Ja tu tā dzīvo ārpus laukuma, tad

Lai vai kā, mērķis ir sasniegts – pusfinālā tikām, pārvarējām arī to, medaļas dabūjām, un tas ir tas, uz ko mēs kā treneri arī gājām.

– **Kurā brīdī noticēja arī spēlētāji? Kādā brīdī čempionāta gaitā vai arī jau pirms tam?**

– Domāju, pirms īstais cerību stariņš parādījās pēc uzvaras grupā pār spāņiem. Tad nāca mačs pret Slovēniju, kurā vinnējām, taču spēlējām slikti, turklāt Kaspars salauza pirkstu. Un tad es pilnīgi jutu – visu to dienu, visu vakaru un nākamo dienu līdz spēlei ar itāļiem komanda tā kā lūst. Apmulsums – bez Kaspara, kā nu būs, ko mēs vispār varēsim... Taču ātri sargrupējāmies. Tās dienas, divu treniņu laikā ātri pamainījām taktiku, kas līdz tam lielā mērā balstījās tieši uz Jakoviču un Vecvagaru – viņi iesāka sadarbibas, un atkarībā no tā, ko viņi dara, attiecīgi pārējie pieslēdzās nākamās darbības. Ņemot vērā, ka tagad nominālais «saspēlnieks» palika viens pats Jakovičs, pamainījām tā, ka uzbrukumus sāk trešie un ceturtie numuri – Bērziņš, Krūmiņš, Rēķis un Siliņš. Mazliet noņēmām slodzi no pirmajiem numuriem, un tas deva rezultātu – gan pret itāļiem, gan pēc tam jau ceturtdaļfinālā arī pret Melnkalni. Taču, kas pārsteidza un parādīja šīs komandas īsto raksturu, bija tieši Kaspars. Pēc laužtā pirksta – es necerēju, ka šajā čempionātā viņš vēl spēlēs. Taču

lēt paslēpes, negribējām teikt, ka tas pirksts laužts – domājām, vismaz lai iesildās un pretinieki domā, ka viņš spēlēs. Pēc tam, kad Kaspars divas spēles viņš bija palicis malā un pirms mača ar Melnkalni sāka iesildīties, bija interesanti vērot viņu spēlētāju sejas. Visi skatījās tikai uz Kasparu, mēģinot saprast – viņš varēs spēlēt, kas tagad notiks? Sākumsastāvā nepalaidām, un viņi uz emocijām aizgāja mums priekšā, taču tad laukumā iznāca Kaspars un reāli sāka viņus terorizēt – pat ar visu ģipsi uz rokas. Tas bija mirklis, kurā skaidri varēja redzēt – gan viņu trenerim, gan spēlētājiem sāk nolaisties astes. Psiholoģisks trieciens. Patīkami, ka Kaspars pieņēma šādu lēmumu spēlēt caur sāpēm un vēl arī pavilka komandu.

– **Cik daudz laužtais pirksts limitēja viņa spēli šajos mačos?**

– Pirksta dēļ viņš retāk meta no distances, vairāk gāja caurgājienos. Metienu procents kļuva sliktāks. Limitēja, protams, taču mēs arī mēģinājām pielāgot spēli tā, lai tas būtu jūtams pēc iespējas mazāk. Piemēram, pamainījām, ka «pick`n`roll» sadarbību viņš spēlēja ar kreiso roku. Pretinieki pie «pick`n`roll» pret Kasparu bieži vien gāja «pa apakšu», provocējot viņu mest trīspunktnieku, nevis iet cauri, taču mēs mēģinājām mānīties – pirmo «pick`n`roll» spēlējām ar labo roku, taču brī-

Es ieeju pie viņa istabā, un tur ir miskaste – vārda tiešā nozīmē. Tad zinu, ka viņam tā miskaste ir arī galvā un laukumā. Tur nekas nebūs citādi! Ja tu tā dzīvo ārpus laukuma, tad uz tā ir tieši tas pats.

uz tā tev ir tieši tas pats. Tās bija lietas, ko sev blociņā piezīmēju, un, ja man beigās jāizdara izvēle starp spēlētāju, kas nav kavējis un kam viss kārtībā ar attieksmi un disciplīnu, un tādu, kam istabā bardaks un kurš kavē minūti uz ēdienreizi – mana izvēle būs skaidra. Šķiet sīkumi, taču tie spēlē ļoti svarīgu lomu komandas komplektācijā un pēc tam laukumā.

– **Labi, izvēlēties divpadsmitnieku, sagatavojies čempionātam. Kādas bija priekšnojautas, un ar kādu rezultātu tu pats, teiksim tā – nebūtu bijis neapmierināts?**

– Zinot visus šos spēlētājus un redzot, kā strādājam treniņos, mans mērķis bija medaļas. Liepājā ar treneriem pasēdējām, viņi man uzdeva šo jautājumu, un toreiz atbildēju – ja neieklūsim pusfinālā, ar šo komandu uzskatīšu to par neveiksmi. Kāds varbūt domā, ka tā tikai tagad tāda izrunāšanās, taču tāda patiešām bija mana pārlicība. Pirms čempionāta ļāustīties, ka tagad ejam uz medaļām – tas nav manā stilā, tas nav pareizi. Jo, tiklīdz sāc skaļi ļāustīties, noteikti kaut kas noies greizi.

Kaspars notrenējās rīta treniņu, pēc tā pieņāca man klāt un pateica: «Trener, es gribu spēlēt, laidiet mani laukumā.» Pret Melnkalni mans plāns bija viņu nelaist, ja viss būs kārtībā, kontrolēsim spēli un rezultāts būs līdzīgs, taču – minus 10 jau pašā sākumā. Nebija variantu, vajadzēja riskēt. «Kaspar, ej...» Izdevās, un tas jau bija skaidrs signāls, ka mums pa spēkam ir daudz.

– **Pastāsti, kādā epizodē Kaspars to pirkstu vispār pamanījās salauzt un cik slikti ar to bija?**

– Vēlreiz apskatījos to situāciju video. Bija atlicis mazāk par minūti, mums +1, spēlējām aizsardzībā. Slovēņi meta pa grozu, garais spēlētājs augšā savāca bumbu un nāca lejā, bet Kaspars, no apakšas mēģinot izsist viņam bumbu, trāpīja pa elkoni. Uzreiz saķēra roku. To uzbrukumam mēs noturējām, taču Kasparam uzreiz bija vajadzīga maiņa – vēlāk rentgenā izrādījās, ka rādītājpirkstam atlēkusi kaula šķemba. Principā viss, čempionāts beidzies... Mēs vēl slēpāmies, mēģinājām spē-

dī, kad viņa aizsargs iet «pa apakšu», garais liek vēl vienu bloku, Kaspars spēlēja ar kreiso roku un «rauj» cauri līdz galam. Pielāgojoties tam, ko Kaspars varēja izdarīt, mainījām taktiku un likām lietā dažādas viltībīņas, lai mazinātu pirksta defektu, bet izceltu viņa joprojām spēcīgākās īpašības.

– **No pretinieku puses nebija mēģinājumi netirā spēlē izmantot Kaspara traumu? Uzsisit, palauzt...**

– Patiesībā cieņa pretiniekiem – nekas tāds nenotika.

– **Siliņš uz čempionātu aizbrauca ar neveselu potīti. Uz cik procentiem varēja spēlēt viņš?**

– Grūti teikt. Katru dienu apvaicājos viņam par pašajūtu un gatavību darboties – vai nevajag atpūtu. Atbilde vienmēr bija viena un tā pati: «Sāp tāpat kā visu laiku, bet viss būs kārtībā...» Tā viņš arī visu to čempi nospēlēja. Teicu: tiklīdz kaut kas, ja vajag maiņu vai atpūtu – saki, izdarīsim! Taču nevienu reizi nebija šādas situācijas, viņš visu laiku bija gatavs

spēlēt ar pilnu atdevi.

– **Fināls bija sliktākā komandas spēle šajā turnīrā?**

– Nē, sliktākā bija pret slovēņiem – lai arī uzvarējām. Fināls sākās labi, taču pietrūka 18–20 minūtes. Esmu gatavs atzīt kā savu kļūdu to, ka spēlētājus vajadzēja pamainīt, taču man jau bija jāriskē – bija tikai viens vai otrs variants. Iedomājies, situācija – deviņas spēles jau esi nospēlējis, tavi līderi tajās izpildījuši visu, ko esi teicis, un visu laiku vilkuši komandu uz priekšu. Reizēs, kad izdevies panākt lūzumu – to ir paveikuši tieši viņi. Un tagad ir otrās ceturtdaļas beigas, jāspēlē vēl trīs minūtes, mums +10, viņiem – piezīmju norma un abi «taimauti» iztērēti. Saku savējiem: «Velkam! Tagad mums ātri, ātri jāskrien un viņi jāpiebeidz – līdz pārtraukumam jādabū 16–18 punktu pārsvars.» Visi saka: «Jā, trener, mēs saprotam!» Pārsvaru nedabūjam un pabeidzam puslaiku ar +8. Iznākam laukumā trešajā ceturtdaļā, man laukumā ir līderi, bet itāļi mums pievelk klāt, izlīdzina rezultātu un aiziet priekšā. Kaut kādas maiņas veicu, taču Bērziņš, Vecvagars, Jakovičs un Siliņš man spēlēja praktiski visu laiku. Un tagad jautājums man kā galvenajam trenerim, šādi no plusiem nonākot minūtos: laist laukumā mazāk spēlējušos, kas ir sveigāki, taču ar lielām acīm sēž 7000 skatītāju priekšā, vai turpināt šajās minūtēs uzticēties saviem līderiem? Es izvēlējos otro un tagad varu atzīt savu kļūdu, jo iznākums nebija mums labvēlīgs.

– **Varbūt tas ir ne tik daudz jautājums par finālmaču, cik visu čempionātu ko-**

pumā – vai rotācija nevarēja būt plašāka, lai līderi beigās nebūtu tik nokausēti? Galu galā Siliņam lielākais spēles laiks čempionātā, Vecvagaram, Bērziņam un Jakovičam – arī virs 30 minūtēm.

– Siliņš mums balstīja visu aizsardzību. Mazāk domāju par viņa punktiem kā par to, ko viņš mums deva pie sava groza. Tas, ko viņš paveica aizsardzībā – otra tāda spēlētāja turnīrā nebija. Tandēmā ar Gražuli viņi vienkārši dominēja. Finālā itāļi mums iemeta 67 punktus – tas nav daudz. Nevis mēs ielaidām par daudz, bet neieņemām savus punktus. Garām no groza apakšas, brīvus trīspunktniekus, neaizskrējām ātrajos.

– **Tu apzināti gāji uz lielajām minūtēm līderiem visa turnīra gaitā – rēķinoties, ka viņi «izvilks»?**

– Jā, rēķinoties, ka «izvilks», tajā pašā laikā – tajos brīžos, kad mums tie plusi jau bija iekrājušies, centos mainīt. Pret Izraēlu, pret Franciju iedevu atpūtu. Nebija jau tā, ka viņus kāvu nost. Bet nu beigās – jā, mazliet pietrūka. Čempionāta beigas, trīs smagas spēles trijās dienās – neizturējām... Finālā mazliet pietrūka. Varbūt vajadzēja vairāk palaist Štelmaheru, Leimani – lai ar svaigākām kājām paskrien ātrajos, rada asākas situācijas un liek itāļiem vairāk spēka atstāt aizsardzībā. Taču to mēs vairs nekad neuzzināsim.

– **Pirms mača nemaz, nemaz nejuoti pašpārliecinātības stīgu spēlētāju vidū? Galu galā vienreiz jau bijāt viņus vinnējuši, tāpat lasīju jūsu komentārus, ka itāļi esot vājāki par spāņiem. Bija noskaņa, ka esam favorīti. Spēlētāju vidū bija maksimāla koncentrēšanās?**

– Domāju, ka pašpārliecinātības nebija. Pirms spēles varbūt kāds tiešām domāja, ka esam jau viņus vinnējuši un labāki, taču tajā brīdī, kad viņi ienāca zālē – tas viss bija kā ar roku noņemts. Mazliet bijām nospēlējuši ar viņiem psiho-

Tas nemaz nebija tik sen, kad Artūrs ŠTĀLBERGS (pa labi) kopā ar Andri BIEDRIŅU spēlēja Latvijas izlasē. →

loģisku spēlīti, paturot viņus neziņā, kas mūs sagaida tribīnēs. Pa dienu ņēmām viņiem nost gan telefonus, gan datorus, līdz ar to viņi nezināja, kas notiek. Droši vien saprata, ka būs vairāk cilvēku, taču to, ka būs tāda atmosfēra – pat nenojauta. Mēs, treneri, to zinājām, tāpēc speciāli turējām viņus ģērbtuvē un pirms laika nelaidām zālē, kas jau bija sanākusi pilna. Kad iznācām uz iesildīšanas un visas tribīnes piecēlās kājās un sarīkoja ovācijas – domāju, tas viņiem deva savdabīgu triecienu un šoku, kas lika aizmirst visas iepriekšējās domas. Viņi saprata, ka tagad būs fināls un tā ir viena pēdējā spēle. Nav te neviens ne labāks, ne sliktāks – te ir cīņa uz dzīvību un nāvi. Šaubos, vai pēc šī efekta kādam vēl galvā bija domas, ka šeit kaut kas būs tā, starp citu, vai viegli.

– **Kādam no džekiem tas nebija šoks negatīvā virzienā – kāds, kurš nebija gatavs spēlēt šādā gaisotnē?**

– Domāju, ka ne. Rokas bišķi trīcēja viņiem. Arī man. Taču tas pārgāja ar pirmajām minūtēm.

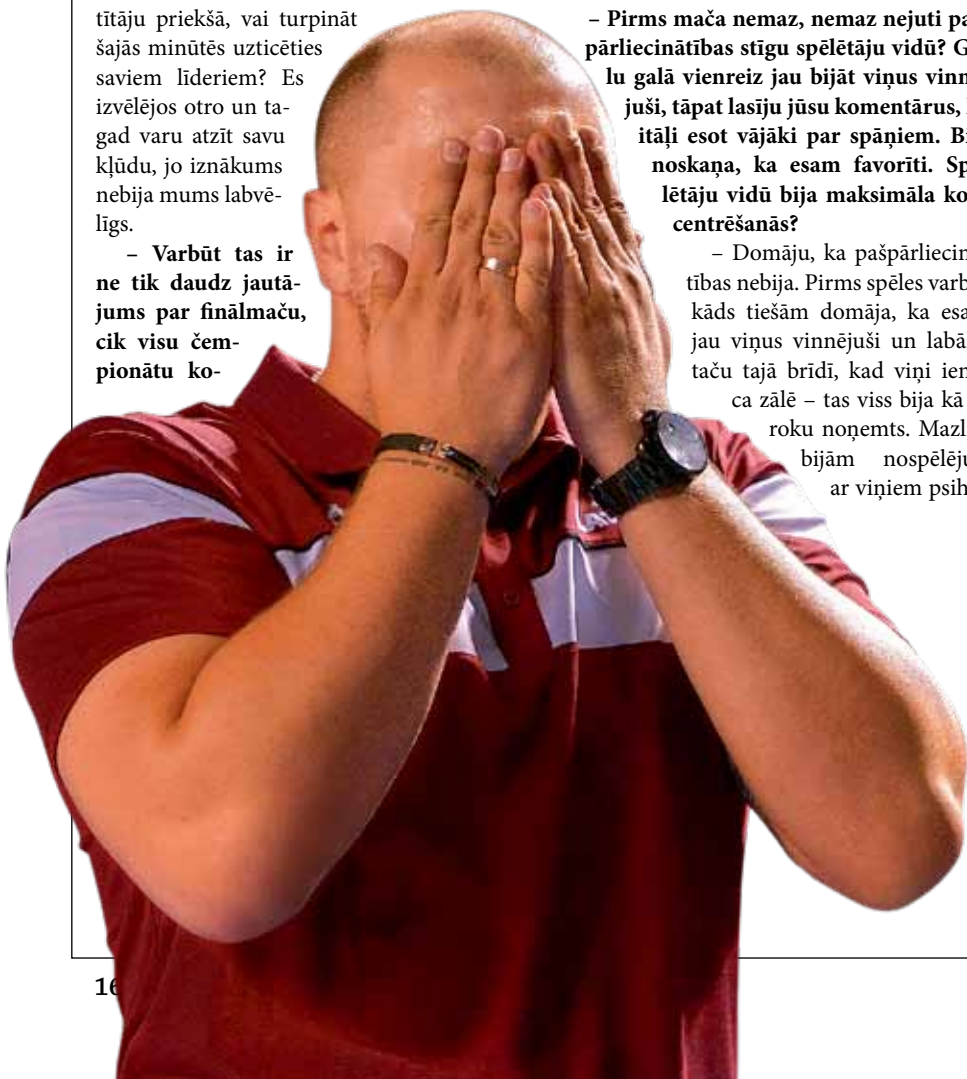
– **Izteicies, ka otrajā puslaikā nepazini savu komandu. Pasauc piemērus – kas bija ne tā?**

– Konkrēts piemērs. Visu čempionātu spēlējām tā – kurš aizsardzībā izcina bumbu, pats ar driblu arī «velk» pāri. Malas skrien, un uzstādījums – ja varam, centra līniju šķērsot ar piespēli, tādējādi izslēdzot no spēles divus vai labākajā gadījumā pat trīs pretinieku spēlētājus. Izveidot 2:1, 3:2 vai 4:3 situāciju un to realizēt. Otrās puslaiks pret itāļiem – Bērziņš izcina bumbu, un es no malas kliedzu: «Janka, «velc» pāri laukumam, «velc»!» Bet viņš savāc bumbu, apstājas, izpūš elpu, tad apskatās, kur ir saspēles vadītājs, iedod tam bumbu, un tikai tad mēs lēnām ar driblu ejam pāri laukumam... Tāpēc saku – es tiešām nepazinu savus spēlētājus. Cita situācija – Ingus izcina bumbu, un atkal – nevis «velk» bumbu pāri, bet ar acīm meklē kādu citu, kam to atdot. Pēc tam minūtes pārtraukumā izskaidroju situāciju, un nākamā epizode – Ingus izcina bumbu, beidzot «velk» pāri, un... viņš ir pirmais. Četri pārējie skrien viņam aiz muguras. Situācijas, kādu mums pirms tam nebija. Mēģināju viņus motivēt, teicu daudzas lietas, centos uzvilkt, taču tajā pašā laikā redzēju – viņi sēž, visiem acis deg, visi saprot, ka jāskrien, bet laukumā kājas vienkārši nekustas. Vairs nespēj pavilkt uz priekšu.

– **Kaut kur nogurums, kaut kur satraukums.**

– Viss kopā.

– **Kā bija sadalītas lomas tiem septiņiem,**

Pāris atsevišķos gadījumos varbūt bija 1–2 spēlētāji, kas nespēja pārkāpt
savam Es un gribēja savas personiskās intereses stādīt augstāk par
komandas interesēm.

kuru minūtes bija ievērojami mazākas – kuri bija viņu brīži un uzdevumi laukumā?

– Katrai spēlei bija izstrādāti divi plāni – A un B, un katram spēlētājam paskaidrota viņa loma tajos. Ja bija jāneitralizē kāds pretinieku liders, tā arī teicu: «Tu, tu, un tu – jūs man šovakar esat atbildīgi, lai viņš neko nespēj izdarīt.» Taču, piemēram, spēlēs pret spāņiem man bija ļoti grūti atrast minūtes Gromovam un Saulītim, jo viņi ir garāki un lēnāki, kamēr spāņi – visi 2,02–2,03, kustīgi, ar metienu. Viņiem tas arī tika izskaidrots. Tāpat kā Rēķim tika izskaidrots, ka būs jāspēlē pa piekto numuru aiz Gražuļa, jo mums vajag ātru un kustīgu sastāvu. No spēles uz spēli mūsu taktika un līdz ar to viņu uzdevumi mainījās, taču vienmēr tas tika izrunāts.

– Tas skaidrs – tavs uzdevums tomēr nav kādam atrast minūtes, bet uzvarēt spēli, bet jautājums – vai visi to tā arī pieņēma? Visi 12 bija kā vienota dūre, un nebija nekādas kurnēšanas?

– Pāris atsevišķos gadījumos varbūt bija. Taču tas bija jau uz pašām beigām. Tur supra-

tu, ka labāk to spēlētāju atstāt malā, jo labuma no viņa laukumā tāpat nebūs. 1–2 spēlētāji, kas nespēja pārkāpt tam savam Es un gribēja savas personiskās intereses stādīt augstāk par komandas interesēm. Pārējie gan bija kā kulaks.

– Ja šobrīd būtu jābrauc uz čempionātu, joprojām izvēlētos tos pašus 12 spēlētājus?

– Jā. Tos pašus 12 arī ņemtu. Tas, ka dažās situācijās rīkotos citādi nekā to izdarīju – tas gan. Biežāk pamainītu, vairāk dotu iespējas – to atzīstu. Bet ar tiem pašiem spēlētājiem.

– Kāds no spēlētājiem tevi Tallinā kādā brīdī pārsteidza? Vienalga, pozitīvā vai negatīvā ziņā.

– Es pat teiktu, ka ne. Varbūt tik stabilu spēli nebiju gaidījis no Jakoviča, taču pārējie parādīja to, ko no viņiem arī gaidījām – Vecvagars, Siliņš, Gražulis. Viņam vienīgi tās problēmas ar sodiem – visu laiku pamanījās savākt kādas stulbas un nevajadzīgas piezīmes. Kaut kur grib palīdzēt, ne tur ielien, ne tur rokas nolaiž – visu laiku trāpās neīstajā vietā... Tajā pašā laikā – patīkami pārsteidza

viņa spēja savākt un balstīt aizsardzību. Spēja uzlēkt, savākt bumbas, atlētiskums. Labi redzams, cik vērtīgi, ja cilvēks bērnībā nodarbojies ar vieglatlētiku – viņam uzreiz ir pamatīga bāze. Viņam fiziskais nāk pa ausīm ārā! Labi lec, pareizi skrien.

– Ko viņš vieglatlētikā ir darījis?

– Lēcis augstumu.

– Nu jā, tas basketbolā noder... Klau, pajautāšu tev to pašu jautājumu, ko pirms nedēļas vairākiem taviem kolēģiem no malas: kuriem no šīs izlases tu redzi nākotni lielajā basketbolā?

– Negribētu analizēt pa uzvārdiem, taču šajā komandā daudziem spēlētājiem piemīt mērķtiecība un raksturs – viņi zina, uz ko iet, un apzinās, ko tas prasa. Ja šajā vecumā viņi vēl nav samaitāti ar lielo naudu un viņiem joprojām ir gribasspēks un mērķtiecība, paredzu, ka rezultāts nekur nepazudīs. Tur tādu ir lielākā daļa. Viens varbūt tiks visaugstākajā līmenī – «okay», es tagad nerunāju par NBA, bet par Eiropu –, cits – vidējā, vēl kāds – izcils LBL līmenī, taču nepazudīs.

– Un kuriem no Tallinā redzētajiem spēlētājiem kopumā tu drīzumā paredzi spožu karjeru – no citām izlasēm?

– Vāciešiem bija labs centrs – 2,10, ar metienu un labām kustībām (Serbijā dzimušais Bogdans Radosavljevičs – aut.), tiem pašiem itāļiem – ne superzvaigznes, taču talantīgi spēlētāji, kas varētu kļūt par pieprasītiem lomas spēlētājiem. Tas pats Della Valle – labi, viņš mācās Amerikā, Ohaio štata universitātē, taču arī būs kvalitatīvs Eiropas spēlētājs. Starp citu, kad pirms ceturtdaļfināla intervēja spāņu galveno treneri un uzdeva viņam šo pašu jautājumu – kurš no šiem gadiem un čempionāta viņu pārsteidzis talanta ziņā –, viņš nosauca bulgāru uzbrucēju Ivanovu, Bērziņu un tad piebilda: «Un divi spēlētāji, kas ir galvastiesu pāraķi – tiešām līmenis, kas drīzumā varētu «izsisties»: Jakovičs un Vecvagars.» Starp četriem nosauca trīs latviešus. Arī pašiem spāņiem ir Diess, grieķis ar to garo uzvārdu, ko šogad nodraftēja (Gianis Antetokounmpo – aut.), frančiem labi garie spēlētāji. Tāpēc nevar teikt, ka šis būtu slikts gads – varbūt pietrūka izteikti superzvaigžņu, kā pirms pāris gadiem, taču bija ļoti daudz kvalitatīvu spēlētāju. Es pat teiktu, ka vidējais līmenis augstāks nekā citus gadus.

– Tev pašam šī bija debija kā galvenajam trenerim. Biji mierīgs un pārliecināts?

– Jau brīdī, kad man uzticēja šos pienākumus, es kaut kā biju iekšēji mierīgs. Protams, man šis bija ļoti svarīgs čempionāts, jo bija skaidrs, ka pēc tā rezultātiem tālāk skatīsies, vai man vēl kaut ko tādu var uzticēt vai labāk turēties pa gabalu. Ja izkristu no A divīzijas, šaubos, vai man būtu turpinājums. Debija izdevās, un par to man prieks, taču tas bija kopdarbs – paldies spēlētājiem, paldies treneriem, kas viņus šādus sagatavoja, paldies maniem asistentiem. Nekas nebija no zila gaisa nokritis, viss bija sistemātiski plānots darbs.

– Neviena panikas vai bezspēcības mirkļa visā čempionātā?

– Nē. Panika un bezspēcība man bija pēc Ķīnas turnejas – to es gan atzīstu. (Smejas.) Tad tādi bija katru dienu. Taču čempionāta laikā ne – jau pēc pirmajām spēlēm man bija skaidrs, ka varam.

– Spēles laikā no tevis laužas laukā milzum daudz emociju. Treneris to var atļauties?

– Teiksim tā – es to visu kontrolēju. Taču spēlētājiem ir jāredz, ka treneris ir ar viņiem, dzīvo līdzī. Ja redzu, ka Vecvagars iemet svarīgu trispunktnieku, pretinieks paņem minūtes pārtraukumu un visi skrien malā un kliedz, tad es arī kliegšu. Arī tā ir sava veida psiholoģiskā spēle – tev jābūt ar viņiem uz viena viļņa, nevar tādā brīdī sēdēt malā un kārtot šlipsi. Viss ir normas robežās, nevienu tehnisko piezīmi nedabāju, kaut gan brīdinājumi

bija. Taču tādi bija visiem. Tajās spēlēs, kad tiesāšana bija tāda, uz robežas, tāds arī bija mans mērķis – «pastrādāt» ar tiesnešiem līdz tam brīdim, kad viņi mani pabrīdina. Kad tas notiek – viss, miers, beidzu. Bija 2–3 tādas spēles. Taču ar tiesāšanu viss kārtībā, nekādu pretenziju. Pēc finālspēles man daudzi teica, ka beigās esot bijis centra auts, bet nu, «okay» – tā ir spēle. Ja arī tā bija, katrs kādreiz kļūdās.

– Tajā pašā intervijā pirms trim gadiem teici, ka būs vajadzīgs pārejas posms, kamēr savu spēlētāja domāšanu izdosies nomainīt pret trenera domāšanu. Tagad tas ir jau pabeigts process?

– Ir pabeigts. Taču divi divarpus gadi man aizgāja, jāatzīst. Agris mani vēl pagājušogad piebremzēja, sak – nomierinies un ievēl elpu... Tagad, īpaši jau pēc šī čempionāta kā galvenajam, pieredzes un izpratnes par to, kas ir pareizi un kas nav, ir krietni vairāk. Protams, vēl daudz jāmacās, taču vismaz uz priekšu virzos.

– Kāds tu esi bijis kā spēlētājs, tāds esi kā treneris – vēl viena atziņa, ko toreiz vairākkārt atkārtoji. Ar tevi tā patiešām ir? Tās pašas vērtības un akcenti spēlē?

– Tā ir, viennozīmīgi. Protams, ir kaut kādas lietas, kas atšķiras, taču manis jau pieminētā disciplīna – laukumā un mājās, ģimenē – man bija svarīga kā spēlētājam un tagad ir kā

Lai arī čempionāts tika pabeigts ar zaudējumu finālā, U-20 izlase sagādāja daudz vairāk prieka un pozitīvu emociju. →

trenerim. Var mainīties spēles stili, taču globālās lietas un pieeja sportam un darbam – tā nemainās.

– Labi, disciplīna – tas ir pirmais. Kādi vēl būtu tie pamatprincipi, kurus tu vienmēr vari uzrakstīt un piespraust pie sienas ģērbtuvē kā savējos?

– Disciplīna, ciņasspars un komanda pirmajā vietā. Tās man bija trīs galvenās lietas, kamēr spēlēju, un tās tagad gaidu no saviem spēlētājiem. Liels prieks, ka ar U-20 izlasi mēs īstenojam tās visas un arī gūvām panākumus.

– Tu joprojām esi jauns treneris. Kā tu sevi pilnveido? Tam vispār paliek laiks, cauru gadu strādājot ar klubu un izlasēm?

– Katrā jomā sevis pilnveidošana ir atšķirīga. Ja jurists vai zinātnieks lasa grāmatas, tad basketbolā grāmatu lasīšana ir spēļu skatīšanās. Šo trīs gadu laikā, ieskaitot arī «skautingu», katru sezonu skatos ap 150–200 spēlēm, un tā ir kā grāmatas lasīšana – skatos, kādus pretinieks izvēlas risinājumus, kas strādā un kas nestrādā, kādas ir dažādu aizsardzības sistēmu spēcīgās un vājās puses. Skatos ULEB kausa un Eirolīgas spēles, šogad sanāca daudz redzēt arī VEF spēles, arī «Ventspili», BBL, un katrā no tām varu atrast sev kaut ko jaunu un līdz tam nezinātu. Patiesībā tas pats būtu jādara spēlētājiem – jāskatās spēles, un nevis tā, ar čipsu paku, bet mēģinot iedziļināties. Tas viņiem tikai palīdzēs augt un attīstīties, īpaši saspēles vadītājiem. Tas ir tas, ko es daru sezonas laikā. Protams, papildus mēģinu palasīt arī treneru biogrāfijas, kur var uzzināt interesantas lietas par psiholoģiju. Visu laiku jāstrādā, kaut gan man tā bieži ir atpūtas un darba savienošana.

– Kā šo trīs gadu laikā mainījusies tava loma tandēmā ar Agri? Notikusi kāda evolūcija?

– Protams, Agris kā galvenais treneris pieņem gala lēmumus, taču pa šiem gadiem tiešām esam tā sastrādājušies, ka nevienu brīdi viņš mani neuztver kā asistentu – mēs strādājam kā komanda. Es pirms spēlēm piedāvāju savas stratēģijas un risinājumus, viņš – savus, tos izrunājam un pieņemam labākos efektīvākos. Izveidojusies dabiska mijiedarbība, pilnīga savstarpēja uzticēšanās, un tas arī ir modelis, kas profesionāli darbojas vislabāk. Tādu mēģināju veidot arī U-20 izlasē, un prieks, ka tas arī izdevās.

– Kā otrais treneris Ukrainā tu tagad pelni vairāk nekā savulaik kā spēlētājs Latvijā?

– Pateikšu godīgi – šogad man kā asistentam alga būs lielāka nekā tā, ko savulaik varēju saņemt kā spēlētājs.

Artūrs ŠTĀLBERGS

dzimis 1984. gada 15. oktobrī Liepājā

precējies, divu bērnu tēvs

Nikolajevas «Mykolaiv» kluba galvenā trenera

Agra Galvanovska asistents Ukrainā

Trenera karjera:

par treneri strādā kopš 2010. gada

darbojoties tandēmā ar Agri Galvanovski, kļuvis par divkārtēju LBL bronzas medaļu ieguvēju kopā ar «Liepājas lauvām» (2011. un 2012. gadā)

U-20 izlases treneru Agra Galvanovska (2011.

gads, 11. vieta) un Roberta Štelmahera (2012.

gads, 6. vieta) asistents Eiropas čempionātos

šovasar **debitēja galvenā trenera** amatā, aizvedot Latvijas U-20 izlasi līdz Eiropas čempionāta sudraba godalgām

Latvijas izlases galvenā trenera Ainara Bagatska

asistents (kopš 2012. gada)

Spēlētāja karjera:

LBL debitēja 1999. gadā BK «Liepāja» rindās

Spēlējis «Liepāja», «Līvu alus», «Lander

University» (NCAA-2), «Cowley Country CC» (ju-

nioru koledža), «Evansville» (NCAA), «Liepājas

lauvas» un VEF klubos

Latvijas izlase:

Pārstāvējis Latviju U-18 (2000./02.) un U-20

(2003./04.) Eiropas čempionātos

2009. gadā debitēja Latvijas izlasē un spēlēja

Eiropas čempionāta finālturnīrā (3 spēles, 0,7

punkti un 1,3 atlekušās bumbas)

Tagad tas beidzas, un jānāk pielikt punkts, citādi uz nākamajiem mērķiem virzīties nav iespējams. Ja cilvēks dzīvo uz iepriekšējiem lauriem, sākas problēmas, un to es negribu pieļaut – tas nenotiks.

– Tātad trīs gadu laikā kā treneris būsi novērtēts augstāk nekā visā karjerā kā spēlētājs.

– Tā sanāk.

– Tagad U-20 izlasē tev bija baigais kontrakts?

– Baigais kontrakts nē, taču darbs izlasē vieniem treneriem ir apmaksāts darbs, protams. Var nopelnīt pietiekami, lai vasaras laikā, kad klubus Ukrainā algu nemaksā, izdzīvotu un uzturētu ģimeni. Nav nekādu problēmu, šajā ziņā viss ir sakārtots.

– Tagad pietiks enerģijas un emociju uzreiz pieslēgties darbam lielajā izlasē?

– Būs labi. Emocijas atradīsies. (Smejas.) Vienīgais, ko būtu gribējies – pavadīt vairāk laika kopā ar ģimeni. Taču no sportiskā viedokļa – nav jau man 60 gadu. (Smejas.) Vienkārši jānāk pielikt punktu vienam un ķerties klāt nākamajam. Jāaizmirst un jāvirzās tālāk. Protams, šobrīd es to vēl izbaudu – intervijas, uzmanība, apsveikumi. Taču pašam jāsaprot, ka tagad tas beidzas, un jānāk pielikt punktu, citādi uz nākamajiem mērķiem virzīties nebūs iespējams. Ja cilvēks dzīvo uz iepriekšējiem lauriem, sākas problēmas, un to es negribu pieļaut – tas nenotiks.

– Tagad esi izlases treneris, bet sākās viss

ar to, ka Bagijs savā pirmajā gadā tevi nepaņēma komandā vēl kā spēlētāju. Šo situāciju neesat atcerējušies?

– Kaut kad pagājušogad bija – pat vairs konkrēti nepateikšu, kā tā saruna ievirzījās. Taču tas man pašam bija savāds laiks un tieši tobrīd arī pieņēmu lēmumu, ka beidzu spēlēt. Visa vasara pagāja tādā sakāpinātā gaisotnē, un patiešām – vairs nebija patikas. Tur nebija nekā personiska pret Ainaru, bet pret basketbolu kā tādu – negribēju iet uz treniņiem, negribēju neko darīt. Viss bija «līdz brošai». Tagad atkal varu būt noderīgs izlasei, un prieks, ka tā.

– Pats vēl basīti uzspēlē kaut kādā līmenī?

– Nē, to gan ne. Kad uznāk, aktīvāk piestaigāju uz svaru zāli, taču tas tā – ir uzplūdi, un tad atkal pauzes. (Smejas.)

– Juridiskās studijas pabeidzi?

– Nē, nepabeidzu, viss karājas gaisā. Nav jau laika, strādājot ārzemēs, tagad vēl ģimene, divi bērni. Varbūt kādreiz. Šobrīd neplānoju tajā lauciņā neko iesākt.

– Un ko tu plāno? Kas ir tas, ko pārskatāmā nākotnē plāno kā treneris?

– Solis pa solim. Sezona pēc sezonas. Šobrīd svarīga lielā izlase, pēc tam jau pieslēgšos

darbam ar Nikolajevu. Nākamgad līgums ar klubu beidzas, tad arī skatīsimies – kāda būs interese, kādi piedāvājumi. Kamēr bērni vēl mazi un skolā nav jāiet, var vēl paceļot apkārt un pastrādāt kaut kur citur. Pienāks tie gadi, tad arī būs jādomā, kur strādāt.

– Nav tagad parādīties piedāvājums paņemt arī kādu klubu kā galvenajam?

– Nē, vēl ne. Gribu vēl gadus 4–5 pastrādāt par asistentu, jo zinu un jūtu, ka ir vēl ļoti daudz, ko varu mācīties no paņemt kā asistents – zināšanas, kas mani sagatavotu galvenā trenera darbam. Šajā ziņā man nav nekādas steigas vai satraukuma, patlaban man nav ambīciju kļūt par galveno. Laiks visu saliks savās vietās.

– Kādu jaunatnes izlasi nākamvasar ņemsi, ja dos?

– Jā, protams. Jāatzīst, ka U-20 droši vien būtu tas, pie kā es gribētu palikt, jo tas tomēr ir tuvāk veču basītim. Taču skatīsimies. Redzēsim, kā šogad nostartēs U-18 izlase – jācer, ka būs labs rezultāts, un ticu, ka tāds tas patiešām varētu būt. Tālāk jau Treneru komisija izvērtēs darbu, arī manu, arī U-18, un pēc tam jau redzēsim, kuri treneri pretendēs uz darbu. Ja man būs tāda iespēja, kāpēc ne – tiešām gribētu turpināt strādāt ar U-20. **SA**

Bērzs vēl gatavojas

INGMĀRS JURISONS

Gaidāmajā Eiropas čempionātā viņš būs Latvijas izlases bīstamākais ierocis zem groziem – no viņa gaidīs gan taustāmu pienesumu uzbrukumā, gan laivas tiesu darba ar pretinieku garajiem aizsardzībā. Pats Kaspars Bērziņš ar šādām pārdomām gan galvu nepiesārņo, jo viņa filozofija ir vienkārša: jāizdara darbs gatavošanās posmā, jāatdod visi spēki laukumā, un tad jau redzēs, kāds būs rezultāts. Lai gan izlasē jau astoto vasaru, Eiropas finālturnīrā Kaspars vēl nekad nav spēlējis – allaž kaut kas nogājis greizi. Arī klubu karjerā pagaidām nav sasniedzis to, ko viņam paredzēja jaunatnes vecumā. Pēc mēneša viņam būs 28, taču pašu spēlētāju tas nemulsina. «Nejūtos neko nokavējis, un par to man pašam baigais prieks – ka jūtu sevī gan vēlmi, gan spēkus kļūt labākam,» Bērzs nemaz netaisās izmest karjeras enkuru.

**Protams, atceros. Ļoti daudz emociju. Negatīvu emociju...
Katra no tām bija citāda, taču neviena – tāda, ko es gribētu atcerēties.**

– Pirmā izlases treniņu nedēļa aiz muguras, rīt dosieties uz pirmo nometni Slovēnijā. Kāda sajūta – kas no šī spēlētāju sasaukuma var sanākt?

– Tādu sajūtu pagaidām bijis grūti noķert, jo mums vēl nav bijusi kontakta spēle. Ejam cauri aizsardzībām, tagad pamazām sākam likt klāt uzbrukumā, gatavot kombinācijas, taču šobrīd vēl nav tādu situāciju, kurās būtu emocijas. Kad sāksim spēlēt vai vismaz treniņos sāksies kādas sacensības savā starpā, tad arī redzēs. Sadarbību varēs izjust, kad sāksim spēlēt basketbolu. Ģērbtuvē? Ģērbtuvē kā jau pie mums latviešiem – garlaicīgi nav. Es jūtos labi – visi džeki pazīstami, viss kā ierasts.

– Gribas jau atkal basketbolu spēlēt? Vasaru vairs neprasās?

– (Smejas.) Vasaru es jau pabaudīju. Sezona man šogad beidzās agrāk – pagulēju slimnīcā un tad jau sāku baudīt.

– Ar to slimnīcu tev bija pietiekami nopietns gadījums, cik saprotu. Trieciens zem jostasvietas...

– Bija nopietns, jā. Taču, no otras puses – nekas sarežģīts, pietika tikai ar atpūtu. Tikai tūska, pat īsti iekaisuma nebija – bija jāpagaida, lai no-

iet. Pēc desmit dienām viss jau bija kārtībā un uzreiz sāku trenēties.

– Taču tagad ar to viss kārtībā un par šo ķibeli vari aizmirst?

– Jā, varu aizmirst. Turpmāk gan droši vien spēlēšu ar aizsargu, jo šis bija jau otrais gadījums – junioru čempionātā man gadījās līdzīgi. Kaut kas tur nav labi, reizi desmit gados sanāk dabūt... Negribētos, lai tas atkārtojas.

– Pēdējā lielā ar izlasi saistītā ziņa – Andris Biedriņš Latvijas izlasē nespēlēs arī šogad. Cik daudz tā šajās dienās bija sarunu tēma ģērbtuvē, pašu spēlētāju starpā?

– Tāpat kā visā Latvijā. Un visur tā skan vienādi – visi gribēja, lai viņš piedalās. Taču tas ir Andra paša lēmums. Sarunās ar viņu izlases jautājumu nepaspriedu, tāpēc neko vairāk kā jau visiem zināms man arī nav, ko pateikt.

– Tu pats esi izlasē kopš 2005. gada vasaras, taču neviens Eiropas čempionāta finālturnīrā vēl neesi spēlējis. Iekšā nemājo klusas bažas, kas gan varētu notikt šogad?

– (Smejas.) Sajūta – vai tiešām viss būs labi un beidzot būšu Eiropas čempionātā?! Protams, kaut kas tāds caur galvu ir izskrējis, taču es par to neuztraucos.

– Šajā laikā jau četras reizes esi palicis bez finālturnīra. Atceries visām iemeslus?

– Protams, atceros. Ļoti daudz emociju. Negatīvu emociju... Katra no tām bija citāda, taču neviena – tāda, ko es gribētu atcerēties. Pat negribas komentēt, jo labu īsti nav ko pateikt, tāpēc labāk paklusēt vispār. Šovasar esmu izlases sastāvā, trenējos, un pagaidām nav neviena iemesla domāt, ka man neizdosies sasniegt labāko formu, tikt uz čempionātu un palīdzēt savai valstij kaut ko sasniegt.

– Izlasei laikam tomēr ir kaut kas, kas tavā karjerā vēl nav līdz galam piepildīts?

– Nē, es tā neteiktu. Es eju, daru un, manuprāt, esmu izdarījis pietiekami daudz. Man nav sajūtas, ka kādam būtu kaut kas jāpierāda – ne tāpēc es eju spēlēt izlasē.

– Kas ir tava galvenā motivācija?

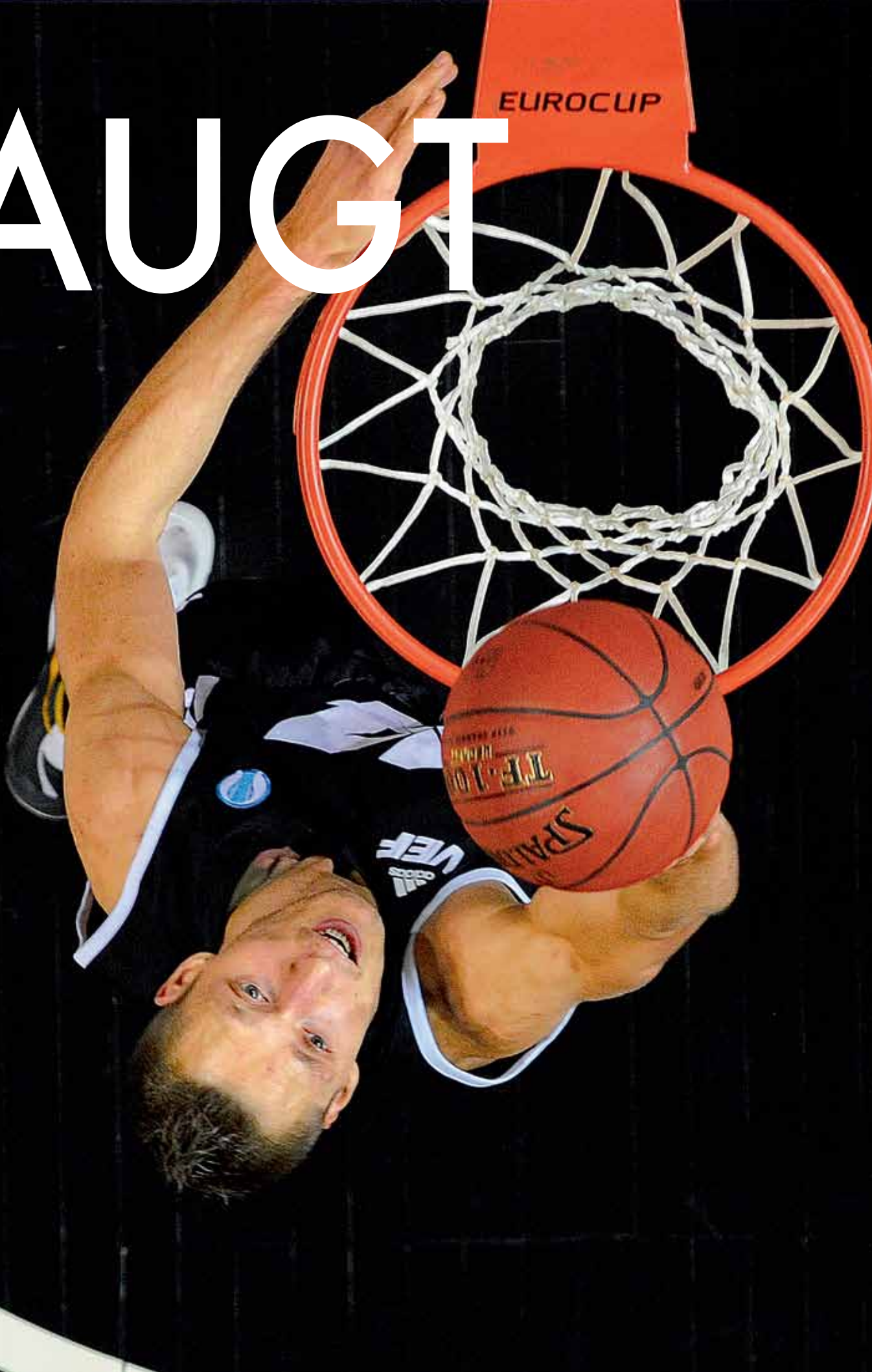
– (Domā.) Tas, ka es varu palīdzēt. Latvijai, valsts izlasei. Tas ir... pienākums. Tāpat kā iet balsot vēlēšanās.

– Bet var pieņemt arī citādus lēmumus.

– Var. Kad man būs ģimene, varbūt arī mans lēmums būs citāds. Bet šobrīd es to gribu un varu.

– Kādas ir tavas ambīcijas – pēc kā tu pats

AUGT

no VEF. Un nav nozīmes kaut kādiem attiecību saspilējumiem, kas šo trīs gadu laikā bijuši.

– **Respektīvi, nav nekādu domstarpību ar treneri vai nesaprašanos ar kluba vadību?**

– Ir vai nav – nav nozīmes. Vienīgais vērā nemamais arguments ir tas, ka vēlos jaunu vidi, pārējais ir otršķirīgi.

– **Pagājušos vasar parakstīji jaunu līgumu uz trim gadiem. Tobrīd vēl bijī pārliecināts, ka gribi tik ilgi te uzkavēties?**

– Parakstīju līgumu ar iespējām.

– **Tātad jau tobrīd nebiji ieciklējis uz to, ka nākamie trīs gadi noteikti paies Rīgā?**

– Kāpēc lai es to darītu? Jebkurā brīdī taču jebkas var mainīties – mainās komandas, mainās spēlētāji, mainās apstākļi un iespējas.

Tikpat labi pēc pirmā gada arī klubs varētu

saprast, ka vairs nevēlas turpināt šo sa-

darbību – tad taču visi uz to skatītos kā

uz pavisam normālu procesu, vai ne?

Tagad notiek tas pats, tikai varbūt

nedaudz citās lomās.

– **Noprotu, ka situācija varētu**

būt līdzīga kā Dairim Bertānam,

kura līgumu izpirka Bilbao. Vai

pastāv iespēja, ka kāds klubs būs

gatavs izpirkt tavējo?

– Iespējas ir dažādas, nav tā, ka viss būs at-

karīgs no tā, vai mana jaunā komanda būs ga-

tava izpirkt pašreizējo līgumu. Nav tā, ka kaut

Laukumā varu izdarīt visu un labi, taču pa īstam spēcīgs neesmu nekur. Nav nevienas lietas, kurā es patiešām būtu labāks nekā pārējie – nevis tikai labs, bet izcils. Un tā arī ir tā galvenā atbilde: kas der visam, tas īsti neder nekam...

septembrī brauki uz Slovēniju?

– Nekad neesmu iedziļinājies tādās lietās kā nākotnes prognozēšana vai mērķu uzstādīšana. Katrā mačā minūti laukumā jāspēlē ar pilnu atdevi un viss – ne par ko citu vairs nav jāuztraucas. Tas ir tas, ko es darīšu – iešu un spēlēšu ar pilnu atdevi. Par rezultātu es pat nedomāju. Atdošu sevi visu, un tad paskatīsimies, kas tur būs sanācis.

– **Kādā pozīcijā un ar kādu lomu Bagatskis šogad redz tevi komandā?**

– Sastāvs garajā galā neatšķiras no tā, kas bija pagājušogad, līdz ar to arī loma droši vien būs tāda pati. Spēlēšu pa ceturto numuru, vajadzības gadījumā – pa piekto. Atkarībā no pretinieku sastāva.

– **Pavasari runāji par iespējām atkal aizbraukt uz NBA Vasaras līgu, taču tikai ar konkrētiem nosacījumiem. Tādus neviens nepie-dāvāja?**

– Tieši tā. Es zinu savu aģentu (Kasparu pār-

stāv aģentūra BDA un Rade Filipovičs – aut.) – ja man būtu laba iespēja, tas būtu nokārots. Taču šobrīd trenējos ar izlasi un tā arī labāk.

– **Tātad NBA kā mērķis tomēr saglabājas? Iepriekš teici, ka tādus centies nevirzīt.**

– Mans mērķis ir būt ļoti labam tajā vidē, kurā es atrodos un kurā spēlēju basketbolu. Ja tas ir klubs, tad klubs, ja izlase, tad izlase. Viss pārējais ir pakārtots. Ja mana nākamā komanda labi spēlēs, varbūt pamanīs arī mani.

– **Kāda šobrīd ir tava attiecību stadija ar VEF klubu – ko vēlies tu, ko vēlas viņi, par ko esat vienojušies?**

– Esmu trīs gadus nospēlējis «vefā», pie trenera Butauta – jau četrus. Uzskatu, ka, lai augtu un attīstītos, man nepieciešama vides maiņa. Šobrīd cenšos atrast sev jaunu vidi – tas arī viss. Par juridiskām niansēm nerunāsim, nav vajadzības, taču pats fakts nav nekāds noslēpums – es vēlos aizbraukt un pamēģināt sevi citā vietā. Tajā pašā laikā noteikti nav tā, ka es vēlos aizmukt

kāda summa būtu traucēklis, absolūti nē. Pastāv vairāki scenāriji, taču tas lai paliek juristu ziņā. Man tajā nebūtu jāiedziļinās.

– **Taču pats redzi, ka pēc šīs situācijas tu spētu atgriezties VEF un tiešām nevienam nebūtu palikušas nekādas mieles?**

– Domāju, ka jā, mierīgi! Ja neatradīšu vidi, kurā man būtu iespēja iet uz priekšu un turpināt attīstīt sevi jaunā līmenī, palikšu Rīgā, darīšu savu darbu un ar lielāko prieku. Bez jebkādiem aizspriedumiem.

– **Klau, tauta jau ilgu gadu spriež, ka Bērziņam ir nenormālas dabas dotības un talants, bet pietrūkst mērķtiecības un rakstura šīs dāvanas izmantot. Ko par to saki tu pats?**

– Tie viedokļi skan un skanēs, es tur neko nevaru mainīt. Taču mana karjera ir tikai pusē, kas nozīmē – man ir vēl tikpat laika, lai pierādītu, ka mana vērtīgākā īpašība nav kaut kāds talants, bet gan tas, ka varu ļoti labi spēlēt basketbolu. Ka varu kaut ko sasniegt. Talants... Mēs

Kaspars BĒRZIŅŠ

Dzimis:	1985. gada 25. augustā Ogrē
Augums:	213 cm
Svars:	105 kg
Pozīcija:	uzbrucējs/centrs
Klubs:	Rīgas VEF

Bijušās komandas:

Rīgas «Skonto»	Rīgas «Barons»
Malagas «Unicaja»	Mardides
(Spānija)	«Fuenlabrada»

BK «Rīga»	(Spānija)
Četrkārtējs Latvijas čempions (2008., 2011.-2013.)	
FIBA Eiropas kausa ieguvējs	
	kopā ar «Baronu» (2008.)

Latvijas izlase

debitēja	2005. gada vasarā
aizvadījis	22 oficiālas spēles,
laukumā pavadījis	vidēji 22 minūtes
	guvis 222 punktus
Vidējā statistika:	10,1 punkts
	5,5 atl. bumbas ik spēlē
Latvija U-16	(8. vieta 2001. gadā)
Latvija U-18	(11. vieta 2002. gadā)
Latvija U-20	(divas 7. vietas 2004. un 2005. g.)
	Eiropas čempionātos, pēdējā no tiem izceloties
	ar iespaidīgu 16+10,1 vidējo statistiku

visi labi zinām, kas ir plikš talants. Nekad uz to neesmu palāvis, bet vienmēr uzskatījis, ka darbs nes auglus. Un, jo vairāk iepazīstu savu ķermeni, jo labāk saprotu, ka līdzšinējās karjeras laikā esmu darijis ļoti daudz nepareizu lietu. Darbojies uz konstantas pārslodzes.

- Treneri vainīgi? Pats vainīgs?

- Negribas vainot trenerus, kaut gan viņi varēja būt tie, kas to ietekmē un izglīto mani šajā ziņā. Es pats varēju agrāk par to visu nopietni painteresēties un uzzināt. Tagad sanācis tā, ka visu esmu uzzinājis pats un – balstoties pats uz savām kļūdām. Nevienš man nepienāca un neparādīja, kā vajag un kā nevajag.

- Nav sajūtas, ka šobrīd tev vajadzēja būt Barselonā vai Ņujorkā, ja ne kaut kādas pašas kļūdas vai neizmantojās iespējas?

- Protams, ka tu uzdod sev jautājumus: kāpēc? Tūkstošiem reižu par to ir domāts.

- Un kādas ir galvenās atbildes pašam sev?

- Principā ir viena tāda galvenā atbilde – jā, es laukumā varu izdarīt visu un labi, taču pa īstam spēcīgs neesmu nekur. Nav nevienas lietas, kurā es patiešām būtu labāks nekā pārējie – nevis tikai labs, bet izcils. Un tā arī ir tā galvenā atbilde: kas der visam, tas īsti neder nekam... Tur arī pazūd manas iespējas. Piemēri nav tālu jāmeklē – tādi ir visapkārt. Ir spēlētāji, kas nemāk neko citu kā tikai precīzi mest, taču spēlē visaugstākajā līmenī. Viņš var būt pēdējais

mēsls aizsardzībā, neprast apspēlēt un iedot piespēli, taču – met kā dievs, tāpēc viņš spēlē tur un pelna tik. Ir vēl vesela rinda tādu, kas māk

izdarīt tikai divas lietas, teiksim – vienreiz piedriblēt ar labo roku un atdot piespēli, un nosegt aizsardzībā. Viss, neko citu. Taču vienalga spēlē visvisaugstākajā līmenī. Simtiem šādu piemēru. Man nav nevienas lietas, ko es laukumā nevarētu izdarīt, taču arī nevienas tādas, kurā es būtu konstanti izcils.

- Ir kaut kas, ko vēl vari mēģināt paspēt atīstīt līdz šādam līmenim?

- Jā, domāju, ka ir, un domāju, ka arī paspēšu. Jūtu, ka mainos ar katru gadu, gūstu pieredzi, mācos lietderīgāk tērēt enerģiju. Patiesībā tas arī ir mans galvenais uzdevums tuvākajam gadam – divus pat nevajag. Jau sen par to esmu domājis, taču tas baigi lēni nāk. Ļoti daudz sliktu ieradumu, bet no ieradumiem grūti tikt vaļā... Taču, kad iemācīšos sabalansēt enerģijas patēriņu, man paliks daudz vairāk spēka un koncentrēšanās brīžiem, kad to patiešām vajag.

- Rezumējot – tātd tev šobrīd nav sajūtas, ka savā karjerā kaut ko jau esi nokavējis, bet drīzāk skaties uz jaunu sākumu?

- Tieši tā. Neko nejūtos nokavējis, un par to man pašam baigais prieks – ka jūtu sevi gan vēlmi, gan spēkus kļūt labākam. Katru gadu kā spēlētājs esmu audzis un augšu arī nākamgad. Tas ir galvenais, kas mani interesē. Jo, ja turpināšu kļūt labāks, tad arī sasniegšu vairāk – man pieeja tam ir diezgan vienkārša. Es nešaubos, ka būs rezultāts. **SA**

MAZĀK BURBUĻU MAZĀK SĀLS MAZĀK SLĀPES

Ca ²⁺	80 mg/l
Mg ²⁺	73 mg/l
Na ⁺	690 mg/l
HCO ₃ ⁻	2500 mg/l
SO ₄ ²⁻	53 mg/l
Cl ⁻	37 mg/l

DABĪGS MINERĀL- ŪDENS NO GRUZIJAS

Nabeghlavi minerālūdens ir piemērots ikdienas lietošanai neierobežotā daudzumā. Minerālūdenim piemīt ārstnieciskas īpašības, tāpēc to iesaka arī dažādu slimību ārstēšanai un profilaksei.

DZELTENZILIE uz H

ILVARS KOSCINKEVIČS

Visai tuvu bijām tam, lai UEFA Eiropas ligas kvalifikācijas 3. kārtā iekļūtu divi Latvijas futbola klubi, tomēr tas izdevās vienīgi pērnajiem virslīgas bronzas medaļniekiem FK «Ventspils» futbolistiem. Jau šonedēļ pirmā no divām spēlēm pret Haifas «Maccabi» no Izraēlas, kas kurzemniekiem būs jau pavisam cita meistarības pārbaude.

Pirms atbildes spēlēm gana lielas cerības tika saistītas arī ar «Skonto», kas no Latvijas klubiem šosezon rāda vissaturīgāko sniegumu. Diemžēl Liberecā nācās samierināties ar sāpīgu zaudējumu un vēl sāpīgāku – izstāšanos. Pussargs Alans Šiņeļņikovs, rezultātam esot 0:1, nerealizēja «pendeli», bet pašā mača izskaņā tiesnesim notricēja roka vēlreiz piešķirt «pendeli», kad acimredzami soda laukumā vārtsargs nogāza citu pussargu Ruslanu Mingazovu. Ļoti iespējams, tās epizodes pozitīvas sekas būtu skontiešus ievēdušas nākamajā kārtā un kluba prezidentam publiskajā telpā nebūtu jāatkārto viss savs lamuvārdu krājums. Šoreiz būs jāsagremo – cienīgs, bet zaudējums.

Sezona Eiropaos pēc divām spēlēm galā ir Latvijas čempionei Daugavpils «Daugavai», kas debijā UEFA Čempionu līgā summā ar 1:11 cieta sakāvi pret «Elfsborg» no Zviedrijas. Uz sārūnu aicināju kluba ģenerāldirektoru Romānu Lajuku, jo vēl arvien nerimstas runas par, iespējams, negodīgu šā dueļa iznākuma ietekmēšanu, lai piepelnītos totalizatorā.

Romāns LAJUKS, Daugavpils «Daugavas» ģenerāldirektors

– Kāds noskaņojums klubā pēc 1:11 zaudējuma «Elfsborg» divu spēļu summā?

– Kāpēc visu laiku jāraksta 1:11?

– Kā tad rakstīt?

– 1:7 un 0:4.

– Bet runa taču ir par divu spēļu summu!

– Bet tas nav kaut kā... Tas pats «Elfsborg» pirms septiņiem gadiem, ja nemaldos, mājās ar 1:6 zaudēja Varšavas «Legia», bet viesos – 1:4 [tā bija 2001./2002. gada sezona UEFA kausa izcīņā – aut.].

– Tātad divu spēļu summā bija 2:10!

– Apmēram tā.

– Kāds noskaņojums klubā pēc lielā zaudējuma?

– Kāpēc lielais? Tas ir pilnīgi objektīvs. Ja mēs salīdzinām, kur esam mēs un kur – viņi, tas vispār nav salīdzināms. Ja klubam ir 10 miljonu budžets, 400 sponzoru un savs stadions... Un

UEFA Čempionu līga

Kvalifikācijas 2. kārtas atbildes spēle

Daugavpils «DAUGAVA» «ELFSBORG» (Zviedrija)

0:4 (0:1)

Vārti: Kins (41.), Klaesons (61.), Hults (66.), Andersons (86. – 11 m).

Bridināti: Gongadze (42.), Ševeljovs (59.), Vlasovs (85.), Militaru (87.). **Tiesnesis:** Antonis Giakoss (Grieķija). **Skatītāji:** 350.

«Daugava»: Vlasovs; Ševeljovs, Savčenkovs, Čihradze, Žapalau; Jermolajevs, Ola, Militaru, Babatunde (Kovaļovs 75.), Ibe; Gongadze (Zizļevs 46.). **Rezervē:** Nerugals, Izuka, Silagailis, Pētersons.

Divu spēļu summā uzvarēja «Elfsborg» ar 11:1.

kur esam mēs?

– Cik liels ir jūsu budžets, un cik jums ir sponzoru?

– Šogad dzīvojam uz parāda ar cerībām, ka novembrī saņemsim naudu par piedalīšanos [UEFA Čempionu līgā] un atdosim parādus. Tāds ir mūsu budžets. Tas nozīmē – apmēram 350 tūkstoši eiro. Diemžēl, kad vērsāmies pēc palīdzības pilsētas domē vēl iepriekšējā sausumā, tur tāda smaidīga dāma bija, domes priekšsēdētāja, kura ļoti laipni pieņēma un trīs reizes smaidīdama man solīja, ka pilsēta palīdzēs ar 50 tūkstošiem latu. Diemžēl viņa laikam nepaspēja, jo viņu nomainīja. Un viņai pietrūka divas balsis, lai vispār kļūtu par deputāti. Droši vien Dievs nav mazais bērns.

– Vai kluba vadība pēc šiem diviem zaudējumiem nav apsvērusi trenera atlaišanu?

– Ko tas mainīs? Mēs neuzskatām, ka notikusi kaut kāda traģēdija, jo tam visam ir objektīvi iemesli.

– Bet «Skonto» taču «Slovan» nezaudēja ar 1:7 vai 0:4!

– Bet Liberecas komanda taču nav Čehijas čempione.

– Nav, taču ir viena no spēcīgākajām valsts komandām. Čempione tā bija pirms gada!

– Jā. Ja mēs spēlētu ar kaut kādiem Velsas pastniekiem vai policistiem, mēs arī mājās nezaudētu ar 1:2.

– Bet, ja spēlētu ar «Slovan», arī būtu 0:4?

– (Smaida). Tā mēs ar tevi ielaidīsimies diskusijā. Tas taču ir futbols – arī lielie klubi citreiz zaudē ar lieliem rezultātiem!

– Kā jūs uztvērāt tās ziņas ārzemju medijos, kas vēstīja, ka jūsu zaudējums 1:7 raisījis aizdomas par negodīgu spēles ietekmēšanu?

UEFA Eiropas līga

Kvalifikācijas 2. kārtas atbildes spēles

Liberecas «SLOVAN» (Čehija)	Rīgas «SKONTO»
1:0	(1:0)

Vārti: Delaržs (14.).

Brīdināti: Keličs (23.), Ribalka (36.), Kušnirs (36.), Kalitvincevs (45.+3.); Šabala (36.), Rugins (45.+1.), Mingazovs (82.), Laizāns (90.). **Tiesnesis:** Kēns Henrijs Junsens (Norvēģija). **Skatītāji:** 5707.

«Skonto»: Gribausks; Gabovs, Rode, Bulvītis, Osipovs (Klimiašvili 82.); Mingazovs, Laizāns, Fertovs (Blanks 84.), Siņeļņikovs (Rugins 39.), Karašausks; Šabala. **Rezervē:** Grigorjevs, Darģis, Isajevs, Datu-našvili.

Divu spēļu summā rezultāts – 2:2.

Nākamajā kārtā iekļuva «Slovan», pateicoties gūtiem vārtiem izbraukumā.

«JEUNESSE ESCH» (Luksemburga) FK «Ventspils»
1:4 (1:1)

Vārti: Benišū (39.); Pauļus (33.), Žigajevs (47.), Jančuks (51.), Turkovs (65.).

Brīdināti: Ramdedovičs (19., 35.), Portjē (71.), Vans (80.); Abdultaofiks (54.). **Noraidīts:** Ramdedovičs (35.). **Tiesnesis:** Jans Valāšeks (Slovākija).

Skatītāji: 1000.

FK «Ventspils»: Uvarenko; Timofejevs, Dubra, Smirnovs, Kurakins; Abdultaofiks (Kozlovs 57.), Tarasovs, Pauļus (Tarhnišvili 71.), Žigajevs; Jančuks (Suhanovs 66.), Turkovs. **Rezervē:** Melņičenko, Freidgeims, Žatkins, Ignatāns.

Divu spēļu summā uzvarēja FK «Ventspils» ar 5:1.

Kvalifikācijas 3. kārtā

Haifas «MACCABI» (Izraēla)

Klubs dibināts: 1913. gadā.

Galvenais treneris: Ariks Benado (39; Izraēla).

Izraēlas čempionātā aizvadītajā sezonā: 2. vieta.

Panākumi Izraēlā: čempioni 12 reizes (pēdējo reizi 2011.); kausi 5 reizes (1998.).

Labākie panākumi Eiropas līgās:

UEFA Čempionu līgas grupu turnīrā 2 reizes (2002./2003., 2009./2010.).

UEFA Eiropas līgas grupu turnīrā 1 reizi (2011./2012.).

Stadions: «Kiryat Eliezer» (14 000).

Kalendārs:

1. augustā FK «Ventspils» – Haifas «Maccabi»,

8. augustā Haifas «Maccabi» – FK «Ventspils».

SA prognoze par iekļūšanu nākamajā kārtā:

FK «Ventspils» – Haifas «Maccabi» 25% pret 75%.

– Man vispār negribas komentēt kaut kāda sīka Šveices kantora izplatītās baumas, kuras pēc

«Īstenība tās viņa kļūdas ar neko citu nevaru izskaidrot, tikai ar to, ka varbūt viņam bija kaut kāds šoks vai sāpes. Nezinu.»

tam diemžēl Latvijas cienjamie mediji pārkopē vārds vārdā no baltkrievu un moldāvu interneta «saitiem».

– Vai jums nebija doma kluba mājaslapā uzrakstīt, ka tās ir pilnīgas muļķības un aizdomām nav nekāda pamata?

– Domāju, ka pievērst uzmanību tādiem kantoriem un masu medijiem ir pārāk liels gods.

– Jums kā zinošam futbola cilvēkam tā pirmā spēle neraisīja aizdomas par kādu spēlētāja godaprātu?

– Es domāju, ka tā vienkārši bija supermelnā dienā labās malas aizsargam Sokolovam. Es ar viņu par to neesmu runājis. Droši vien iespaidoja tas moments spēles 15. minūtē, kad viņš guva traumu. Pēc tam izrādījās, ka bija lauzts deguns. Viņš jau ir operēts. Varbūt vajadzēja viņu nomainīt, bet mēs viņam prasījām, kā viņš jūtas. Tā gadās, ka lauztu degunu ne vienmēr uzreiz jūt. It kā liekas, ka nekas nav noticis. Īstenībā viņa kļūdas ne ar ko citu nevaru izskaidrot, tikai ar to, ka varbūt viņam bija kaut kāds šoks vai sāpes. Nezinu.

– Pirmās spēles pret zviedriem sakarā lasījāt informāciju, ka esot diezgan daudz iz-

darītas likmes, ka spēlē varētu būt sešu vārtu starpība?

– Jā. (Smaida.) Atkal mēs atgriezamiem pie tā paša. Vienīgais, kas bija rakstīts, tas ir pārpublishētais vārds vārdā no kaut kādiem baltkrievu un moldāvu «saitiem». Vairāk neviena vārda nekur klāt nebija pielikts. Ari Latvijā. Jociģi, ja tā arī bija, ka seši vārti, tad sestoss vārtus, cik es atceros, Zviedrijas puse ielaida diezgan vienkārši. Kopā bija nez kāpēc astoņi, bet, ja vajadzēja sešus, priekš kam tad vēl vajadzēja laist iekšā!

– UEFA vai LFF – vai neviena no šīm organizācijām nav vērsusies pie jums, lai interesētos vairāk, pārbaudītu, izmeklētu?

– LFF taču atbildēja, ka nekas tajā sakarā nav bijis. Man pat negribas to visu komentēt. Tas nav pats galvenais, par ko runāt.

– Teicāt, ka dzīvojat uz parāda, ka naidīna no UEFA būs tikai rudenī. No kādiem līdzekļiem jūs šobrīd iztiekat, kas jums aizdod naudu?

– Mēs dzīvojam no privātaizdevumiem.

– Ar garantijas vēstulēm un tādā veidā?

– Jā. Ka tā nauda ir garantēta, ka mēs to atgriezīsim no UEFA līdzekļiem. SA

Pāreju daudz, trokšņu maz

ILVARS KOSCINKEVIČS

Sasniedzot ekvatoru Latvijas futbola
čempionāta virslīgā, likts punkts
arī spēlētāju pārējām.

To skaits bijis visai kupls, taču par
skaļām nosaucamas tikai dažas. Tās ir...

Manuprāt, skaļākās pārejas, kurās šovasar iesaistīti «SMScredit.lv» virslīgas klubi, ir SK «Liepājas metalurģis» vārtsarga Pāvela Doroševa došanās uz Azerbaidžānas čempionvienību Baku «Neftchi», Jūrmalas «Spartaka» kapteiņa, aizsarga Naura Bulviša pievienošanās Rīgas «Skonto», pieredzējušā Latvijas valsts vienības pussarga Alekseja Višņakova, kurš iepriekš pārstāvēja Krievijas 1. līgas klubu Kaļiņingradas «Baltika», pārcelšanās uz Jūrmalas «Spartaku»

un šīs pašas komandas uzbrucēja Patrika Tvumasi došanās uz Kazahstānas čempionāta viceļideri «Astana» komandu. Protams, ja sarakstu vajadzētu papildināt, virslīgas kontekstā mēs atrastu vēl vairākus pietiekami skaļus uzvārdus, kā Andrejs Prohorenkovs un Mamuka Gongadze, bet, ja runājam tieši par spilgtākajām pārējām, tās bijušas minētās četras.

Lai arī kopumā migrācija bijusi visnotaļ liela, nevarētu teikt, ka kāda no komandām būtu

Lai arī virkne uzvārdu Latvijas futbolā ir labi zināmi,
nešķiet, ka šīs pārmaiņas veiktas būtiskas pastiprināšanās virzienā.

stipri uzaudzējusi muskuļus. Protams, uz to visu var palūkoties dažādi. Dažkārt pietiek ar vienu diviem spēlētājiem, lai komanda kļūtu spēcīgāka, un tas, šķiet, šoreiz ir Rīgas «Skonto» gadījumā ar Naura Bulviša piesaistīšanu, kurš nešaubīgi ir viens no labākajiem aizsargiem virslīgā. Viņa pievienošanās būtu liels ieguvums jebkurai komandai. Neba velti viņu lenca arī Rīgas «Daugava» un vēl dažas virslīgas vienības. Gruzīnu pussarga Irakli Klimiašvili kvalitātes vēl jāvērtē, taču, ja jau «Skonto» komandas galvenais treneris Tamazs Pertija viņu aicināja, acīmredzot arī viņa sakarā redzēja, kā 25 gadus vecais blondīns var dot būtisku labumu.

No tā saucamā lielā četrinieka klubiem lielākā migrācija notikusi čempionu Daugavpils «Daugavas» rindās. Lai arī virkne uzvārdu Lat-

vijas futbolā ir labi zināmi, nešķiet, ka šīs pārmaiņas veiktas būtiskas pastiprināšanās virzienā. Piemēram, atbraukuši rumāņi, kas nespēja savas valsts spēcīgākajā līgā. Arī virslīgā jau iepriekš iepazītie gruzīni, kuri dzimtenē neko galvu reibinošu nav paveikuši. Viņi drīzāk ieradusies, jo mājās negāja spīdoši. Vienīgais labums – tagad čempioniem ir kļuvis garāks soliņš.

No vadošajām komandām klusākie pāreju periodā bijuši ventspilnieki, taču tas nav nekāds pārsteigums, jo viņiem sastāvs Latvijas vajadzībām tika pietiekami labi nokomplektēts un bija sabalansēts jau kopš sezonas sākuma. Tikmēr liepājnieki zaudējuši trīs starta sastāva vīrus – vārtsargu Pāvelu Doroševu, pussargu Andreju Prohorenkovu un uzbrucēju Vugaru Askerovu, kurš prom devās jau maijā.

Visnotaļ neveiksmīgs pāreju periods bijis

Migrācija virslīgā*

Daugavpils «Daugava»

- Mamuka Gongadze (no Ilūkstes NSS), Giorgi Čihradze («Liakhvi», Gruzija), Aleksandrs Solovjovs (Jūrmalas «Spartaks»), Aleksandrs Vlasovs (FK «Jelgava»), Dragošs Militaru («Damilia Maciuc», Rumānija), Bogdans Konstantins Spataru («Papauti», Rumānija), Bidzina Cincadze (Kutaisi «Torpedo», Gruzija), Jans Radevičs (Ilūkstes NSS), Verners Zalaks, Ričards Grauze, Rojs Grauze (visi BFC «Daugava»).
- ← Jevgeņijs Simonovs, Igors Labuts, Vladimirs Volkovs.

Rīgas «Skonto»

- Irakli Klimiašvili («Sioni Bolnisi», Gruzija), Nauris Bulvītis (Jūrmalas «Spartaks»), Ņikita Bērenfelds, Dāvis Sandis Strods, Artjoms Jakuševs, Vladislavs Sorokins, Artūrs Straziņš, Jurijs Krivošeja, Eduards Emsis (visi «Skonto-2»)
- ← Andrejs Siņicins.

FK «Ventspils»

- Dāvis Indrāns (FK «Ventspils-2»).
- ← Edgars Vērdiņš, Valentīns Raļķevičs.

SK «Liepājas metalurģis»

- Toms Vīksna (SFK «Varavīksne»), Emils Knapšis, Krišs Kārklīņš, Toms Guca (visi SK «Liepājas metalurģis-2»).
- ← Vugars Askerovs, Pāvels Doroševs, Andrejs Prohorenkovs.

Jūrmalas «Spartaks»

- Rikardo Uljoa (FAS, Salvadorā), Aleksejs Višņakovs (Kaļiņingradas «Baltika», Krievija), Jānis Skābardis (FK «Auda»), Andrejs Siņicins («Skonto»), Kārlis Kņūts, Roberts Ozols (abi SK «Liepājas metalurģis-2»), Ņikita Popovs, Ričards Korzāns, Artjoms Šatskihs (visi Jūrmalas «Spartaks-2»), Zantemirs Soblirovs («Kruoja», Lietuva).
- ← Jevgeņijs Kosmačovs, Aleksandrs Solovjovs, Jevgeņijs Sazonovs, Andrijs Ancibors, Daniels Calkovskis, Nauris Bulvītis, Rihards Ivanovs, Andrejs Pavlovs, Patriks Tvumasi, Artūrs Krasnočubs, Viktors Morozs.

FC «Jūrmala»

- Paulu Bunze («Sintra», Portugāle), Daniels Calkovskis (Jūrmalas «Spartaks»), Vladimirs Barmins, Paveļs Orlovs (abi Saranskas «Mordovia», Krievija), Kaspars Svārups, Daniils Ulimbaševs (abi Ilūkstes NSS), Kristaps Grebis (Rīgas «Daugava»), Ingmārs Andris Briškens (FS «Metta-2»), Romans Geiko (FC «Jūrmala-2»), Jusaku Tojosi (Belci «Olimpia», Moldova), Andrejs Prohorenkovs (SK «Liepājas metalurģis»).
- ← Takaja Kavanabe, Keisuke Ogava, Konstantins

Belovs, Igors Barinovs, Sergejs Mišins, Oļegs Malašenoks, Jevgeņijs Golovins, Romans Gladiļins, Jurijs Kuļikovs, Igors Aleksejevs.

FK «Jelgava»

- Vitālijs Abramovs, Normunds Kaļķis (abi FK «Jelgava-2»), Pāvels Hohlovs, Edgars Vērdiņš (abi FK «Ventspils»), Igors Barinovs (FC «Jūrmala»), Aksels Morēns («Maisons Alfort», Francija), Aleksandrs Lozovojis («Serp i Molot», Krievija), Gints Freimanis (Greifsvaldes «Pommern», Vācija), Kaspars Ikstens (Olafsvikas «Vikingur», Islande), Oļegs Malašenoks (FC «Jūrmala»).
- ← Aleksandrs Vlasovs, Daniels Vasiļjevs, Maksims Kamkins, Dmitrijs Šiluks, Alberts Bārbalis.

FS «Metta/Latvijas Universitāte»

- Artis Jaudzems (FS «Metta-2»).
- ← Vents Vanags, Jurijs Višņakovs.

Rīgas «Daugava»

- Povils Lukšis («Wigry Suwalki», Polija), Sergejs Mišins (FC «Jūrmala»), Jevgeņijs Sazonovs (Jūrmalas «Spartaks»).
- ← Tedi Suračs, Dominiks Galkevičs, Kristaps Grebis, Nikolajs Kozačuks, Aleksandrs Baturinskis, Vitālijs Artjomenko, Oļegs Solovičs.

Ilūkstes NSS

- Giorgi Humarašvili (FK «Tukums-2000»), Jevgeņijs Simonovs, Igors Labuts, Vladimirs Volkovs, Džemals Džāliāšvili (visi Daugavpils «Daugava»), Giorgi Tuhašvili («Algeti Zoovet», Gruzija), Armīns Kaniņš, Jurijs Boruns, Toms Timšāns, Elgars Romanovskis.
- ← Mamuka Gongadze, Kaspars Svārups, Jans Radevičs, Deniss Sokoļskis, Edijs Ivaško, Aleksandrs Abramenko, Georgijs Čižovs, Joki Kumada, Aleksandrs Davidovs, Daniils Ulimbaševs.

*Izmaiņas virslīgas komandās, salīdzinot ar to sastāviem sezonas sākumā. Iekavās norādīta komanda, kurā futbolists spēlēja pirms pārejas.

- ↑ **Pussargs Aleksejs VIŠŅAKOVŠ**
- ← **Aizsargs Nauris BULVĪTIS**
- ↙ **Vārtsargs Pāvels DOROŠEVŠ**
- Uzbrucējs Patriks TVUMASI** ↗

ambiciozajai Rīgas «Daugavai», kas tēmēja uz vairākiem labiem spēlētājiem – Bulvīti, Vadimu Žuļevu, Gintu Freimani, taču nedabūja nevienu no viņiem. Iegūt starta sastāva cienīgu vīru ar Latvijas pasi šai vienībai bija divtik svarīgi, jo leģionāru jau ir ka biezs. Redzēsim, vai uzbrukumā būs izvilkuši pilno lozi, atsakoties no Tedi Surača un Kristapa Grebja, bet klāt ņemot 34 gadus veco lietuvieti Povilu Lukši, kurš savā karjerā bijis visnotaļ rezultatīvs dzimtenē. Lietuvas čempionātā viņš trīs reizes karjerā bijis sezonas rezultatīvākais spēlētājs.

Ja runājam par pārējām komandām, sāpīgi robi, šķiet, iecirsti Jūrmalas «Spartakam», toties muskuļi auguši FK «Jelgava», kas ne tikai nosargāja līderus, bet tika arī pie vārtsarga Kaspara Ikstena, pussarga Ginta Freimaņa un uzbrucēja Oļega Malašenoka. Ar tādu sastāvu par palikšanu virslīgā diez vai būs jācinās, lai arī – ne par ko citu šī komanda jau vairs nevar cīnīties...

Šādas tādas izmaiņas komandās vēl var būt, jo 30 dienu laikā pēc pāreju perioda noslēgšanās, kas notika 19. jūlijā, vēl drīkstēs pieteikt tā saucamos brīvos aģentus. Tiesa, ar nosacījumu, ja galdā tiks likts profesionāla līgums. **SA**

1

Martina Hingisa ir visu laiku jaunākā «Grand Slam» turnīru uzvarētāja sievietēm. 1996. gadā viņa kopā ar Helēnu Sukovu kļuva par Vimbldonas turnīra čempioni dubultspēlēs, būdama 15 gadus un 282 dienas veca. Nākamā gada sākumā Hingisa uzvarēja arī Austrālijas atklātajā čempionātā, šoreiz jau vienspēlēs (finālā pārspēta Mērija Pīrsa), 16 gadu un trīs mēnešu vecumā kļūdamā par jaunāko pagājušā gadsimta «Grand Slam» uzvarētāju individuālajās sacensībās šāda līmeņa turnīros.

3

Martinu Hingisu pie sportiskajām aktivitātēm vecāki čehiete Melānija Molitora un slovāks Karols Hingiss pievērsa jau trīs gadu vecumā, kad mazā meitene pirmo reizi stājās uz slēpēm. Vēl pēc diviem gadiem, kad bija nostiprinājusies meitenes kaulu sistēma, māte viņai iedeva tenisa raketi. Nodarbības pie mātes, kura vēlāk ilgus gadus bija Martinas trenere, aizritēja visnotaļ spraigi, turklāt jau no bērnības kājas meitene tika radināta pie intensīva tenisa. Kad mamma bija nonākusi tuvu uzvarai, viņa sāka piekāpties, parādot bērnam, ka jācīnās līdz galam.

5

Hingisa karjeras laikā izcīnījusi piecus «Grand Slam» titulus vienspēlēs – trīsreiz Austrālijas atklātajā čempionātā (1997, 1998, 1999), pa reizei Vimbldonā (1997) un «US Open» (1997). Tikai «Roland Garros» vienspēļu titula viņai nav, lai gan Martina divreiz spēlējusi finālā. Toties dubultspēlēs Parīzē Hingisa triumfējusi divreiz (1998, 2000), bet kopumā pāru cīņās viņai ir deviņi «Grand Slam» tituli. «Australian Open» ir viņas mīļākais turnīrs (un arī veiksmīgākais), un ne velti Martinas mājās Šveicē kortam ir tieši tāds pats segums kā Melburnā.

7

Septiņu gadu vecumā Martina pārcēlās uz dzīvi Šveicē – viņas mamma izšķīrās no Karola Hingisa un apprecējās ar Šveices datorspeciālistu Andreasu Cogu. Tieši Trubahas pilsētiņā Šveices ziemeļos Martina izauga par tenisa zvaigzni. Laika posmā no 1989. līdz 1993. gadam viņa uzvarēja visās jauniešu sacensībās Šveicē, divreiz kļuva par Eiropas čempioni un palika nepārspēta vēl virknē starptautisku turnīru. 1993. gadā Francijas atklātajā čempionātā Hingisa pirmo reizi uzvarēja junioru «Grand Slam» sacensībās, bet vēl pēc gada veiksmīgi debitēja WTA. Sākās Martinas straujā augšupeja pa tenisa kāpnēm.

20

Hingisa savulaik bija viena no četrām karjeras laikā visvairāk nopelnījušajām tenisistēm, taču viņas prombūtnes laikā Šveices spēlētāju apsteigušas vairākas bijušās sāncenses ar māsām Viljamsām (Serena karjeras laikā jau nopelnījusi vairāk nekā 40 miljonus USD) priekšgalā. Tomēr Hingisa savulaik kortā kārtīgi pastrādāja un ar 20,1 miljonu dolāru joprojām ir labāko desmitniekā, ieņemot devīto vietu.

Šonedēļ tālajā Kalifornijā (ASV) Karlsbādes turnīrā paredzēta bijušās pasaules ranga līderes un visu laiku jaunākās «Grand Slam» sacensību uzvarētājas Martinas Hingisas atgriešanās kortā – viņa dubultspēlēs cīnīsies pāri ar Daniēlu Hantuhovu. Pagaidām 32 gadus vecā Martina piekritusi aizvadīt divus dubultspēļu turnīrus, taču, kas zina, varbūt viņa atgriežas arī vienspēlēs. WTA turnīros Martina nav spēlējusi jau gandrīz sešus gadus.

A photograph of Martina Hingisa on a tennis court, wearing a white long-sleeved shirt and a white skirt, holding a tennis racket. The background is a green tennis court.

40

Hingisa ir pirmā no jaunās tenisistu paaudzes, kas noslēdza daudzmiljonu līgumu ar sponsoriem. No 1996. līdz 2001. gadam viņa vienojās par sadarbību ar itāliešu sporta apavu firmu «Sergio Tacchini». Tomēr šajos apavos Martina spēlēja tikai līdz 1999. gadam, kad sāka iekāist tenisistes pēdas. Hingisa, apgalvojot, ka neērtie apavi kļuvuši par iemeslu savainojumam, kādēļ nācās atteikties no līdzdalības vairākos turnīros, mēģināja ar tiesas starpniecību piedzīt 40 miljonus USD sāpju naudas, taču puses vienojās bez varas iestāžu iejaukšanās.

81

Hingisa karjeras laikā līdz šim izcīnījusi 81 WTA turnīru titulu. 43 no tiem gūti vienspēlēs, 37 – dubultspēlēs. Īpaši veiksmīgs Martinai bija 1997. gads, kad viņa 16–17 gadu vecumā tika pie uzvarām 20 turnīros (12 vienspēlēs, astoņas reizes – dubultspēlēs). Sezonas laikā Hingisa piedzīvoja tikai piecus zaudējumus, bet kortu kā uzvarētāja pameta 75 reizes. 1997. gadā viņa uzvarēja trīs «Grand Slam» vienspēļu turnīros – Austrālijā, ASV un Vimbldonā, bet Francijā spēlēja finālā, kur piekāpās savai labākajai draudzenei horvātietei Ivai Majoli. Melburnā Hingisa kopā ar Natašu Zverevu uzvarēja arī dubultspēlēs.

209

Hingisa karjeras laikā 209 nedēļas pabija WTA ranga pirmajā pozīcijā, kas viņai visu laiku veiksmīgāko tenisistu rangā dod ceturto vietu aiz Stefijas Grāfas, Martinas Navrātilovas un Krišas Evertes. Hingisai pieder arī visu laiku jaunākās WTA ranga līderes statuss – virsotnē viņa uzkāpa 1997. gada 31. martā. Martina 35 nedēļas noturējās ranga pirmajā vietā arī dubultspēlēs.

2003.

Pirmo reizi par karjeras beigšanu Hingisa paziņoja 2003. gada februārī, un tam par iemeslu viņa minēja nespēju cīnīties ar savainojumiem. 22 gadus vecā tenisiste, kura četras sezonas bija WTA ranga līdere, līdz tam jau ilgāku laiku nevarēja atgūties no potītes traumas, un sāpes pastāvīgi viņu pavadīja kortā. 2005. gadā viņa mēģināja atgriezties, taču Patajas turnīrā zaudēja jau pirmajā kārtā mazpazīstamajai Marlēnai Veingārtneri. «Laiki mainījušies, tagad mani pieticīgi fiziskie dotumi vairs neļauj atgriezties ranga galvgalī.» atzina Hingisa, kura kortā sāncenses bija parādusī pārspēt ar taktisko gudrību un spēles virtuozitāti.

2007.

Tomēr vēlme spēlēt izrādījās pārākā, un jau 2005. gada novembrī Martina paziņoja par atgriešanos WTA aprītē. Nākamajā Austrālijas čempionātā vienspēlēs viņa zaudēja 1/4 finālā, taču jauktajās dubultspēlēs kopā ar Mahešu Bupati tika pie titula – pirmā šajā disciplīnā. Vēlāk Hingisa Romā izcīnīja pirmo uzvaru vienspēļu turnīros vairāk nekā četru gadu laikā. Sekoja panākums Indijā, un sezonu Hingisa noslēdza ranga 7. vietā. Varētu kāpt vēl augstāk, taču atkal iejaucās savainojumi. 2007. gada novembrī Hingisa paziņoja, ka ASV čempionāta laikā ņemtās dopinga analīzes uzrādījušas nelielu kokaīna saturu urīnā, un Martina otro reizi beidza karjeru. Vēlāk gan viņa piedalījās dažādos veterānu, labdarības un komandu turnīros, tā ka sportisko formu līdz pat šim ir uzturējusi.

2013.

Šis gads Martinai ir īpašs. Nesen viņu 32 gadu vecumā uzņēma Tenisa slavas zālē, bet tagad Hingisa gatavojas otro reizi atgriezties lielajā tenisā. Pagaidām gan, pārbaudot spēkus dubultspēlēs. Ja veiksies un sportiskā forma izrādīsies pietiekami laba, lai spēlētu arī vienspēlēs, Martina acīmredzot lens pozitīvi, ja ne, tad... «Daru visu, lai uzvarētu. Mani ir ļoti sportisks gars,» savulaik izteicās Hingisa. Un viņa nopietni atgriezies tikai tādā gadījumā, ja būs pilnīgi pārliecināta par sevi. «Ar nepacietību gaidu turnīra sākumu. Šeit esmu uzvarējusi divreiz. Jūtu, ka man ir laba sportiskā forma pēc piedalīšanās «World Team Tennis», mans ciņasspārs joprojām ir stiprs.»

Martina HINGISA

STARKOVŠ: «Es ne

ILVARS KOSCINKEVIČS

Par spīti Latvijas Futbola federācijas (LFF) valdes izteiktajai teju vienbalsīgai uzticībai turpināt darbu ar Latvijas valsts vienību, tās galvenais treneris Aleksandrs Starkovs mēnesi pēc šī balsojuma tomēr nolēma šo uzticības kredītu neizmantot un atkāpās. Ar treneri tikāties divas nedēļas pēc atlūguma iesniegšanas. Tikāties «Skonto» stadionā, kur zaudētais mačs ar 0:5 bosniešiem izrādījās Starkovam liktenīgs...

«Pēc spēles ar Bosniju ne es, ne mani kolēģi netaisījāties aiziet, bet situācija pagriezās tā, ka es redzēju, ka mēs neko nerasnīegsim, ja būs tāda situācija.»

esmu mazohists»

– Kad pirmoreiz zvanīju, lai jūs sarunātu uz interviju, sacījāt, ka esat izbraucis, ka nesat Rīgā. Ja varat atklāt, kur bijāt aizbraucis – acīmredzot atvilkt elpu, atpūsties?

– Neteiktu, ka atpūsties. Vienkārši nebiju Rīgā un man tobrīd nebija ērti tikties. Citādi interviju nekad neesmu atteicis, jo man ir savs skatījums uz jebkuru jautājumu. Taču es to nemīlu uzspiest. Vēsture parāda, kam ir taisnība.

– Pagājušas divas apaļas nedēļas, kopš esat atkāpies no valstsvienības galvenā trenera amata. Cik grūti ir to apzināties, saņemt, sagremot, ka vairs neesat galvenais treneris?

– Uztveru to ar ļoti vēsu prātu, ar mieru, jo šis lēmums bija izsvērts. Izsvērts, nevis balstīts uz emocijām, pieņemts to karstumā. Piemēram, uzreiz pēc spēles. Tāpēc uzskatu, ka pieņēmu pareizu lēmumu. Ja par to īsumā, tas tika pieņemts komandas interesēs, kas man ne tuvu nav sveša, lai neteiktu vairāk. Es neesmu vienaldzīgs par komandas nākotni.

– Kas bija tie iemesli, kāpēc nonācāt pie

secinājuma, ka labāk ir atkāpties?

– Jebkurai komandai, jo īpaši nacionālajai izlasei, ir jābūt sajūtai, ka tai uzticas, ka to mīl, par to pārdzīvo un pārdzīvo vienmēr. Ideālā variantā – visi – līdzjutēji, spēlētāji, treneri, vadība. Ja tā nav, nebūs arī rezultāta. Šajā gadījumā jutu, mana intuīcija teica priekšā, ka tā šobrīd nav. Pat pēc tam, kad valde man deva uzticību, es nesajutu, ka situācija mainās. Tāpēc arī nolēmu aiziet. Uzreiz gribu pateikt, ka nekad neesmu nodarbojies ar to un nenodarbošos. Ja būs tādi jautājumi, es uz tiem neatbildēšu, jo es nekad neesmu ar to nodarbojies.

– Jūs domājat – intrigām?

– Pat ne tā. To sauc citādi. Es drīzāk domāju – nodarboties ar rakāšanos netīrajā veļā. Tas, protams, pievilina laikrakstus, dzelteno presi. Īpaši pēdējos, lai kāds izskalo netīro veļu. Bet es ar to netaisos nodarboties. Tāpēc par savu bijušo komandu runāšu tikai nosvērtos toņos.

– Jūs bijāt tas, kurš pirmais zvanīja LFF prezidentam Guntim Indriksonam, vai to-

mēr viņš pats jūs pirmais aicināja uz sarunu, vai nebūtu iemesls apsvērt atkāpšanos?

– Lēmumus pamatā, protams, pieņem Indriksons un Mežeckis. Šie divi cilvēki. Ne tik svarīgi, ko kurš kuram pirmais pateica. Svarīgi, ka ir lēmums.

– Jūs kaut kādā brīdī jutāt spiedienu no federācijas puses?

– (Nopūšas). Teikšu tā, jebkuram cilvēkam, kurš strādā futbolā, futbols ir jāmīl. Mīlēt, iet uz futbolu, skatīties, dzīvot līdzi. Es pēdējās spēlēs nejutu, ka mēs būtu kopā. Vainīgs ir tikai treneris un komanda. Es to nejutu, tāpēc nonācu pie šāda lēmuma. Taču es negribētu žēloties. 20 gadus esmu spēlējis futbolu, turklāt – pašā augstākajā līmenī, kāds Latvijā bija, šeit vienmēr bijusi neapmierinātība ar rezultātu. Arī kad strādāju par treneri, klubs piedzīvojis gan kāpumus – spēlējām ar labām komandām, gan bijuši sāpīgi zaudējums. Tas viss ir bijis. Man tas nav nāvējoši. Tajā pašā laikā pēc tāda lēmuma es netaisos meklēt vainīgo, netaisos žēloties. Nedod dievs, ka kāds padomās, ka gribu, lai kādam paliek manis žēl. Nekādā gadījumā.

– Vai šajā jautājumā jutāt līdzjutēju un arī mediju spiedienu?

– Jā, protams.

meistari, superklases spēlētāji!

– **Pieminējāt vairākas spēles, bet kura jums bijusi spilgtākā, emocionālākā?**

– Vienu nemaz nesauktu. Emocionāla bija, piemēram, pret Krieviju. Atceros, ka šeit [«Skonto» stadionā] Vitālijs Astafjevs iesita fantastisku « голу ». Mēs zaudējām, bet tur bija tādi meistari. Situācija tribīnēs bija ļoti asa – bija ļoti daudz līdzjutēju, atmosfēra bija ļoti elektrizēta. Noteikti var atcerēties spēles ar turkiem, arī maču pret zviedriem izbraukumā, kad mēs viņus apspēlējām. Nez kāpēc tagad atcerējos – viņi vēl pirms spēles sapulcē mums paprasīja, lai mēs pēc mača uzreiz atstājam laukumu, lai viņi var sveikt savus spēlētājus. Viņi pat nevarēja iedomāties, ka mēs varam uzvarēt. Tas mums radīja īpašu noskaņojumu. Ir daudzas spēles, ko atcerēties. Arī spēle pret vāciešiem finālturnīrā. Mani nesien intervēja spāņu žurnālists. Prasīja izcelt kādu no spilgtākajām spēlēm. Pēc viņa domām, tas bija mačs pret vāciešiem. Un viņam ir taisnība, ja skatās no prestiža viedokļa – spēles pret vāciešiem, īpaši tad, ja tās ir oficiālās – tas ir ļoti spēcīgi.

– Jūs droši vien daudz esat domājis par to, kas nogāja greizi, kāpēc komandai neiz-

bet varbūt mēs to spēli izvilcām tāpēc, ka komanda bija vairāk vienota. Varbūt tieši tāpēc mēs tikām tālāk – uz Eiropas čempionātu. Tobrīd

likās sīkums, bet – pēc tam... Atceros – zaudējām poļiem. Pirms tam mums bija divas trīs neveiksmīgas spēles – zaudējām viesos ungāriem, tad – pārbaudes spēlē un tad – jau pieminētajiem poļiem. Visi mūs tajā ciklā jau apglabāja – prese bija pirmā, bet par līdzjutējiem es tā neteiktu – viņi bija ar mums. Kad spēlējām pret ungāriem, mēs no tām neveiksmēm bijām kļuvuši stiprāki. Kā to izdarīt – tas, protams, ir uzdevums katram trenerim. Tur viss ir ļoti tuvu – tu ar to pašu darbu vari zaudēt, bet vari arī uzvarēt. Ja runājam par šā cikla spēli Lihtenšteinā, mēs diemžēl neiesitām «pendeli». Spēlējām vāji. Man acīs stāv moments ar Žigajeva sitieni spēles beigās. Ja tur būtu bijis tas pats Rubins... Bet varbūt viņam tas vēl ir priekšā. To viņam arī novēlu.

– **Vai piekritāt, ka negatīvo vairāk veicināja zaudētie punkti pret Lihtenšteinu, nevis zaudējums Bosnijai?**

– Grūti teikt. Nezinu.

– **Cik daudz reižu esat skatīties pēdējo spēli pret Bosniju?**

– Daudz reižu noteikti ne. Es neesmu ma-

«Ceru, ka komanda ar manu aiziešanu nevis atslābināsies un nomierināsies, bet drīzāk sajūtīs personīgu atbildību par to, ka treneri var noņemt.»

– **Kā jūs to uztverāt?**

– Pret to attiecos mierīgi. Ir tāds sakām-vārds: suņi rej, vējš pūš – tas ir ļoti svarīgi – vējš pūš, bet karavāna iet tālāk. Karavāna – tie ir cilvēki, treneri, komanda, spēlētāji. Laikam Čērčilam pieraksta šos vārdus – cilvēks nekad nenoies iecerēto ceļu, ja apstāsies un metīs ar akmeni katram sunim, kas pagadīsies ceļā. Ir jāiet uz priekšu.

– **Pieļauju, ka lēmums atkāpties bija ļoti sarežģīts. Droši vien par to daudz domājāt – atkāpties vai tomēr – nē!**

– Protams, tas ir nopietns lēmums. Es cieņu šo profesiju. Ar valstsvienību strādāju sešus gadus. Turklāt – bez pārtraukuma. Tas ir liels termiņš izlases trenerim. Esmu pateicīgs liktenim, ka tas deva man šādu iespēju strādāt tik lielu termiņu tādā līmenī. Katru gadu mēs spēlējām ar patiesi lielām komandām. Tikāmies ar Krievijas izlasi, ko trenēja Romanovs, ar japāņiem, bijām Ķīnā, spēlējām pret Ukrainu, Baltkrieviju. Tās ir tikai pārbaudes spēles, nemaz nerunājot par oficiālajām.

– **Bija pārbaude arī pret Ganu!**

– Jā, arī viņiem. Bija virkne lielu spēļu, nemaz nerunājot, ka tikāmies arī ar zviedriem, bosniešiem, grieķiem, horvātiem – lieliski

devās šajā ciklā rādīt labāko spēli. Kādi ir galvenie secinājumi, kāpēc šis cikls neizdevās?

– Pirmkārt, cikls vēl nav beidzies. Kad zaudējām bosniešiem, mēs kā parasti trīs četras dienas pēc spēles sanācām kopā uz sapulci – treneri, ārsti, masieri, menedžeri, lai izrunātos, kas mums izdevās, kas – ne. Tā mēs analizējam katru spēli. Jā, mēs runājam, ka tā bija neveiksme, katrs izteica savu viedokli. Taču secinājums bija tāds, ka mēs turpināsim cīnīties, jo vēl ir iespējams ieņemt trešo vietu grupā. To arī novēlu Marianam Paharam. Viņš ir izaudzis «Skonto» skolā, šajā klubā pavadījis ilgus gadus, pārņēmis tā psiholoģiju un filozofiju. Esmu pārliecināts, ka viņš par to [trešo vietu] sitīsies. Dod dievs, lai viņam izdodas. Man ir grūti atbildēt, kāpēc izlasei ir tik neveiksmīgs posms. Kad mēs tikām uz Eiropas čempionāta finālturnīru, mums bija spēle pret Sanmarīno, un 92. minūtē rezultāts joprojām bija 0:0...

– **Jā, tā bija.**

– Tādos brīžos izpaužas komandas stiprās puses, taču to ir grūti prognozēt. Uzvarējām ar 1:0, pateicoties Andreja Rubina sitienam,

zohists. Es diezgan bieži pārlasu Puškinu vai Konanu Doilu, bet, kas attiecas uz šo spēli, – es neesmu mazohists. Ja gribat zināt manu viedokli par maču, mēs pirms tā aizvadījām divas neplānotas pārbaudes spēles – pret Kataru un Turciju. Iesaistījām jaunu spēlētāju grupu, pēc tam – visus pamatsastāva futbolistus, kuri iepriekš bija aizņemti. Mēs izlabojām situāciju. Tieši psiholoģiski – ar turkiem nospēlējām neizšķirti divdesmit, vai cik tur bija, tūkstošu skatītāju klātbūtnē. Tas bija labs dopings. Pret bosniešiem bijām labi sagatavojušies. Bet tas noraidījums, kas nevis vienkārši samazināja mūsu izredzes tajā mačā, bet – nogalināja. Esmu pateicīgs spēlētājiem, ka pirmajā puslaikā spēja izturēt. Tas ir ļoti grūti. Īpaši tad, kad ir acīmredzama atšķirība meistarībā. Tādos brīžos ļoti daudz izšķir psiholoģija.

– **Kāds šobrīd ir jūsu viedoklis – tiesnesis pamatoti noraidīja pussargu Fertovu vai tomēr paliekat pie viedokļa, ka ne?**

– Absolūti netaisnīgs. Pārkaupums, protams, bija, bet tas bija nejaušs, pēc kura spēlētājs jutās vainīgs. Viņš bija vienīgais futbolists, kuram nākamajā dienā, lai arī pats biju

ļoti sliktā omā, piezvanīju, lai viņu nomierinātu. Tā bija liktenīga nejaušība, liktenīga neveiksme.

– **Jaunais galvenais treneris ir Marians Pahars. Kā jūs domājat, tā ir laba izvēle vai arī bija kāds atbilstošāks kandidāts?**

– Cita nav. Tāda, kurš būtu vairāk piemērots, nav. Domāju, federācijas vadība izdarīja pareizu izvēli. Skaidrs, ka to, vai lēmums bija pareizs, parādīs tikai laiks. Amatā ir jāieceļ cilvēks, kurš pēc tam ir spējīgs atbildēt par rezultātu. Var jau sēdēt un nosaukt daudz dažādu uzvārdu, bet kurš par to atbildēs? Federācijas vadība izdarīja – domāju – nesliktu izvēli.

– **Jūs Paharā redzat tās īpašības, kas vajadzīgas galvenajam trenerim?**

– Viņam ir daudz plusu, bet mīnuss vienīgi tas, kas nav pieredzes – kā nacionālas izlases trenerim. Taču tad, kad es 2001. gadā sāku strādāt ar izlasi, man arī nebija pieredzes. Bet kurš tad var pateikt, kas ir tas labākais vecums, kad ieņemt šādu amatu – vai tie 40 vai 50 gadi, vai kāds cits vecums? To nezina neviens. Es par viņu pārdzīvošu gan tāpēc, ka šī komanda man ir tuva, gan tāpēc, ka Marians ir spēlētājs, kuram es arī pieliku roku. Viņam darbā ir pareiza pieeja. Domāju, viņš saprot, kāpēc viņu izvēlējās. Pats savulaik ļoti labi spēlēja, jau tad viņam bija līdera īpašības. Viņš nekad negribēja zaudēt. To smagi pārdzīvoja.

– **Ja federācija būtu izvēlējusies kādu ārzemju speciālistu, piemēram, zviedru, slovāku vai citu, vai tā, jūsuprāt, būtu loģiska izvēle?**

– Negribu apspriest lietas no sērijas, kā būtu, ja būtu. Ir Pahars. Vajag viņu atbalstīt. Mums visiem, kas viņam ir apkārt, ir jākoncentrējas uz Paharu.

– **Martā pēc neizšķirta Lihtenšteinā LFF ģenerālsēkretārs Jānis Mežeckis pateica, ka viņš sāks izskatīt kandidātus. Vai jums tas traucēja? Lai arī joprojām bijāt galvenais, zinājāt, ka teorētiski tiek skatīti treneri, kas varētu jūs aizstāt!**

– Nē!

– **Kas ir jūsu ieceres, ko tuvākajā nākotnē domājat darīt? Varbūt jau ir kāds darba piedāvājums, vai varbūt esat nolēmis atpūties?**

– Tagad – reāli atpūšos. Ja būs piedāvājumi, es tos noteikti ņemšu vērā. Ja tādi būs Latvijā, esmu gatavs strādāt. Ja būs ārzemēs, kāpēc ne. Es neesmu noguris no trenera profesijas, es par šo darbu tomēr šo to zinu. Ja runājam par izlases darbu – nostrādāt sešus gadus pēc kārtas, tā, protams, ir liela slodze un arī atbildība. Izlases trenerim tomēr ir arī sava specifika. Tu praktiski nevari attīstīt spēlētājus, jo tehnika, fiziskā gatavība,

pat taktika – tas viss tomēr balstās uz to, kas izdarīts ikdienas darbā klubā. Ja spēlētājs klubā kaut ko izpilda tā, skrien tā, tehnisku manevru veic tā, divās trijās dienās, kurās kopā ir izlase, nav iespējams to mainīt. Vien izvēlēties taktiku un sagatavot psiholoģiski, spēlētājus noskaņot. Izlases trenera darbība ir ierobežota.

Šie seši gadi izlasē – man tā bija laba pieredze. Aizvaidijām gan ne tik veiksmīgas spēles, gan – spilgtas. Piemēram, 2010. gada Pasaules kausa izcīņas kvalifikācijā grupā ieņēmām trešo vietu, aiz sevis atstājot ļoti stipras komandas. Teju vai tikām uz izslēgšanas spēlēm. 2008. un 2012. gadā izcīnijām Baltijas kausu, aiz sevis atstājot lietuviņus un igauņus, ar kuriem mūs vienmēr salīdzina. Mums tas ir svarīgi, bet, ja tādas uzvaras nenovērtē, ko tad novērtēt?

– **Liekot punktu sarunai, vai cāšu, vai ir vēl kas tāds, ko jūs vēl gribat pateikt?**

– Gribu papildināt to, ko jau teicu.

Pēc spēles ar Bosniju ne es, ne mani kolēģi netaisījāties aiziet, bet situācija pagriezās tā, ka es redzēju, ka mēs neko nesasniesim, ja būs tāda situācija. Tā vienkārši bija jūtama, to nav iespējams aprakstīt – redziet, tur uz sienas viss ir uzrakstīts. Ceru, ka komanda ar manu aiziešanu nevis atslābināsies un nomierināsies, bet drīzāk sajutīs personīgu atbildību par to, ka treneri var noņemt. Es pats biju spēlētājs, ar daudziem spēlētājiem esmu strādājis kā treneris. Mēs dažreiz jokojam – tu esi labs futbolists – viņš saka – jā, bet cik treneru skalpu tu savā acu priekšā esi redzējis... Tas nav tik vienkārši. Tas pats Gerijs Džonsons, kuru es nomainīju trenera amatā. Spēlētāji nevar atnākt pēc mēneša uz izlasi, redz, tur ir jauns treneris un tagad varēs hi-hi, ha-ha. Viņam jānes atbildību. Ar to es arī sāku. Arī tad, kad otro reizi stājos izlases galvenā trenera amatā. Tas bija pēc Jurija Andrejeva, kad pēc spēles ar Lihtenšteinu viņu noņēma. Viņš taču ir tāds pats cilvēks kā citi – viņam ir ģimene, tuvinieki, kuri pārdzīvo.

Spēlētājiem jānes atbildība, tas viņiem ļaus uzlēkt augstāk par savu galvu.

Ja viņi to spēs, tas būs kā ieradums, un tad arī panākumi neizpaliks. **SA**

Gudļevska pirmā p

RAIMONDS GEKIŠS

Nesen noslēgusies Tampabejas «Lightning» attīstības nometne, uz kuru tika aicināti Tampabejas draftētie spēlētāji un jaunās cerības. Pēc vēsturiskā drafta, kurā Kristers Gudļevskis kļuva par otro latviešu vārtsargu, kurš ticis izraudzīts NHL jauno spēlētāju izvēles ceremonijā, kā nākamais solis sekoja ielūgums uz «Lightning» attīstības nometni. Iepazīstoties ar Tampabejas hokeja apskatnieku vērtējumiem par nometnes rezultātiem, priecē atziņas par Kristeru, kurās viņš tiek uzteikts par nerimstošu darba sparū un entuziasmu treniņos. Lai gan «Lightning» lolo lielas cerības par pērnā gada pirmajā kārtā draftēto krievu vārtsargu Andreju Vasilevski, Kristeram nav mazākas cerības realizēt savu sapni, jo, kā Kristers uzsver, viss beigu beigās būs atkarīgs no viņa paša. Kad pagājušajā nedēļā Kristeram tika piedāvāts pievienoties «Lightning» sistēmai, tas tika pieņemts, un šobrīd tiek kārtotās formalitātes ar Rīgas «Dinamo», lai pārceltos uz Tampu. Intervija ar Gudļevski notika pirms lēmuma pieņemšanas pārcelties uz Tampu.

diētura
ceļā uz

NHL

SKIS

Grī

– No Latvijas platuma grādiem devies uz Tampu, kur ir vēl karstāks, dienā vidēji +33 grādi. Nebija grūti pielāgoties Floridas klimatam?

– Bija ļoti sutīgs laiks, manuprāt, Tampā +33 ir citādāk nekā Latvijā, nedaudz karstāks (smejas). Sajutos kā pirtī. Protams, ka par laikapstākļiem nevar sūdzēties. Skaista pilsēta, viss sakārtots. Ļoti patikami.

– Pirms aizbraukšanas minēji, ka vēl nevari aptvert notikušo draftu. Mēnesim gandrīz apritot, kura laikā atrādījies jauno «Lightning» talantu nometnē, spēj apjaust notikušo?

– Jā, tagad viss šķiet normāli un pašsaprotami (smejas). Iesākumā, kad tiku draftēts, nevarēju noticēt, ka tā ir realitāte.

– Ar kādu noskaņu devies uz Ameriku?

– Protams, bija patikams satraukums. Tampabejas sistēma, tās hokejs, kā arī pilsēta un valsts īpaši neredzēta. Turklāt apziņa, ka vienam pašam nāksies cīnīties. Protams, vien tas, ka vispār braucu uz Tampu, radīja patikamu sajūtu. Spēju novērtēt notiekošo.

– Ko paņēmi uz ASV no mājām, lai dienas raitāk ritētu?

– Datoru (smejas). Galvenais laika īsināšanas veids, kaut gan, no rīta ierodoties hallē,

tikai vakarā pārradāmies viesnīcā.

– Kas tevi sagaidīja, ierodoties nometnē?

– Sagaidīja persona no kluba, izstāstīja dienas režīmu, ka nākamajā dienā būs sapulce. Īsi izskaidroja nometnes plānojumu. Dzīvojam augstvērtīgā viesnīcā, numuriņā pa diviem cilvēkiem.

– Kāds bija pirmās sanāksmes vēstījums?

– Teica, ka mēs esam tie, kurus izraudzījās «Lightning» sistēma, lai cenšamies parādīt labāko, un novēlēja veiksmi. Katrs iepazīstināja ar savu atbildības jomu – treneri, fizioterapeiti. Ar īsām runām izcēlās gan treneri, gan ģenerālmenedžeris Stīvs Aizermans.

– Ar pārējiem nometnes dalībniekiem izveidojās labs kontakts, vai tomēr turējies nostatus?

– Dzīvoju kopā ar Andreju Vasiļevski. Principā kopā ar viņu visu laiku pavadīju. Reizē arī uz ledu gājām, bijām vienā grupā. Pavadot lielāko daļu laika ar viņu, iznāca tieši Vasiļevski vairāk iepazīt nekā pārējos.

– Gan Krievijā, gan Tampā ar Vasiļevski saista augstas cerības. Kādu tu redzēji krievu jauno talantu?

– Lielisks puisis, ļoti peticīgs, bet strādīgs. Augumā pietiekami ražens, talants nepārprotami viņam ir. Neko sliktu nevaru pateikt.

Noprotu, ka nākamo sezonu Vasiļevskis pavadīs Ufā, uz Tampas nometni atbrauca, lai parādītu, cik labs viņš ir.

– Jūsu starpā nebija jūtama iekšēja konkurence, kas, piemēram, izpaustos ar kādiem nekorektiem gājieniem?

– Nebūt ne. Tādi mēs, vārtsargi, neesam.

– Līdz šim biji spēlējis pret Vasiļevski?

– Man pret viņu sanācis spēlēt vienā U-18 turnīrā un vienā MHL spēlē.

– Tolaik jau varēja manīt, ka viņš zina, kā tvert ripas?

– Jā, atceros, kad spēlējām pret Krievijas U-18, kaut gan bija divus gadus jaunāks un jau izlases pirmais vārtsargs. Tolaik jau runāja par Vasiļevski kā ļoti talantīgu vārtsargu.

– Kā juties nometnes sākumā, kad iepazīnāties ar treneriem, uzvilki «Lightning» kreklu?

– Vēlējos parādīt sevi no labākas puses. Kad saproti, ka esi uzvilcis kreklu ar NHL kluba emblēmu, noliedzami ir patikami. Man ir līgums ar «Dinamo», tāpēc līdz galam par spēlēšanu tur nevarēju aizdomāties, lai gan, protams, nākotnē neatteiktos, ja būtu tāda iespēja.

– Ko sevī atklāji no jauna šajā laikā? Varbūt kādas vājas vietas vai tieši pretēji –

← **Aizvadītajā pasaules čempionātā Latvijas izlases trīs labākie – Kristaps SOTNIEKS, Kristers GUDĻEVSKIS un Lauris DĀRZIŅŠ.**

pārliecinājies par savu spēku.

– Īpaši neko tādu nepiefiksēju, jo pirms nometnes neiznāca pavadīt daudz laika uz ledus. Katra nākamā dienā bija labāka par iepriekšējo, sajutos aizvien labāk. Vairāk vienīgi uztraucos par savu spēli kā tādu, nevis domāju par savām vajājām vai stiprajām pusēm, jo vajadzēja formu tieši ātrāk atgūt uz ledus.

– **Ar ko tu salīdzinātu šo satraukumu, kas tev bija «Lightning» nometnē, ar kādu citu notikumu savā dzīvē?**

– Līdzīgi, kad man bija astoņpadsmit gadi un pirmo reizi aizgāju uz «Dinamo» treniņu, sajūtas visnotaļ līdzīgas. Lai gan toreiz treniņš bija ar «Dinamo» pirmo komandu, bet šoreiz tikai jaunie spēlētāji, sajūtas vienādas.

– **Kāds bija nometnes režīms?**

– Pirmajā dienā bija gan fiziskie, gan medicīniskie testi. Nākamajā dienā jau sākām strādāt. Rīta pusē vārtsargi trenējās, pēcāk sausie treniņi, trenāžieru zāle un noslēdzošā daļa uz ledus. Pēdējā dienā no rīta vēl vārtsargi aizvadīja treniņus, tad tika aizvadītas savstarpējās spēles. Treniņi tika aizvadīti «Lightning» treniņhallē, pēdējā vai pirmspēdējā dienā mūs aizveda uz Tampabejas lielo

sargu apspēlēšanai. Tas viss notiek uz viena ledus laukuma katram. Sadalās pa maiņām, un pa apli visam tiek iets cauri. Šāda veida vingrinājumi viņiem ļoti patīk.

– **Izklausās, ka vārtsargi tiek izmantoti pilnībā?**

– Tā gan. Dienu pirms savstarpējās spēles bija ļoti nopietns treniņš, kurā bijām vien divi vārtsargi. Pusotras stundas laikā mūs vienkārši nomētāja līdz bezspēkam.

– **Uz vārtsargu treniņu devies kā uz eksāmenu?**

– Kā uz klases stundu, lai mācītos. Katru dienu vārtsargu trenerim bija piesaistīts cits vārtsargs. Man ar visiem bija labs kontakts, visi treneri ļoti labsirdīgi un atsaucīgi.

– **Kas bija galvenās lietas, ko tu jautāji un kam tev ieteica pievērst uzmanību?**

– Neatminos, ko es jautāju, savukārt man teica, lai pievērsu uzmanību ķērējcināda turēšanas augstumam. Pēc viņu domām, līdz šim nedaudz par zemu turēju. Otrajā dienā jau sāku pievērst uzmanību tam.

– **Jūti izmaiņas?**

– Praktiski jā. Tāpēc, ka junioru līmenī varu spēlēt, kā es gribu. Tomēr, kad spēlēt «Dinamo» vai Latvijas izlasē, turot ķērējcinādu pārāk zemu, sanāk ielaist vairāk ripu, jo spēlētāji ir meistarīgāki un viss notiek krietni vien kvalitatīvākā līmenī. Tāpēc vajag piedo-

– Jā, draftētie spēlētāji ir ļoti ātri, tehniski un meistarīgi. Gaidīju, ka būs fiziski spēcīgi hokejisti.

– **Tomēr lielāku uzmanību, protams, pievērsi saviem tiešajiem konkurentiem. Jūs bijāt četri vārtsargi – tu, krievs Andrejs Vasiļevskis – '12 drafts (1. kārtā, Nr. 19), amerikānis Ādams Vilokss – '11 drafts (6. kārtā, Nr. 178) un ielūgtais astoņpadsmit gadus vecais kanādietis Ēriks Brasārs.**

– Man vairāk sanāca vērot Vasiļevski, jo mēs divatā gājām uz ledus pie savas grupas. Vasiļevskis bija labs, tur nav ko citu piebilst. Ripas ķert viņš māc.

– **Nometnes laikā Tampas medijos bija jūtama pastiprināta uzmanība Vasiļevskim. To varēja just arī uz ledus?**

– Uz ledus to īpaši neizjutu. Protams, pēc treniņiem, kad nāca intervētāji, viņam tika veltīta liela uzmanība. Tas ir tikai normāli, jo arī Džonatanam Drounam, kurš šogad tika draftēts pirmajā kārtā ar trešo numuru, pievērsa īpašu uzmanību. Pirmās kārtas spēlētāji katrai komandai ir svarīgi, jo klubs ar viņiem saista zināmas cerības.

– **Esot tur, sajuti, ka Tampa ar tevi saista ilgtermiņa saistības vai varbūt esi izsaukts, piemēram, lai sastādītu konkurenci Vasiļevskim?**

– Jutu, ka viss ir kārtība un viņus

Jutu, ka viss ir kārtība un viņus interesēju. Tomēr grūti līdz galam izprast, jo viņi ir ļoti atvērti un laipni cilvēki. Pat ja arī no desmit metieniem būs ielaidis piecus, tik un tā teiks – «good job, good job».

halli, izrādīja ģērbtuves.

– **Noskatīji savu vietniņu?**

– Nē (smejas), cerams, būs vēl tāda iespēja.

– **Vārtsargiem bija atsevišķi treniņi?**

– Vienīgi no rīta mēs četratā gājām ar treneriem uz ledus, tad trenāžieru zālē bijām visi spēlētāji kopā. Uz pēdējā ledus arī devāmies visi reizē, jo pēdējā treniņā tika sadalīts divas grupas, bija divi ledus laukumi, katra grupa uz sava ledus laukuma. Tādā ritmā divas dienas pagāja, godīgi sakot, fiziski grūti treniņi uz ledus, daudz metienu.

– **Tampas treniņu par kosmosu gluži nevarētu saukt, bet, salīdzinot ar to, ko esi pieredzējis iepriekš, bija kādas jaunas atklāsmes?**

– Tur visi vingrinājumi bija atšķirīgāki.

– **Uz ko viņi liek uzsvāru?**

– Būtiski, ka viss tiek veikts pa stacijām (pozīcijām) – vienā vietā uz tehniku strādā, otrajā metieni, trešajā uzmanību velta vārt-

māt pie sava spēles stila.

– **Tampas treniņos strādāji arī pie tām lietām, ko izlasē Artūrs Irbe uzsvēra?**

– Protams, ka slidošana. Vārtsargu treniņos liela uzmanība tiek pievēsta slidošanai. Arī pie Irbes slidošana bija svarīga. Pēc iespējas vairāk jāatkārto un jāpilnveido tā, jo slidošanas nevar būt par daudz. Amerikā uzmanība tika pievēsta nūjas tehnikai, jāprot ar nūju labāk spēlēt, ko man arī izlasē Irbe gan teica, gan brīdināja. Izlasē cik iespējams, tik arī ar nūju pastrādājām. Tampā bija slidošana, tad tiek strādāts ar nūju, dodot piespēles, pa apli, un tad seko metieni. Treniņā vienmēr tiek iekļauta nūjas tehnika.

– **Šāda veida nometnēs NHL klubu pārstāvji izvērtē, kurš no kluba sistēmas jaunie hokejistiem ir tuvāk vai tālāk no spēlēšanas pirmajā komandā. Pašam izdevās kaut vai ar acs kaktiņu pavērot jaunus talantus?**

interesēju. Tomēr grūti līdz galam izprast, jo viņi ir ļoti atvērti un laipni cilvēki. Pat ja arī no desmit metieniem būs ielaidis piecus, tik un tā teiks – «good job, good job». Kluba pārstāvji bieži nāca un individuāli runājām, arī vārtsargu treneri pievērsa pietiekamu uzmanību. Tādā ziņā likās viss kārtībā.

– **Pēc atsauksmēm par attīstības nometni Tampas forumos par labākajiem vārtsargiem nominēja tevi ar Vasiļevski.**

– Katrā ziņā uz vietas to neizjutu. Cerams, ka tā arī šķita pārējiem. Tampā ar Vasiļevski, manuprāt, saista lielas cerības, tik un tā viss būs atkarīgs no paša. Iespēja viņam tiks dota, jautājums, kā viņš to izmantos. Personīgi man patiesi viņš šķita ļoti talantīgs, strādīgs un kārtīgs cilvēks, dienās no viņa kaut kas jau iznāks. Dzīvojot kopā, ļoti sadraudzējāmie, varējām savstarpēji konkurēt un cīnīties, bija interesanti. Ja dzīvē gadītos, ka spēlētu vienā komandā, mēs viens otru tikai vilktu uz augšu.

– Divi pirmie vārtsargi ir ļoti riskanta kombinācija.

– Protams, ka jā. Tomēr domāju, ka Tampabeja būtu priecīga, ja būtu tāda situācija – divi pirmie vārtsargi.

– Kā pats sevi vērtē uz viņa fona?

– Protams, ka viņš ir pirmās kārtas spēlētājs, turklāt divus gadus jaunāks. Ja viņiem būs jāizvēlas, tad visticamāk izvēlēšies viņu kā tuvāko kandidatūru, ja vien nebūšu divas galvas tiesas pārāks. Tik un tā viss būs atkarīgs no manis, ja strādāšu un būšu pelnījis, kāpēc gan sevi nopelt.

– Tampas medijos uzsvēra, ka Vašļevskim angļu valoda pagaidām nav stiprā puse. Tev nenācās viņam palīdzēt, piemēram, sniegtot intervijas?

– Kaut ko jau palīdzēju, bet, katru gadu braucot uz nometnēm, viņš progresē. Nedaudz palīdzēju saziņā ar komandas biedriem, bet kopumā viņš ir ļoti centīgs un pats centās runāt.

– Vārtsargu jautājumos padomus viņš tev neprasīja?

– Tā gluži nebija. Vienīgi dalījāties pieredzē. Tomēr nekādus padomus gan nesniedzām. Iespējams, vēl neesam tik pieredzējuši,

lai dalītos ar padomiem.

– Tu biji viens no vecākajiem un pieredzējušākajiem hokejistiem. Tas noderēja?

– Vairākiem spēlētājiem tā bija pirmā, kādam citam otrā reize šāda tipa nometnēs. Esmu spēlējis tāda pašā vai augstākā līmenī nekā citi spēlētāji, tāpēc jutos ļoti komfortabli, bet neizrādīju, ka esmu veterāns.

– Nometnes režīms bija grūts?

– Manuprāt, bija ļoti labs. Reizē grūts, bet veiksmīgi sabalansēts, slodzes varēja izturēt un līdz nākamajam treniņam atjaunoties.

– Ar Stīvu Aizermanu izdevās parunāt?

– Jā, kad atbraucu un arī hallē esot parunājām, bet neko konkrētu. Teica, ka esot priecīgs, ka atbraucu un ka tika pie manis, apmierināts ar maniem treniņiem.

– Tedu Nolanu arī pieminēja?

– Jā, teica, ka Nolans daudz laba par mani stāstījis, labu vārdu aizlīcis. Amerikā tā ir normāla prakse, ka tiek zvanīts treneriem un ievākta informācija.

– Kā pats vērtē savas pozīcijas, kad ieradies, nometnes laikā un dodoties prom?

– Domāju, ka, ierodoties uz nometni, Tampā ar mani rēķinās, kad devos prom, manuprāt, viņu interese nemazinājās. Varbūt

nometni varēju labāk aizvadīt, bet viņi bija informēti, kādā formā ierodas spēlētāji. Būtiskākais viņiem bija redzēt spēlētāja vēlmi cīnīties, cik ļoti atdodas hokejam, no tāda skatu punkta parādīju sevi no labākās puses.

– Juti, ka kādam spēlētājam ir vairāk aģents pastrādājis un nometnē viņš izturas gana pārliecinoši?

– Nē, tur visi bija vienlīdzīgi. Varbūt žurnālistiem bija savi izraudzītie spēlētāji, kam vairāk pievērst uzmanību.

– Kāda bija mediju uzmanība attiecībā uz tevi? Jo tas arī ir būtisks elements NHL kontekstā.

– No medijiem īpašu uzmanību nesajutu. Nebiju gaidījis, ka preses pārstāvniecība kopumā būs tik liela, filmēs gan treniņa laikā, gan pēc treniņiem nāks ģērbtuvē intervēt.

– Kāds radās iespaids par Tampabejas «Lightning» hokeja sistēmu pēc nometnes? Pirms drafta visas komandas šķiet līdzvērtīgas, jo primārais, lai vispār kāds klubs izvēlas. Tomēr, iepazīstot no iekšienes, izkristalizējas būtiskākās iezīmes.

– Protams, ka vēlētos spēlēt NHL. Redzot, cik organizēta sistēma, nevar neko sliktu pa-

teikt. Cerams, radīsies iespēja tur spēlēt.

– **Ieejot NHL kluba mājas arēnā, kurš tevi izvēlējās draftā, pārņēma kādas īpašas sajūtas?**

– Vairāk jau ar vēsu latvieša mieru iegāju (smejas). Protams, iedomājos mirkli, kad izkāptu uz tā ledus, būtu skaisti.

– **Kāds ir Stīva Aizermana faktors Tampabejā?**

– Īsti tam nepievērsu uzmanību. Tomēr, pēc dzirdētā, Aizermans ir ļoti spējīgs ģenerālmenežeris, apbraukā visus fārmklubus, seko saviem spēlētājiem.

– **Teici Aizermanam, ka tiksieties Sočos?**

– Nē, neteicu gan (smejas), par olimpiskajām spēlēm nerunājām. Tik vien, ko jau minēju, ka priecīgs redzēt mani Tampā, apmierināts ar manu sniegumu nometnē, bet varbūt tās ir standartas lietas, ko visiem saka.

– **Pašam neradās jautājumi Aizermanam, ko uzdot, piemēram, par tālāko sadarbību?**

– Laikam biju pārāk sakautrējies, lai uzdotu kaut ko.

– **Pirms nometnes sākuma Tampabejas galvenais treneris Džons Kūpers teica, ka nometnes laikā varēs iepazīt gan viņu, gan pārējos trenerus un Tampas sistēmu. Kādu tu iepazīni Dž. Kūperu, kurš paspējis izcīnīt Kaldera kausu un iegūt AHL gada labākā trenera apbalvojumu?**

– Ļoti nosvērts un atsaucīgs treneris, kurš jebkurā brīdī atbildēs uz taviem jautājumiem.

tam, ka tik tālu izdevies tikt.

– **Kā tika pārbaudīta spēlētāju varēšana saņemties grūtos brīžos?**

– Metienu treniņš bija īpašs. Spēlētāji sadalījās trijās pozīcijās, katrā no pozīcijām darīja ko citu. Vārtsargi stāvēja divos vārtos. Vienā pozīcijā treneris deva ripu ar atsitienu no dēlīša, spēlētājam vajadzēja savākt ripu, apstrādāt un izdarīt metienu, apslidot viņus, cits treneris iedod vēl vienu piespēli, atkal jāpieņem, un līdzīgā veidā turpina. Pret vārtsargiem tika izdarīti trīs metieni vienlaikus. Pēcāk tās pozīcijas samainīja, kad viena pozīcija bija beigusies, mēs samainījāmies ar vārtiem, praktiski bez pauzēm. Kopumā bija pusotru stundu ilgs ledus. Protams, ka neviens nesalūza, bet visiem bija grūti. Treneri vienkārši skatās, kā spēlētājs rikojas un tiek galā ar grūtībām, vai turpina cīnīties, kad fiziski grūti.

– **Pats jūti, ka vari izturēt?**

– Ir mirkli, kad jūti, ka vairs nevari, bet saņemies un turpini tālāk, kamēr treniņš nav beidzies, kad var doties atpūsties.

– **Tampas apskatnieks uzsvēra, ka šajās metienu sesijās tu parādīji augstvērtīgu sniegumu, bet beigās varēja just tavu nogurumu, kad pēc treniņa kādu brīdi pagulēji uz ledus.**

– Tas bija moments, kad treniņš beidzās un varēja mierīgi atvilkt elpu. Nedaudz pagulēju.

Tampu, iepazīnu daudz citu vārtsargu, kuri ir ļoti labi.

– **Tampā bija tikai ledus treniņi vai arī bija pārbaudījumi, kas nesaistīti ar hokeju, piemēram, attiecības ar medijiem?**

– Atnāca, manuprāt, «Lightning» preses pārstāvis un stāstīja par «Facebook», «Twitter», «Instagram» iespējām, ko rakstīt un nerakstīt. Minēja, ka nevajadzētu rakstīt, kas tev nepatīk un kas varētu aizvainot kādu, radīt negatīvu iespaidu, likt dokumentu bildes, kur redzams personas kods, ko savukārt var izmantot tālāk. Informatīvās pārrunas par drošību internetā.

– **Tavuprāt, cik tu pašlaik esi tālu no spēlēšanas NHL?**

– Manuprāt, diezgan patālu. Tāpat vien nedos iespēju. Ar gadiem, spēlējot, piemēram, AHL un smagi strādājot, var iegūt šādu iespēju.

– **Kāda izskatās tava tuvākā nākotne attiecībā uz plāniem spēlēt Ziemeļamerikā?**

– Pagaidām grūti teikt, kas būs tālāk. Pēc nometnes pateicās par darbu, un tālākais tiks runāts caur manu aģentu. Drīz arī runāšu ar savu aģentu, tūlīt arī viss būs skaidrs.

– **Tampā uz tevi skatījās ļoti cerīgi, bet pašlaik visai rezervēti, jo tev ir līgums ar «Dinamo».**

– Jā, protams. Respektēju savas līgumsaistības ar «Dinamo». Var visādi diskutēt, bet daudz kas atkarīgas arī no paša «Dinamo».

Varbūt nometni varēju labāk aizvadīt, bet viņi bija informēti, kādā formā ierodas spēlētāji. Būtiskākais viņiem bija redzēt spēlētāja vēlmi cīnīties, cik ļoti atdodas hokejam, no tāda skatu punkta parādīju sevi no labākās puses.

Nevarēja pat pateikt, kurš ir NHL vai AHL treneris, viņi strādāja vienā kolektīvā. Īpaši neskatījies apkārt, iespējams, biju pārāk koncentrējies uz sevi, lai parādītu labāko sniegumu.

– **Teici, ka varēji nometni labāk aizvadīt. Tam pamatā bija satraukums?**

– Jā, dažos momentos gadījās pārcensties. Treneri teica, ka esot apmierināti ar manu sniegumu, bet pats jutu, ka vēl neesmu uz ledus labākajā formā un ir tik daudz lietu, pie kā pielikt šajā vasarā. Šādas nometnes vairāk ir domātas, lai izlūkotu, kas un kā, novērtētu spēlētājus brīžos, kad ir grūti, kā un vai vispār viņi sevi piespiež cīnīties tālāk. Tomēr apzināties, ka tu esi jau tajā nometnē, patiesi ir ļoti patīkami. Tas, ka esi ticis tik tālu, ir iemesls, lai lepotos ar sevi, galvenais neļaut sīkiem «goliņiem» ietekmēt, bet iziet uz ledus un izdarīt pēc sirdsapziņas labāko. Jābūt gandarī-

– **Kādas domas raisījās, guļot uz «Lightning» ledus?**

– Uhh... treniņš beidzies (smejas). Esmu tā bieži darījis gan «Dinamo», gan HK «Rīga» treniņos.

– **Kā Vasiļevskis reaģēja? Gaidīja nākamās sesiju?**

– Nē (smejas). Abiem bija grūti, bet izturējām, viss kārtībā.

– **Ar kādām atziņām atbrauci uz Latviju?**

– Latvijā nav tik daudz vārtsargu, un, aizbraucot, piemēram, uz šādu nometni, tu apzinies, ka pasaulē ir daudz labu vārtsargu, kuri strādā pietiekami smagi, lai sasniegtu mērķus. Saprātu, ka jāstrādā vēl vairāk, lai sasniegtu savus mērķus.

– **Līdz šim arī dzīvoji ar šādu domu, ka Latvijā esi viens no labākajiem?**

– Latvijā pazīstu visus vārtsargus, praktiski zinu, ko katrs dara. Aizbraucot tagad uz

– **Aizermans neteica, ka tiekaties nākamajā sezonā Sirakūzā?**

– Tas, ka man ir līgums, nedaudz to apgrūtina. Nebūtu man līguma, iespējams, ka tā arī teiktu. Teorētiski varētu doties septembrī uz «Lightning» nometni, ja tiktu izpirkts mans līgums. Pašlaik tuvākās sarunas būs ar aģentu par tālāko darbību.

– **Jūties gandarīts par paveikto Tampā?**

– Protams, ja atskatās uz pagājušo gadu, tad ir izdarīts daudz, lai spertu nākamo soli augšup.

– **Tavuprāt, nometnes sniegtās iespējas izmantoji pilnvērtīgi, lai varētu teikt, ka no savas puses izdarīji visu, ko varēji, tagad viss aģenta rokās?**

– Vienmēr var vairāk izdarīt, bet paveicu visu iespējamo. Mans sapnis vienmēr ir bijis spēlēt NHL, caur kuru līgu to sasniegšu, tad jau redzēs. **SA**

Daudzi gadi, daudzi miljoni

RAIMONDS GEKIŠS

Līdz ar griestu ierobežojumiem, kas attiecas uz spēlētāju algām, NHL komandas cenšas ar spēlētājiem noslēgt ilgtermiņa līgumus laikā, kamēr viņi ir savas karjeras pilnbriedā. Savā ziņā spēlētāji tiko pēc šādiem līgumiem, kuri noslēgti uz vairākiem gadiem. Tas, pirmkārt, ļauj adaptēties pilsētā, kurā pavadīs savu karjeru, protams, ģimenes faktors arī nav mazsvarīgs hokejistiem, šādā variantā ir krietni vien vieglāk uzturēt ģimeni. Jā, turklāt multimiljonāra statuss arī nav zemē metams.

Katru vasaru kāds no NHL klubiem izceļas ar absurdu rīcību, kas attiecas uz spēlētāju noturēšanu klubā. Laikā, kad brīvo aģentu tirgu ir pieejami vairāki spēlētāji ar «lieliem» vārdiem vai arī esošie līgumi tuvojas beigām, klubu ģenerālmenedžeri sarosās kā rubeņi rieta laikā. Cenšoties «uzvarēt» uzpūstā loterijā par to, kurš iegūs vai noturēs tā brīža «karstāko» spēlētāju. Vēriens, kas apvij spēlētāju kontraktus, šogad ir krietni iespaidīgāks, pateicoties vairākiem līguma izpirkuma gadījumiem, kuri tā vien vēstija, ka nedos gaidīto rezultātu.

Pateicoties Roberto Longo, Vinsentam Lekavaljē, Iljam Brizgalovam un Rikam Dipjetro, jūliju NHL darījumos atcerēsies kā laiku, kad ilgtermiņa līgumi parāda savu ēnas pusi. Longo esot «iesprostotam» Vankūverā un

pārējiem trim spēlētājiem saņemot izpirkuma samaksu 80 miljonu dolāru apmērā, komandas, kuras centās apiet NHL algu sistēmu, pagarinot līgumus uz absurdi ilgu periodu, sāk izjust diskomfortu. Longo gadījums runā pats par sevi – noslēgt apjomīgu ilgtermiņa līgumu, pēcāk ļaujot viņu pārspēt jaunākam vārtsargam, kurš turklāt dod lielākas izredzes uzvarēt. Otrā numura vārtsargs, kuram kontrakts vēl spēkā uz 9 gadiem, raugoties no biznesa viedokļa, nav labas pārvaldības piemērs.

Pašreizējais kolektīvais līgums (CBA) nosaka, ka maksimālais līguma termiņš ir 8 gadi. Vairums līgumu, kuri parakstīti, vēl iepriekšējam kolektīvajam līgumam esot spēkā, neizskatās īpaši labi. Ar Iljas Kovaļčuka lēmumu atgriezies Krievijā līgā ir palikuši «tikai» 20 spēlētāju, kuriem līgums ir spēkā vairāk nekā uz 8 gadiem (NBA kolektīvais līgums paredz 5 gadu maksimālo līgumu).

«Sporta Avīzes» piedāvājumā ilgtermiņa līgumi, kuri raisa pārdomas par to lietderību.

Ilja BRIZGALOVS – Filadelfijas «Flyers»

Līguma ilgums: 9 gadi, \$ 51 000 000

Piezīmes: Iespējams, sliktākais ilgtermiņa līgums NHL. Filadelfijas «Flyers» nācās gana patērēties par vārtsargu, kura sniegums tālu atpalika no cerētā. Pirms pāris vasarām Brizgalovs tika uzskatīts par vienu no labākajiem NHL vārtsargiem. Šovasar viņš ir bez darba un pat netika uzaicināts uz Krievijas olimpiskās izlases treniņnometni. «Flyers» izdevies atbrīvoties no Brizgalova pakalpojumiem ne tajā veiksmīgākajā veidā – maksājot ik gadu 1,63 miljonus, un tā 14 gadus no vietas. Filadelfija ir spiesta maksāt Brizgalovam līdz 2027. gadam, kad viņš būs pārkāpis četrdesmitgadnieka sliekšni un noteikti kāris slidas uz naglīnas. Tomēr Brizgalovs var nopelnīt vēl papildu naudu, jo nule kā kļuvis par brīvo aģentu. Visticamāk Brizgalovu Filadelfijā ar labu neatcerēsies, jo tobrīd, lai viņu paturētu, komandai nācās atbrīvoties no Maika Ričarda un Džefa Kārtera, turklāt vārtsargs, kurš pērn tika aizmainīts – Sergejs Bobrovskis, ieguva Vezina balvu.

Breds RIČARDS – Ņujorkas «Rangers»

Līguma ilgums: 9 gadi, \$ 60 000 000

Piezīmes: Pirms nosēdināšanas uz soliņa izslēgšanas spēļu laikā Ričards bija salīdzinoši produktīvs, vismaz pirmo divu sezonu laikā no sava līguma. Tomēr tas, ka līgums ir vēl spēkā uz 7 gadiem, padara to par diezgan sliktu darījumu, jo Ričarda sniegums acīmredzami kritās. Ar nepārliciešo sniegumu, turklāt bieži noraidīto Ričardu «Rangers» vēl cer, ka vismaz vienu sezonu spēš gūt vismaz 60 punktus. Pirmajā līguma gadā ar «Rangers» – 66 punkti, otrajā – lokauta sezonā (46 spēles) – 34 punkti. Pēc tā visai droši var uzskatīt, ka viņa līgums nākamajā vasarā tiks izpirkts.

Roberto LONGO - Vankūveras «Canucks»

Līguma ilgums: 12 gadi, \$ 64 000 000

Piezīmes: Noslēgtais līgums padara visnotaļ neiespējamu Longo aizmainīšanu, tas nu ir skaidrs. Kad NHL lēma par jaunu likumu, kurš sodītu klubus par darījumiem, kuros tiek pārkāpti algu noteikumi, tad šo likumu nosauca par «Longo likumu». Lieki piebilst, ja tavā vārdā tiek nosaukts šāda veida likums, tad tavš līgums visticamāk tam arī atbilst. «Canucks» parakstīja ar Longo 12 gadu līgumu ar domu, ka viņš līdz

līguma termiņa beigām sen būs jau pensijā, jo teorētiski līgums ir noslēgts līdz 2022. gadam, kad Longo būs 43 gadi. Pašlaik Longo atkal ir Vankūveras pirmais vārtsargs, bet vēl pirms neilga laika spēlēja vien epizodiski.

Sidnijs KROSBIS - Pitsburgas «Penguins»

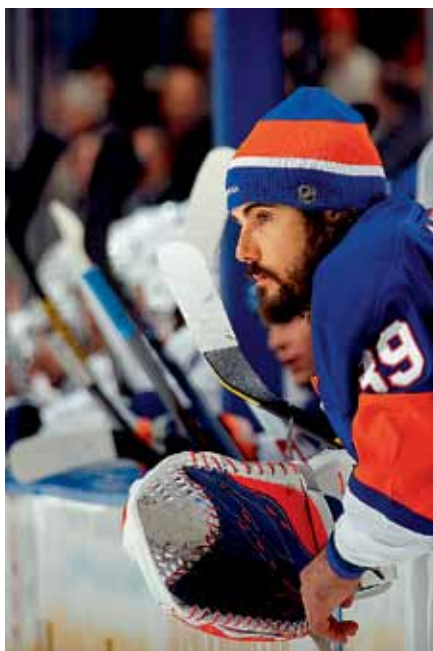
Līguma ilgums: 12 gadi, \$ 104 000 000

Piezīmes: Uzreiz jāpiemin, ka gadījums ar Krosbiju ir diskutabls un skatāms ilgtermiņā, bet dažas iezīmes par sliktu ilgtermiņa līgumam parādās jau šobrīd. Ja Pitsburga nebūtu pagarinājusi līgumu ar Krosbiju, tad šovasar viņš būtu brīvais aģents laikā, kad pie viņa rindā stāvētu klubi ar čekiem, kuros pats Krosbijs varētu ierakstīt sev vēlamo summu. Pieņemot, ka Krosbijs neiedzīviesies traumās un visādi citādi būs vesels, darījums ir ļoti svētīgs, ja vien viņš spēs saglabāt līdzšinējo produktivitāti. Tomēr Krosbijs nav spējis izvairīties no traumām pēdējos gados. Kamēr Krosbijs ik sezonu turpina būt starp rezultatīvākajiem spēlētājiem, ir grūti iedomāties, ka tas strauji varētu zust, lai gan, atceroties līdzīga kalibra spēlētāju, kāds bija Pāvels Burē, viss ir iespējams. Katrā ziņā jebkurš šāda veida līgums ir liels risks. Tomēr uzņemties risku attiecībā uz Krosbiju ir labākais no visiem iespējamajiem variantiem.

Rikis DIPJETRO - Ņujorkas «Islanders»

Līguma ilgums: 15 gadi, \$ 67 500 000

Piezīmes: Līgums ir spēkā līdz 2021. gadam, kad Dipietro būs 39 gadi. Attiecībā uz Dipietro līgumu nav pamata uzskatīt, ka tas būtu pretrunā ar algu griestiem, jo ik sezonu viņš saņems 4,5 miljonus. Tomēr līdz galam nav izprotama «Islanders» rīcība. Iespējams, ka klubs ar šādu soli vēlējas parādīt piemēru citām komandām par efektīvu līgumu slēgšanu, jo citu attaisnojumu grūti rast. Dipietro bija 2000. gada NHL drafta 1. numurs. 2003./2004. gada sezona uzskatāma par ļoti veiksmīgu Dipietro, jo togad viņš kļuva par komandas pirmo numuru un aizvadīja patiesi veiksmīgu sezonu. Pēc lokauta 2005./2006. sezona nebija veiksmīga, vidēji spēlē ielaisti 3,02 vārti. «Islanders» prātos Dipietro bija vārtsargs, ar kuru saistīt tālākos plānus, lai gan, kad viņš kļuva par komandas pirmo vārtsargu, bija jau 24 gadus vecs. Lai nevajadzētu lieki kaulēties par līgumu, Ņujorka lēma, ka 4,5 miljoni dolāru sezonā nebūs sliktis piedāvājums. Ar to arī viss labais stāsts beidzās, kļūdamas par negatīvu piemēru, slēdzot

ilgtermiņa līgumus. Dipietro neattaisnoja uz viņu liktās cerības, allaž bija savainots, turklāt pat tika nosūtīts uz AHL, kura arī nerādīja augstas klases sniegumu. Šo sezonu Dipietro noslēdza «Islanders» fārmklubā, kurā nonāca jau otro reizi. Statistika aile ar ielaistajiem vārtiem ik spēli un vidēji atvairītajiem metieniem nav tā glaimojošākā šāda līmeņa vārtsargam. Pēdējo piecu gadu laikā Dipietro «Islanders» sastāvā aizvadījis vien 50 spēles. Rezultātā «Islanders» izpirka Dipietro līgumu 24 miljonu apmērā.

Vinsents LEKAVALJĒ - Tampabejas «Lightning»

Līguma ilgums: 11 gadi, \$ 85 000 000

Piezīmes: 1998. gada NHL pirmais numurs, kura kontā jau ir viens Stenlija kausis un Morisa Ričarda balva, ko pasniedz spēlētājam, kurš guvis visvairāk vārtu – 52 (2006./2007. gada sezona). Tobrīd viņš bija sasniedzis uzbrucēju piķa stundu, 24–27, kad spēlētājs atrodas savā pilnbriedā. Lai gan pēc savas rezultatīvākās sezonas Lekavaljē nākamajās vairs nepārsniedza simt punktu robežu, «Lightning» 2009. gadā, kad viņam bija 29 gadi, parakstīja līgumu uz vienpadsmit gadiem. Savā ziņā grūti izprast Tampabejas soli, ja tiek parakstīts apjomīgs ilgtermiņa līgums ar spēlētāju, kura ziedu gadi lēnām, bet tuvojās beigām. Runa nav par Lekavaljē kā sliktu spēlētāju, bet faktu, ka tik apjomīgs līgums tiek noslēgts ar salīdzinoši vecu spēlētāju. Diemžēl Lekavaljē gadījums apstiprināja bažas. Pēc līguma pagarināšanas ar «Lightning» viņa sniegums kritās acumirkli. NHL apskatnieki uzskata, ka viņš kā «superzvaigzne» kļuva par spēlētāju, kurš ir labs, bet ne izcils. Lekavaljē tik un tā ir ļoti noderīgs komandas spēlētājs, bet līguma apjoms ir pārspilēts, it īpaši balstoties uz šī brīža sniegumu, kad rit jau piektais līguma gads. Tomēr «Lightning» acimredzami saprata savu kļūmi, ja reiz šovasar izpirka viņa līgumu par iespaidīgu summu – 32,67 miljoni. Neilgi pēc tam Lekavaljē noslēdza līgumu ar Filadelfijas «Flyers» uz pieciem gadiem, kuru laikā saņems 22,5 miljonus dolāru. **SA**

Zviedriskais austrumnieks

ANDERSONS

JĀNIS MATULIS

Ja Latvijas jaunlaiku hokejā būtu nominācija – neredzamākais hokejists, pirmais pretendents uz to būtu aizsargs Jānis ANDERSONS. Šķiet, kaut kad vakar vai aizvakar par viņu runāja kā par jauno un perspektīvo aizsargu, taču Jānim aiz muguras četri pasaules čempionāti, pa diviem pasaules čempionātiem U-18 un U-20 vecumos. Nav iespējams izmērit visu mūsu hokejistu inteliģenci, un šad tad gadās, ka ārēji robustais spēlētājs ir inteliģentāks nekā tas, kuram lūdzu un paldies priekšā un pakaļā. Atļaušos apgalvot, ka Andersons ir inteliģentākais Latvijas hokejists. Un tas viņam traucē. Hokeja laukumā.

– Jāni, no kāda vecuma tu sevi atceries?

– Hokejā vai vispār? Fragmentāri sevi atceros no kādiem pieciem sešiem gadiem. No desmit vienpadsmit gadiem jau pavisam labi visu, kas ar mani ir noticis.

– Šādu jautājumu tev uzdodu tavas agrīnās sporta bērnības dēļ. Zinu, ka no triju gadu vecuma esi trenējies daiļlēcšanā.

– Jā, bija tāda lieta. Kaut ko fragmentāri atceros, bet tas nebija sports, vecāki drīzāk mani veda uz daiļlēcšanu, lai es būtu vesels un iemācītos koordinēt savu ķermeni. Vai mācēju peldēt? Protams. Peldu no divu nedēļu vecuma. Peldēju mājās vannā...

– Tēvs tevi mācīja un mocīja!

– Nekādas mocības nebija – tēvs bija izlasījis par šādu agro peldēt apmācību, lēnām mani laida vannā, un es ar peldēšanu vienmēr esmu bijis uz tu. Peldēt esmu iemācījies agrāk nekā staigāt. Bet tēvs mani nemocīja – es visās šajās nodarbēs iesaistījos ar lielu prieku.

– Peldēšana man saprotama. Mazus bērnus ziemā vedot peldēt, viņi praktiski pārstāj slimot. Ziemā bērnu iemetot ūdenī, viņš tikai norūdās.

– Tētis un mamma stāsta, ka es pats esot kāpis aukstā vannā un tur sēdējis. Vecāki esot pat bijuši panikā.

– Vai uz karatē pats aizgāji, vai tomēr tēvs Jānis aizveda mazo Jānīti trenēties?

– Vecāki aizveda. Tas bija domāts attīstībai. Viņiem patika japāņu kultūra. Bērna attīstībai dažādi sporta veidi nāk tikai par labu.

– Arī aikido?

– Jā. Bet to es pats izvēlējos, divas vasaras patrenējos, tas arī bija patīkams piedzīvojums – iemācīties izmantot otra cilvēka enerģiju.

– Tava bērnība esot pagājusi ne tikai baseinā un austrumu cīņās, bet tu vairākus gadus esot dejojis arī tautas dejās.

– Ja ģimenē viens no vecākiem vairāk vai mazāk saistīts ar mākslu, tad bērns tiek virzīts arī uz šādām nodarbēm. Mamma visu mūžu bijusi koncertmeistare, ļoti ilgu laiku tautas deju ansamblī «Teiksma», mani maziņu ņēma līdzi. Šogad deju svētkos «Teiksma» dabūja «Grand Prix», ir izveidojies liels un spēcīgs kolektīvs.

– Ģimenē tevi viens vilcis uz sportu, otrs – uz daiļām mākslām.

– Ne tā, ka vilkuši, tas bija, lai bērnam būtu aizpildīts laiks. Lai nebūtu mājās jāsēž bezdarbībā. Man bija sports un dejošana. Beigās dejošana izvērtās ne tikai par dejošanu vien, kļuvām arī draugi, visi kopā uzaugām un mums izveidojās labs kolektīvs, laiku pa laikam satiekamies, aizeju uz viņu koncertiem satikt savus bērnības draugus.

– Man ir pazīstami cilvēki, kas kopš bērnības mācījušies franču valodu, pazīstu kādus pāris, kas mācās ķīniešu valodu. Tu esi pirmais no maniem paziņām, kurš mācījies japāņu valodu...

– Tas arī bija interesanti. Man seši gadi, jāsāk iet skolā, tieši tolaik Rīgā tika atvērta Japāņu valodas un kultūras vidusskola t.s. klusajā centrā. Sākām mazās, mazās telpās. Vienubrid bijusi doma mani vest uz Franču liceju, bet tad atvēra japāņu skolu, man austrumu kultūras jau nāca

līdzī, pamēģināju. Nomācījos līdz ceturtajai klasei, tad bija jāizvēlas – vai nu turpināt to, vai savu dzīvi vairāk pakārtot hokejam.

– Vai šī japāņu skola vēl darbojas?

– Ilgu laiku tā bija Mežaparkā, tad apvienoja ar Kultūras vidusskolu, tur ir iespējams mācīties arī japāņu valodu.

– Un tu japāniski proti kaut ko vairāk par sakē un suši!

– Jā. agrāk mācēju vairāk. Tagad, kad nav prakses, valoda piemirstas. Pamatus vēl zinu, kā labdien, uz redzēšanos, kā jūs sauc, mani sauc tā un tā. To atceros, bet neko daudz vairāk.

– Vai uz hokeju tu pats prasījies?

– Jā, prasījos pats.

– Daiļi jau bijī beidzis lēkt.

– «Daugavas» peldbaseinā beidzās valsts finansējums, ūdeni turēja, bet nevienu tur nelaida. Karatē turpināju iet, bet tas vairāk bija kā hobijs. Ar hokeju sanāca: kaimiņos dzīvoja bērnības draugs – Mārtiņš Vecvagars, viņam bija iespēja aiziet uz Sporta pili uz Latvijas izlases spēli, tur pirmo reizi redzēju hokeju dzīvā, iepatīkās, tur arī dzirdēju, ka treneris Ojārs Rode vāc mana vecuma grupu.

– Tas varēja būt kāds 1995. gads.

– Man bija deviņi gadi. Sāku tur. Vissliktākais, kā vienmēr. Slidojis nebiju, nebiju arī turējis nūju rokās. Bet gribēju izmēģināt. Ja pats prasījos, vecāki ļāva, neliedza man to. Kad tēvs mani ieraudzījis uz slidām, sapratis, kas tas būs tas, ko es darišot. Klupdams, krizdams, gar borte, bet lēnām uz priekšu.

– Vai tā bija tevis paša pirmā izvēle?

Man vienmēr patika sportot, Čiekurkalnā, kur dzīvojām, mazliet tuvāk Brāļu kapiem, manā bērnībā tur bija kluss, kamēr netika uzbūvēts tilts, uz ielas spēlējām visu, kas bija iespējams.

– Pārējie sporti vairāk bija vecāku izvēle, bet reti kurš pats līdz deviņu gadu vecumam kaut ko izvēlas. Ir varbūt arī tādi, kas ierauga divriteni un saprot, ka būs riteņbraucēji. Vai – es būšu lidotājs! Man vienmēr patika sportot, Čiekurkalnā, kur dzīvojām, mazliet tuvāk Brāļu kapiem, manā bērnībā tur bija kluss, kamēr netika uzbūvēts tilts, uz ielas spēlējām visu, kas bija iespējams. Bijām kādi desmit bērni apmēram vienā vecumā, mums bija diezgan jautri. Vecāki redzēja, ka man enerģijas pietiek, tāpēc es pamēģināju visu kaut ko.

– Vai treneris Rode tevi tik lielu gribēja nemit? Devīni gadi ir daudz.

– Lai manam pirmajam trenerim vieglas smiltis! Viņš tolaik tieši «Daugavas» stadionā vāca šāda vecuma grupu – 1986. gada puikas. Vecāki aizveda mani, bija tādi, kas prata slidot, bet bija arī tādi, kas neslidoja.

– Vai 1995. gadā «Latvijas bērza» sporta skola vēl bija?

– Bija gan, pie Rodes gan es isti spēlēt netiku, pirmais gads vairāk pagāja, mācoties slidot. Pirmā komanda, kur spēlēju, bija «Latvijas bērza» specklase, mūs trenēja Juris Repsis.

– Vai tas bija «Latvijas bērzs-86»?

– Nē, es spēlēju pie 1985. gada, mums bija kopēja komanda, tur tiku pie pirmās spēlēšanas,

pie Rodes mācījos tikai slidot un apguvu hokeja pamatus. Pēc pirmā gada vecāki mani aizsūtīja uz nometni.

– Pie Repša?

– Nē, uz Zviedriju.

– Kāpēc pēc vienas ziemas treniņiem uzreiz uz Zviedriju?

– Vecāki redzēja, ka man tas ir nopietni, bija iepazīšies ar Gintu Bikaru, viņš tās nometnes Zviedrijā organizēja. Piedāvāja pamēģināt, uzspiesti nekas netika. Nevarētu teikt, ka vecāki ar naudu šķiedās, bet, ja es gribēju, saņēmās, tieši tobrīd tēvam laikam bija kāds darbs vairāk. Ja esmu ar hokeju saicis, tad lieliks tajā visu, ko var

← **Jānim ANDERSONAM** jau ir bijuši mēģinājumi iekļūt Rīgas «Dinamo» komandā, taču komandā pavadīto laiku viņš pārsvarā pavadīja skatītāju tribīnēs.

aizbraucot uz Zviedriju?

– Iepatikās pirms Zviedrijas, bet tad man bija tikai desmit gadu, pirmo reizi projām no mājām... Pēc tās nometnes bija liela apņemšanās spēlēt hokeju. Nebija domas par profesionāla karjeru, bet trenēties nopietni. Sapratu, ka tas tiešām ir interesanti.

– **Un šie braucieni kopā ar Bikaru uz Zviedriju turpinājās?**

– Jā, viņš bija kā koordinators, treneris, es uz šīm nometnēm braucu astoņus gadus. Sākumā man par to vajadzēja maksāt, pēc tam – trīs nedēļas pieskatīju un trenēju mazos, tad mana vecuma nedēļa bija par brīvu. Ne jau vienmēr vecākiem bija tāda rocība. Pieskatīju nometnē mazākos bērnus un ar hokeju atstrādāju savu nometni, biju kā uzraugs naktsmiņnēs, uz ledus kaut ko palīdzēju.

– **Rode un Repsis? Vai tā nav liela atšķirība?**

– Es Repsi vienmēr esmu viegli uzņēmis. Ja

Ir cilvēki, kuriem patīk straujāka un aktīvāka dzīve, tiem Čehija būtu tuvāka, tur viss griezās ātrāk. Zviedrijā toties ir miers, viss salikts pa plauktiņiem, ej un tikai dari savu darbu. Man tāds miers patīk.

atļauties.

– **Vai togad uz šo nometni aizbrauca vēl kāds no tavas komandas, vai arī tā bija nometne dažādu vecumu bērniem?**

– Bija vairāki vecumi. No tiem, kas bija pirmajā vasarā, visspilgtāk atceros Gunti Džeriņu. Mēs pēc tam ilgu laiku nospēlējām kopā, vēl tagad mums ir labas attiecības. Kopš bērnības esam kopā, arī specklasē bijām kopā, un viņu atceros vislabāk. Sākumā nebijām pārāk lieli draugi, pat otrādi.

– **Guntis laucinieks, tu rīdzinieks...**

– Tā pat nevaru teikt. Visu bērniņu pavadīju pie tēva vecākiem – Ļaudonā, tas ir Madonas pusē. Pilnīgs rīdzinieks neesmu, esmu izbaudījis gan tur, gan tur.

– **Rode skaitījās labs treneris, kurš apmāca tieši iesācējus.**

– Es par viņu varu teikt tikai visu labāko – daudz slidojām un apguvām individuālo tehniku, bet viens treneris nevar visiem bērniem pievērst tik daudz uzmanības. Tikai stunda laika, viņš dod uzdevumus, mēs tos cenšamies izpildīt. Ir bērni, kas visu uzķer uzreiz, mazāk talantīgie dabū vairāk strādāt.

– **Kādreiz visās augstskolās bija tāds obli-**

gātais priekšmets kā zinātniskais komunisms. Mācīja arī, ka garīgajai attīstībai jābūt līdzsvarā ar fizisko. Tu esi hokejam neraksturīgs cilvēks. Hokejisti pārsvarā tomēr ir raupjāki, vienkāršāki un prastāki.

– Es pat nezinu, ko teikt. Mani vienmēr ir interesējis daudz kas cits. Lai attīstīta ir arī garīgā puse. Hokejs ir tas, kas man patīcis, un es trenējos, bet man vienmēr patīcis nodarboties ar kaut ko citu. Hokejistiem taču brīvā laika pietiek. Atnāc no treniņa, mājās atpūties, laika pietiek. Palasu kādu grāmatu, skatos diezgan daudz filmu, bet... Es par to neesmu domājis. Cenšos kaut kā aizpildīt laiku.

– **Tautas dejas, japāņu valoda, tu lasot daudz grāmatu...**

– Nav tā, ka lasu ļoti daudz. Ja komandas biedri vai vecāki kaut ko iesaka. Pēdējā laikā lasu vairāk, līdz divdesmit gadiem lasīšana man nemaz nebija tik mīļa, tad vairāk bija filmas.

– **Vai tu biji hiperaktīvais Čiekurkalna puika?**

– Hiperaktīvs esot bijis līdz skolas vecumam. Kad pienācis skolas vecums, esot nomierinājies un palicis mierīgs.

– **Vai tev hokejs jau iepatikās pie Rodes vai**

esi uzcītīgs, strādīgs un centīgs, bet nesanāk, viņš aizrādīs, bet kritika nekad nebūs tāda, ja negribēsi vispār iet laukumā. Esmu centies izpildīt, ko viņš liek, tāpēc man nekādu problēmu nav bijis. Esmu dzirdējis, ka viņš ir agresīvs.

– **Viņš ir no tiem, kas nesaprot, ka vispār drīkst zaudēt!**

– Tā, no vienas puses, ir laba īpašība. Jā, to viņš nesaprot. Bet, ja redz, ka centies un strādā par visiem simt procentiem, nekādu problēmu. Es Repsi varu atcerēties tikai ar labu vārdu. Līdz kādiem četrpadsmit gadiem spēlēju pie viņa, pēc tam nāca apvienošana ar «Prizmu». Tad palikām tikai «Prizma» – pirmajā gadā ar mums strādāja Repsis un Jevgeņijs Banovs, no otrā gada tikai Banovs un mēs bijām «Prizma-86». Un klāt nāca labākie no 1987. gada.

– **Kurš izlēma, ka tev jābrauc uz Zviedriju spēlēt?**

– Tas bija kopējs lēmums. Zviedriju biju iepazinis no vasaras nometnēm, tur treneri bija zviedri. Tajā laikā zviedru hokejs skaitījās labākais Eiropā, un arī tagad tas ir labs, it sevišķi, lai sagatavotos NHL. Pienāca jauniešu vecums, bet Latvijā uz vietas var spēlēt līdz sešpadsmit gadiem. Ja uz vietas tiek kādā pieaugušo koman-

dā, tad ir labi, ja netiec – junioru posms mums iztrūka. Mēs ar Edžu Kārkliņu kļuvām par pirmajām bezdelīgām Zviedrijas jauniešu hokejā. Stoksundas treneris mūs bija iepazīs no nometnēm, dažādiem turnīriem, un tā tas notika – vecāki piekrita, ar vienošanos, ka skola jāpabeidz Latvijā.

– **Tev ir ļoti vienkārši: pat uzvārds saka priekšā, kur jāspēlē.**

– (Smejas). Viegli nebija, pirmajā gadā Stoksundā dzīvojam ģimenēs, Stoksunda ir kādus piecpadsmit kilometrus no Stokholmas. Sākumā katrs savā ģimenē, tad manai audžuģimenei vairs neiznāca laika man un Edžus hokeja ģimene mani paņēma pie sevis. Vecākā meita viņiem bija izgājusi savā dzīvē, atbrīvojās mājās vieta, tā mēs to gadu nodzīvojam Stoksundā. Viņiem bija augstākās divīzijas komanda līdz astoņpadsmit gadiem, bet nākamajā sezonā mūs paņēma Stokholmas AIK.

– **Vai jums par dzīvošanu un hokeju kaut kas bija arī jāmaksā?**

– Kaut kas bija ģimenei jāmaksā, bet tā bija simboliska summa – Stoksunda ir Stokholmas turīgo cilvēku daļa, viņiem viens bērns vairāk vai mazāk nebija problēma.

– **Vairs neatceros, kam Kirovs Lipmans bruka virsū Sporta pili, šķiet, Edžus tēvam Aivaram Kārkliņam, ka viņi ar Ēriku Miļunu iztirgojot zviedriem labākos spēlētājus. 2003. gadā tas izskatījās diezgan dīvaini, ka kāds zviedriem pārdevis septiņpadsmit gadus veco Andersonu.**

– Tā nebija pārdošana, vairāk paša vēlme braukt kaut kur nopietni spēlēt. Ja Latvijā uz vietas būtu bijušas normālas junioru komandas, nekur nebūtu braucis. Spēlētu tepat uz vietas.

– **Esmu runājis ar Zviedrijas junioru čempionu Robertu Jekimovu – junioru vecumā klubs dodot visu. Vai tev AIK arī tā bija?**

– Mums ar Edžu jau Stoksundā deva inventāru. Vai tas pienāks visiem? Nezinu. Bruņas, elkoņu sargi un tas mums katram bija savs, komandā dod cimdus, slidas, šortus, ķiveri. Mums komanda nebija tik bagāta – zviedri pirka paši, bet man paveicās, bija mana izmēra slidas.

– **Vai tu biji labs aizsargs, ja varēji spēlēt zviedru junioru superelitē?**

– Ja ņēma komandā, laikam bija apmierināti. Mēs ar Kārkliņu bijām pirmie no Latvijas, bet tas nebija uz dullo, zviedru hokeju bijām iepazīnuši. Kas man tur visvairāk patika? Tas, ka zviedru hokejs ir daudzpusīgs, tehnisks, ātrs, savā ziņā dažreiz arī agresīvs. Somijā un Kanādā ir ātrs un agresīvs hokejs, Krievijā – vairāk tehnisks, bet Zviedrijā ir daudzpusība, viņi cenšas iet visos virzienos.

– **Kā zviedriem patika tava slidotprasme? Viņi paši tomēr uzskatīti par ļoti labiem slidotājiem.**

– Biju jau darbojies viņu nometnēs. Strādāju papildus arī ar slidošanas treneri Agru Rožkal-

Ja ar smagiem treniņiem ir bijis par maz, lai iekļūtu «Dinamo», tad tie ir bijuši gana kvalitatīvi, lai spēlētu Zviedrijā. ↗

nu, mana slidošana bija normāla, viss bija kārtībā.

– **Kā septiņpadsmitgadīgām Latvijas hokeja produktam bija iesties Zviedrijas U-18 līgā?**

– Šajā vecumā zviedru hokejs vēl ir individuāls, ir komandas, kas strādā arī uz taktiku, mums Stoksundā paveicās, ka treneris Pērs Virēns daudz uzmanības pievērsa katra spēlētāja individuālai teknikai. Viņš it kā sagatavoja mūs nākamajam solim – U-20, kur ir vairāk taktikas. Sākumā īsti nesapratu, ko treneris no manis grib, bet nākamajā gadā AIK biju gatavs visam, ko no manis prasīja – gan fiziski, gan tehniski, man varēja likt jebkur, un es varēju visu izpildīt.

– **Vai Zviedrijā astoņpadsmit gadu vecums jau ir robeža, kad puikas zina – viņi spēlēs hokeju?**

– Tas notiek dažādi arī Zviedrijā, ir bijuši vairāki labi spēlētāji, kas nospēlēja U-18 un tad aiziet studēt augstskolā, dzīvo normālu dzīvi, no pirmdienas līdz piektdienai strādā noteiktas stundas, sestdienas un svētdienas brīvas. Astoņpadsmit gadi ir šis posms – būs vai nebūs hokejists.

– **Un Virēns tev teica, ka būs?**

– Tā nevar teikt, bet es neko citu nebiju domājis, man hokejs patika, un viss uz to pusi arī virzījās. Ka būs hokejs. Bet nebija viena tāda mirkļa, ka būs hokejs, viss turpinājās, un sāku ar hokeju pelnīt.

– **Vai juniora vecumā arī dzīvojat zviedru ģimenēs?**

– Nē. Tad mums bija dzīvoklis, pievienojās arī Toms Hartmanis, tur viss bija uz mums pašiem. Mums arī paveicās, jo Pēram bija brīvs dzīvoklis. Nākamajā gadā ar Tomu spēlējām Upsalā, tur mums iedeva dzīvokli, bet par ēšanu bija jā rūpējas pašiem. Naudu tad nemaksāja, vecāki sūtīja no Latvijas pakas – makaronus, rīsus, no vecāsmamma atveda kartupeļu maisu. Jautrs gads bija.

– **Kas notika pēc šiem diviem gadiem zviedru junioru elitē?**

– Bija doma turpināt, bet tik labi negāja, atbraucu mājās, spēlēju «Rīgā 2000», togad bija itin labs Latvijas čempionāts, nospēlēju līdz Jaungadam, tad braucu uz Vsetinu, uz Čehiju. Bija iespēja sevi parādīt, tur tolaik spēlēja Armands Bērziņš un Guntis Galviņš, viņi brauca atpakaļ uz Latviju, uz «play-off», Vsetina

«play-off» netika, un Normunds Sējējs sarunāja ar Vsetinas menedžeri, ka Armands un Guntis brauc mājās, bet mēs ar Lauri Dārziņu pretējā virzienā.

– **Vai tas bija tas gads, kad Vsetinai beidzās nauda?**

– Nē, nauda beidzās nākamajā gadā, aizbraucu uz nometni, trenējos, Vsetina pieteica bankrotu, pēc tam parakstīju līgumu ar Triņecas klubu. Sākumā uz gadu, pēc tam piedāvāja vēl divu gadu līgumu, uz ko es arī paliku, kopā «Ocelari» nospēlējot trīs sezonas.

– **Kurš hokejs tev tuvāks – čehu vai zviedru?**

– Grūti teikt. Nekad nebiju domājis, ka spēlēšu Čehijā, un junioru hokejs arī ir savādāks. Junioros spēlē tāpēc, ka patik hokejs, pieaugušo komandās no spēlētāja prasa rezultātu, jo viņš taču par savu darbu saņem atalgojumu.

– **Zviedrijā viss hokejs notiek pa shēmām, katrs zina, kas viņam konkrētajā situācijā jā dara, nomaina Andersonu pret Petersonu, un nekas nemainās.**

– Jā, to var redzēt. Viņu savu taktiku turpina gan tad, ja uzvar, gan tad, ja zaudē. Katrs zobrats dara savu. Junioru vecumā tas nebija tik izteikti, klubi to vairāk piekopj pieaugušo vecumā. Čehijā grūti nebija, sākumā valodu nesaprātu, nezināju, vai uz mani kliež vai slavē. Triņecā pirmajā gadā bija daudz savainoto spēlētāju, man sezona iznāca laba, un viņi parakstīja vēl uz diviem gadiem.

– **Kādreiz teica, ka visa Čehoslovākija spēlēt pretuzbrukuma hokeju, sež aizsardzībā un gaida, kad pretinieks kļūdsies.**

– Tik izteikti tagad vairs nav. Bija komandas, kas spēlēja agresīvāk, uzbrūkošo hokeju, un bija arī komandas, kas spēlēja no aizsardzības, nav tā, ka visi tikai aizsargājas. Kad vajag tikai uzvaru, tad spēlēja tikai no aizsardzības, tad nav hokejs tik skaists. Runāju ar draugiem, kas skatās no malas – bieži vien neesot interesanti skatīties. It sevišķi kad ir kaimiņpilsētu derbiji. Triņecā bija jauka sistēma – bija spēles no aizsardzības, un bija arī tādas, kad gājām uzbrukumā. Es jutos labi. Tas bija pirmais kārtīgais līgums, man par hokeju maksāja naudu, jutos kā pieaudzis cilvēks.

– **Un nebija vairs no Rīgas jāsūta makaroni.**

– Vsetinā arī nevarēju sūdzēties, bet Triņecā viss bija stabilāk. Kad braucu turp, nezināju, ko gaidīt – viņi ir klasi augstāk par Vsetinu.

– **Man liekas, ka Čehijā ārzemju spēlētāju ir stipri maz.**

– Tajā laikā bija tiešām maz, pat nezinu, kāpēc. Tad Čehijā leģionāru kļuva vairāk, klubi mēģināja piesaistīt kanādiešus un amerikāņus, bet tagad atkal esot mazāk. Šogad čehi pieņēma lēmumu, ka katrā komandā jābūt pieciem junioru vecuma spēlētājiem.

– **Liekas, tas bija 2009. gada vasarā, kad Normunds Sējējs teica: Andersons Čehijā labi kotējas, mēs viņu ņemsim uz «Dinamo». Par**

tevi bija ļoti labas atsauksmes, un Normunds, kurš zina čehu hokeju, tevi slavēja.

– Man tad tieši beidzās līgums Triņecā, bija piedāvājums arī no viņiem, bet «Dinamo» likās interesantāks, visu šo laiku biju prom no mājām, tagad iespējams atgriezties, kāpēc gan ne. «Dinamo» un KHL – negribējās noraidīt, un tad sākas šis «Dinamo» posms.

– **Vai pats esi ticis skaidrībā un vai tev kāds ir mēģinājis paskaidrot, kāpēc tavs posms «Dinamo» iznāca tāds, kāds iznāca?**

– Nekas konkrēts nav ticis pateikts, viedokļi var būt dažādi. Viens no iemesliem droši vien bija tas, ka neatbildu tam līmenim, ko gribēja no manis. Varbūt ir arī kāds cits iemesls, bet nekas nav teikts.

– **Vai tu jūti, ka esi švakāks par citiem aizsargiem? Par Gunti Galviņu un Krišjāni Rēdlihu?**

– Nezinu. Es centos darīt savu darbu un darīju to tik labi, cik varēju. Neesmu mēģinājis sevi salīdzināt ne ar vienu no spēlētājiem. Ja treneris izvēlas, tad vajag vai nevajag. Nieiekritu sastāvā.

– **Sējējs, kurš pats bijis aizsargs, tevi izvēlējās, Viktors Igntajevs – arī aizsargs, «Dinamo» atbildēja par aizsargiem, otrajā gadā «Dinamo» trenēja Peka Rautakalio, kurš pats arī bijis aizsargs.**

– Nezinu. Mans otrais gads «Dinamo» iesākās diezgan perspektīvi. Rautakalio vasarā mani slavēja, bet konkrēti neviens neko nav teicis. Esmu mēģinājis saprast, kas par iemeslu. Kā pietrūkst? Konkrēti atbildi nekad neesmu saņēmis.

– **Strādā, strādā – viss labi!**

– Tieši tā! Viss būs kārtībā.

– **Bet kārtība bija diezgan skumja: pirmajā gadā pie Jūliusa Šuplera tev bija astoņas spēles, otrajā pie Rautakalio – tikai divas.**

– Nuja. Otrajā gadā vēl satraumējos, tad apendicīta operācija, iznāca saraustīts gads.

– **Kā tu šādā situācijā juties? Kā nepilnvērtīgs?**

– Protams, ka bija nepatīkami. Ir cerība, ka spēlēs, visu dari pēc labākās sirdsapziņas, pat nespēji. Mēģini darīt vēl labāk, bet pazūd spēles izjūta, centos, strādāju, dariju visu, lai komandai palīdzētu.

– **Atgriežoties mūsu sarunas sākumā: varbūt tev traucē inteligence?**

– Nezinu. Grūti teikt. Negribētos domāt, ka inteligence varētu traucēt hokejam. Varbūt jābūt savādākam, agresīvākam? Nemāku teikt.

– **Varbūt ne tikai agresīvākam, bet arī bezkaunīgākam?**

– Iespējams. Savu būtību nevar tik viegli izmainīt, lēnām mainu, lai būtu bezkaunīgāks. Tā pati Kijeva, tur arī bija jābūt izdzīvot. Izdzīvoju, nebija problēmu. Mierīgi ļāva spēlēt. Jā, tas ir pavisam cits līmenis.

– **Ukrainas komandas nav redzētas, kopš nespēlēja Baltkrievijas čempionātā. Tu esi spēlējis arī tur. Vai Ukrainas čempionāts varētu**

tas pats. Ukrainā bija viena komanda, kam mazāks budžets un gados jaunāki spēlētāji – «Beli bars», viņi bija vājāki, bet sezonas beigās spēja visiem atņemt punktus, arī mums. Beigās viss izlīdzinājās. Ukrainas čempionātā bija spēlētāji no Krievijas augstākās līgas, «Berkut» bija pāris leģionāru no Čehijas un Slovākijas. Nebija sliktis čempionāts.

– **Armands Bērziņš, Juris Štāls un tu bijāt spēlejuši arī «Dinamo», Latvijas izlasē.**

– Ukrainas čempionāts nebija sapņu turnīrs, bet spēlēt varēja. Neteikšu, ka esmu apmierināts, bet vēl viens gads pagājis. (Smejas.)

– **Savulaik Oļegs Znaroks un arī Teds Nolans teikuši, ka nespēlēt, kāpēc tev nav vietas**

Jānis ANDERSONS

Profesionāls hokejists	aizsargs
Dzimis	1986. gada 7. oktobrī Rīgā
Augums:	1,87 m
Svars:	88 kg

Karjera

Sezona	Komanda	Spēles	Punkti (vārti+pie-spēles)
2001./2002.	«Prizma» (Rīga)		Latvija
	«Prizma» (Rīga)		AEHL B
2002./2003.	«Rīga 2000»		AEHL
	«Prizma» (Rīga)		AEHL B
	Latvija, U-18		PČ, 1. div.
2003./2004.	«Stocksunds IF», J-18		Zviedrija, AS
	Latvija, U-18		PČ, 1. div.
2004./2005.	AIK (Stokholma), J-20		Zviedrija
	AIK (Solna)		Zviedrija-3
	Latvija, U-20		PČ, 1. div.
2005./2006.	«Almtuna», J-20 (Upsala)		Zviedrija
	«Almtuna» (Upsala)		Zviedrija-2
	Latvija, U-20		PČ
2006./2007.	«Rīga 2000»		Latvija
	VHC (Vsetina)		Čehija
2007./2008.	«Ocelari» (Triņeca)		Čehija
2008./2009.	«Ocelari» (Triņeca)		Čehija
	(Haviržova)		Čehija-2
	«Dukla» (Jihlava)		Čehija-2
2009./2010.	«Ocelari» (Triņeca)		Čehija
	«Salith» (Šumperka)		Čehija-2
	Latvija		PČ
2010./2011.	«Dinamo» (Rīga)		KHL
	«Liepājas metalurģis»		Baltkrievija
	Latvija		PČ
2011./2012.	«Dinamo» (Rīga)		KHL
	«Liepājas metalurģis»		Baltkrievija
	Latvija		PČ
2012./2013.	«Kompanion» (Kijeva)		Ukraina
	Latvija		PČ
2013./2014.	«Ocelari» (Triņeca)		Čehija

konkurēt ar Baltkrievijas čempionātu?

– Mierīgi. Komandas, kas bija vadošās Ukrainā, būtu vadošās arī Baltkrievijā. Apmēram

Kad Latvijas izlasei tika uzšūtas jaunas spēļu formas, Jānis ANDERSONS tika izvēlēts par modeli. →

«Dinamo». Jānim esot tur jāspēlē.

- Prieks dzirdēt, bet es sastāvu neizvēlos.
- Pērn Nolans tevi paņēma uz Stokholmu, bet tu nosēdēji rezervē līdz pēdējai spēlei.
- Biju čempionātā, bet spēļu diezgan maz.
- Pret Zviedriju tu nospēlēji visu maču. Juties kā savā hokejā?
- Jā. Biju gatavs gan psiholoģiski, gan fiziski. Daudzi varbūt uz noguruma fona bija saguruši, es jutu, ka ar zviedriem var spēlēt un cīnīties. Nospēlēt labā līmenī. Tiem, kas bija spēlēju-

Mans otrais gads «Dinamo» iesākās diezgan perspektīvi. Rautakalio vasarā mani slavēja, bet konkrēti neviens neko nav teicis. Esmu mēģinājis saprast, kas par iemeslu. Kā pietrūkst? Konkrētu atbildi nekad neesmu saņēmis.

4	0 (0+0)	-	2
5	0 (0+0)	-	2
4	0 (0+0)	-	0
12	2 (0+2)	-	0
5	2 (1+1)	+2	4
14	4 (1+3)	-	2
5	1 (0+1)	+1	2
26	2 (1+1)	-	4
5	0 (0+0)	+3	0
5	1 (0+1)	+1	2
34	11 (3+8)	-	6
3	0 (0+0)	0	0
6	1 (0+1)	-1	2
20	10 (4+6)	-	6
15	1 (0+1)	-6	4
53	1 (0+1)	-4	6
28	1 (0+1)	-8	10
1	0 (0+0)	-	0
16	7 (2+5)	-	4
46	0 (0+0)	-5	6
8	2 (1+1)	-	4
5	0 (0+0)	-1	2
8	0 (0+0)	-2	0
15	3 (1+2)	-4	29
3	1 (0+1)	+1	4
2	0 (0+0)	-1	0
11	3 (1+2)	-4	0
4	0 (0+0)	0	0
33	4 (0+4)	0	10
7	1 (0+1)	0	4

ši visu čempionātu, varbūt bija grūtāk. Jaunais reglaments piedāvāja citu izspēles sistēmu, un lideri bija paguruši. Mums nav kā Zviedrijai, kur visas četras maiņas ir apmēram vienādas. Mums ir vairākuma maiņas, tie, kas labāk spēlē aizsardzībā, tāpēc arī daži varbūt bija vairāk noguruši. Bet čempionāts ir vienāds visām komandām.

- Tu esi diezgan izteikta aizsardzības hokeja aizsargs.

- Pēdējā laikā tā izveidojies. Junioru vecumā ļāva vairāk pieslēgties uzbrukumam. Tad arī pats vairāk uzbruku pretinieku vārtiem. Tagad vairāk esmu aizsardzībā ar domu cementēt tieši aizsardzību. Vairs tik ļoti uz priekšu arī nevelk. Ja iespēlētos, kā Kijevā, varbūt atgrieztos. Tas bija pirmais gads pēc pauzes,

bet gribas spēlēt arī priekšā. Sezonas sākums Kijevā psiholoģiski bija grūtāks, bet beigās bija labāk, taču tad gadījās trauma un atkal bija kā-

das spēles jāizlaiž.

- Tu esi bijis divus pasaules čempionātus pie Znaroka un divus pie Nolana. Laikam neseisliks aizsargs?

- Gribētos tā domāt. Ja viņi izvēlējās, tad kaut kā viņu sastāvā laikam iederos. Nezinu, kādi ir kritēriji, atkārtosos – daru savu darbu, un tad treneris izvēlas, esmu vai neesmu vajadzīgs.

- Viņi ļoti labi zina tavu darbu. Savā zonā tu būsi kā klints.

- Cenšos. Daru aizsarga darbu, mums ir uzbrucēji, kas prot iemest ripu vārtos. Lai viņi met.

- Kam tu tagad svisti? Jūlija beigās normāli cilvēki sauļojas Majoru pludmalē...

- Pludmalē ir pagulēts, paspēju arī tur. Gatavojos jaunai sezonai. Kā katru vasaru. Pienāk laiks, kad jāiet uz ledus. Gaidu, kad pienāks kāds piedāvājums. Kādā mirklī būs jābūt kondīcijā, lai jaunajā klubā spētu sevi parādīt.

- Vai tev ir kāds konkrēts piedāvājums?

- Konkrēts nekas nav, gaidu. Uz pirmo piedāvājumu negribas skriet, taču neesmu arī ļoti izvēlīgs. Gatavojos.

- Cik ilgi tu šādā gaidīšanas režīmā vari Rīgā trenēties?

- Ir līgas, kur sāk treniņus, izskata spēlētāju kandidātūras, kurus vēlējušies redzēt uz ledus. Čehijā uz ledus treniņus sāka no 22. jūlija, viņi vispirms izskatīja savus spēlētājus, no turienes var nākt kāds piedāvājums. Nezinu, kad sāk Zviedrijā, Somijā, Baltkrievijā un Krievijā. Parasti klubi uzsāk treniņus un, ja kāds neder, tad mēģina aizpildīt tukšās vietas. Gatavojos. Augusta vidū vai augusta beigās kaut kas sāk veidoties.

- Tāda situācija taču nevar būt, ka neviens nekur neko nepiedāvā?

- Var būt arī tāda. Pērn, kad NHL bija lo-

kauts, tā bija. Tad rodas nervozitāte, nāk septembris, sākas spēles, un nervozē. Cenšos sevi turēt rokās un gatavoties. Kad pienāks mirklis, ka kādam esmu vajadzīgs.

- Kurš tev ir aģents?

- Lēnām kaut kas sāk veidoties, bet aģenta nav bijis, viss ticis sarunāts ar pazīstamiem mednežiem. Čehijā man palīdzēja cilvēks, kurš zināja, ka vajag aizsargus. Ja esi liels spēlētājs, tevi grib katrs aģents. Ja tik pazīstams neesi, tad grūti.

- Noproto, ka tava jaunā darbavieta varētu būt Čehijā.

- Labprāt atkal spēlētu Čehijā. Labs līmenis, labs hokejs, valsts arī man pazīstama.

- Kura tauta mums ir tuvāka: čehi vai zviedri? Vieni ir slāvi, otri tuvāk dzīvo.

- Slāvi tomēr mums pierastāki, zviedri – tas ir tāds miers. Katram savs. Ir cilvēki, kuriem patīk straujāka un aktīvāka dzīve, tiem Čehija būtu tuvāka, tur viss griežas ātrāk. Zviedrijā toties ir miers, viss salikts pa plauktiņiem, ej un tikai dari savu darbu. Man tāds miers patīk. Kā tauta zviedri ir mazliet vēsāki, bet, tiklīdz tevi iepazīst un pieņem, tad viss ir kārtībā, Pats sākums ir gausāks. Čehijā uzreiz pieņem, ir atvērtāki, toties komandā reti kurš prata angliiski.

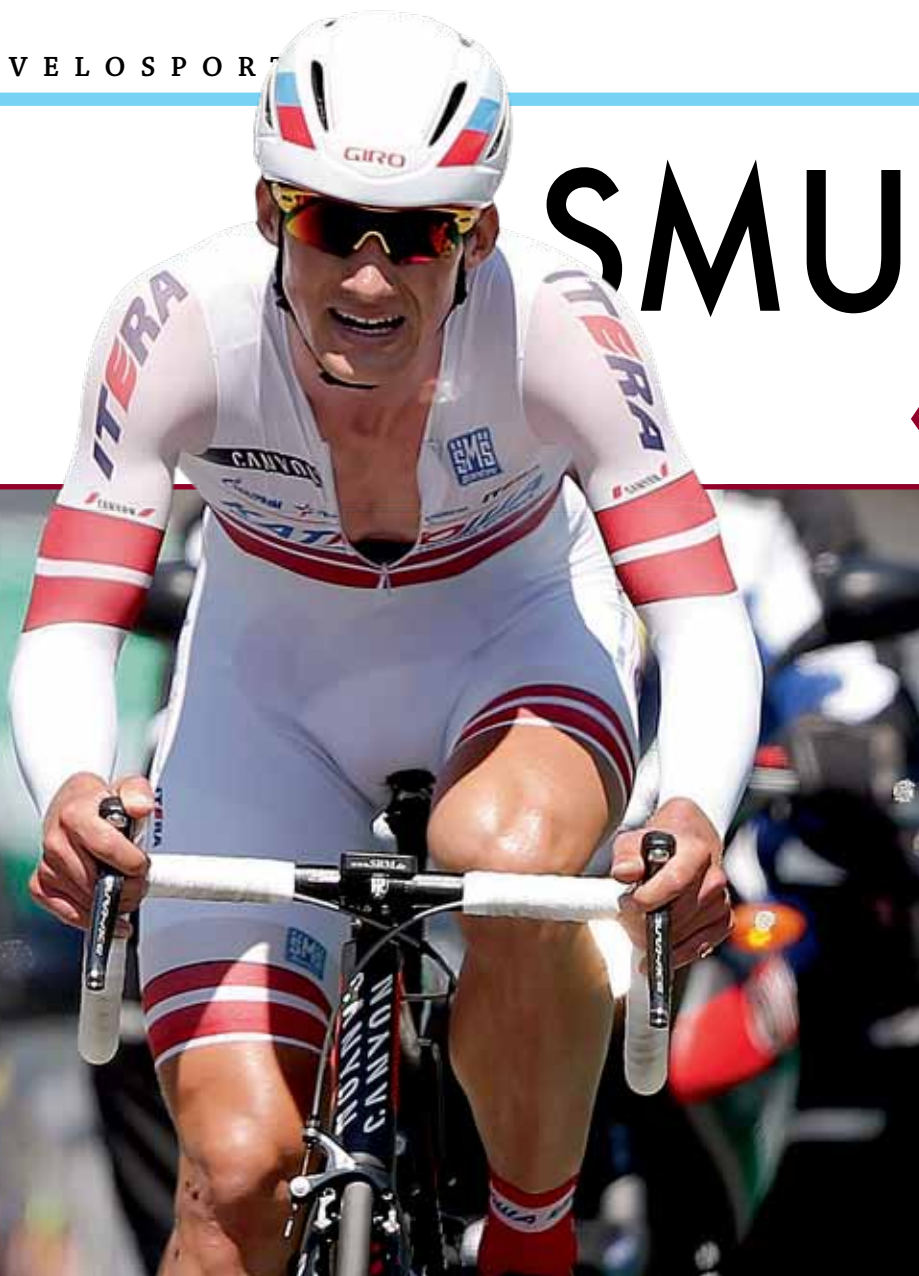
- Čehijā bez čehu valodas esot ļoti grūti.

- Iemācījos, taču teikt, ka čehi ir ļoti lieli nacionālisti... Es to nejutu. Triņķa un Morāvija, kur es biju, tur gan vairāk runā tikai čehiski.

- Tik uzmanīgi neskatos, kad pirms spēles dzied valsts himnas. Tu esot viens no tiem, kurš Latvijas himnu dzied no sākuma līdz beigām.

- Tā pierasts. No bērnības esmu dzīvojis prom no Latvijas. Kad skan himna, gribas dziedāt... **SA**

SMUKULIS: «Kritu, j

ILVARS KOSCINKEVIČS

Atgriezies no prestižā «Tour de France» velobrauciena, Gatis Smukulis neslēpa, ka sacensību pēdējā nedēļā bijis arī brīdis, kad apsvēris tālāk vairs nebraukt. Taču izturēja un beigu beigās ieraudzīja kāroto finiša līniju. Tiesa, ar divējādām sajūtām. Par tām 26 gadus vecais «Katusha» braucējs divas dienas pēc velobrauciena padalījās arī intervijā «Sporta Avīzei».

– Vai no Francijas esi atgriezies sveiks un vesels?

– Jā, viss ir kārtībā.

– Kad devies uz «Tour de France», teici, ka viena no tavām vēlmēm ir neieklūt kritienos. Kāpēc, tavuprāt, tev tas tomēr neizdevās – no kriti divreiz?

– Abi kritieni sanāca tādi, ka tā nebija mana vaina. Pirmajā reāli jau biju apstājies [redzot, ka priekšā noticis kritiens – aut.], taču tie, kas man bija aizmugurē, nespēja sabremzēties un mani notrieca. Otrs kritiens bija ēdināšanas punktā, kur masieris mani ieraudzīja pēdējā brīdī, meta maisiņu, taču metiens nesanāca – maisiņš trāpīja tieši pa stūri, kuru es tobrīd turēju ar vienu roku, jo ar otru bija paredzēts to paņemt. Taču sanāca tā, ka ar maisiņu trāpīja pa stūri, to sagrieza un es biju gar zemi.

– Vai tā dēļ reizē ar tevi nenokrita vēl kāds?

– Līdzī «paņēmu» vēl vienu. Labi, ka «nenonesu» visus līderus, jo tobrīd biju grupas priekšpusē. Tas man tagad ir tāds mierinājums, ka ne-

skāra visus pārējos.

– Barošana vispār ir diezgan sarežģīta padarišana. Tad, kad nāk lielā grupa, nav jau nemaz tik vienkārši redzēt, kur esi tu un kur – tavs maisiņa padevējs. Ir liela burzma.

– Protams! Ir 24 cilvēki, kas dod tos maisiņus, un nepilni 200 cilvēku, kas tos maisiņus grib paņemt. Protams, ka burzma ir liela un bieži vien sanāk kritieni. Nav jau tā, ka apstājas, paņem un tad brauc tālāk. Tas viss notiek kustībā, reizēm braucam ar gandrīz 40 kilometrus stundā lielu ātrumu, un tev tas maisiņš ir jāpaņem. Dažreiz maisiņš izkrit ārā, kādam iekrīt ratos un vēl kaut kur. Gadās visādi.

– Vai var teikt, ka tev šis bija grūtākais velobrauciens dzīvē?

– Viegls nebija. Jā, bija ļoti grūts, bet man liekas, ka tā grūtība vairāk bija traumu dēļ, tā dēļ, ka īsti nebija pašsajūtas. Uz «Tour de France» aizbraucu mazliet saguris. Protams, sacensības ir grūtas, visi ierodas simtprocentīgi gatavi, motivēti. Daudzās komandās pat ir ļoti grūti tikt

sastāvā. Arī komandām ambīcijas ir vislielākās. Tūri tomēr pārraida visā pasaulē. Ir liela televīzijas uzmanība un viss pārējais. Tas visu padara daudz smagāku.

– Vai var teikt, ka īsti netrāpīji ar kondīciju?

– Galīgi nejutos tā, ka vajadzēja. To apliecināja arī jaudas mērītāji. Salīdzinot ar pagājušā gada tūrēm «Giro d'Italia» un «Vuelta a España», kur gan tiku cauri sveikā bez kritieniem, pērn kondīcija tomēr bija labāka.

– Runājot par kritieniem, vai bija vēl kāda reize, kurā knapi «savācies»?

– Protams! Tādu bija diezgan daudz. Kritienus vispār bija ļoti daudz. Bija situācijas, kur tam biju ļoti tuvu, taču paveicās.

– Kas šajā tūrē bija pats grūtākais?

– Bija pavisam smagi pēc otrā kritiena līdz otrajai brīvdienai. Tās trīs dienas tiešām bija jācinās ar sevi, lai tiktu līdz galam.

– Cik reīzu tūres laikā biji situācijā, kad sev teici – viss, kāpju nost, man tūre ir beigusies?

← **Gatim SMUKULIM ir žēl, ka uz «Tour de France» viņam neizdevās trāpīt ar fizisko formu un būt vislabākajā gatavībā.**

o iemeta ar...»

«Kad atlidoju mājās, vispār neko negribējās – vien pasēdēt un nekustēties.»

«Tour de France 2013»

Dalībnieks	Valsts	Komanda	Laiks
1. Kristofers Frūms	(Lielbritānija)	«Sky Pro Cycling»	83 h 56 min 40 sek
2. Nairo Kvintana	(Kolumbijā)	«Movistar»	+4:20
3. Hoakims Rodrigess	(Spānija)	«Katusha»	+5:04
119. Gatis Smukulis	(Latvija)	«Katusha»	+3:21:06
Startēja	198	Finišēja	169 riteņbraucēji.

– Vienreiz. Bija riktīgi smagi.
 – **Kā tiki pāri?**
 – Kaut kā saņēmos – redzēju, ka arī citiem ir grūti.
 – **Nometi «gāzi»?**
 – Nē. Centos nepievilt sevi un visus, kas mani atbalstīja. Braucu līdz galam, jo tas bija jau tūres beigās. Viss jau bija izciests, pārdzīvots – tas bija pēdējās dienās.
 – **Kāds no pēdējiem posmiem Alpos?**
 – Jā, tas bija nākamais posms pēc «l'Alpe d'Huez».
 – **Vai bija kas tāds, kas tevi šajā velobraucienā pārsteidza?**
 – Sacensības kā sacensības. Lielākais ir tā spriedze, var teikt, ne par ko. Ir tādi etapi, it kā visi baidās laiku zaudēt un tas lielais stress. Citās sacensībās to tā nejut. Tajā pašā Beļģijā – tu brauc un jau zini, ka būs nervoza sacensība – ka visi spiedīsies pa labi un pa kreisi, cīnīsies par pozīciju. Taču tajā pašā Beļģijā nav to kritienu.
 – **Jūsu komandas lideris Hoakims Rodrigess kopvērtējumā ieņēma trešo vietu. Vai komanda un arī pats Rodrigess ir apmierināts ar paveikto?**
 – Jā, protams. Jau pirms pirmā etapa tika noteikts mērķis cīnīties par pjedestālu un pēc tam – ja tas nāk viegli, arī par uzvaru kopvērtējumā. Taču galvenais bija pjedestāls. Viegli tas nenāca, tomēr pēdējās dienās to izcīnījām. Komandā visi, protams, ir apmierināti. Rodrigess pats bija ļoti priecīgs, jo tas viņam «Tour de France» ir labākais panākums karjerā.
 – **Un tu pats – esi apmierināts?**

– Esmu priecīgs par komandu, par sniegumu, kā viss noritēja. Pats ar sevi nevaru būt neapmierināts, bet arī diez ko apmierināts neesmu. Tas viss fiziskās formas dēļ.
 – **Otrais individuālais brauciens ar atsevišķu startu, kas notika kalnos, bija viens no grūtākajiem karjerā?**
 – Nē, tas bija pats vieglākais. (Smaida.) Komandas treneris, arī direktors bija pateicis, ka mums tas jānobrauc pēc iespējas mierīgāk. Galvenais, lai iekļautos laika limitā. Tur ne par ko necīnījās, vienkārši, lai nobrauktu un taupītu spēkus nākamajām dienām.
 – **Sapratāt, ka konkurēt nevarat, un taupījāt spēkus turpinājumam?**
 – Domāju, tā darīja puse grupas – nobrauca braukšanas pēc. Pēc tam sekoja visas smagās dienas, tāpēc šis posms sanāca kā viegls treniņš.
 – **Kā juties, iebraucot Elizejas laukos?**
 – Ātrums! Pēdējais etaps līdz Elizejai bija mierīgs. Protams, cilvēku jūra. Var teikt, 65 kilometru garumā bija dzīvais žogs – vai tā bija pilsēta vai lauki, tur bija pilns ar cilvēkiem.
 – **Droši vien varēja just, ka visi gribēja uzvarēt. Tas, protams, attiecas uz finišētājiem!**
 – Jā, protams, sprinteriem tas bija pēdējais etaps, prestižs tomēr skaitās – tas viss notika Parīzē. Tie, kuri turē braukuši jau vairākus gadus, teica, ka šogad pēdējais posms tomēr nav bijis tik smags pa tiem apliem. Viņi izmainīja apli. Agrāk griezās pirms Triumfa arkas, šoreiz brauca riņķi, tamdēļ nevajadzēja, var teikt, apstāties. Visu laiku bija ātrums, viss notika kustībā. Vienīgi nogurdināja tas, ka ļoti vēlu bija starts.

– TV ļoti daudz šo sacensību laikā rādīja pilis, skaistus dabas skatus. Vai arī riteņbraucēji paspēja kaut ko apskatīt un ar aci – nobaudīt, vai arī tas nav iespējams?
 – Francijā vairāk par priekšā braucošā aizmugurējo riteni nobraudīt nesanāk. (Smejas.)
 – **Ideāli ir tad, ja priekšā nav neviena riteņa...**
 – Jā, bet arī tajā brīdī ir ko darīt. Francijā ir vajadzīga nežēlīgākā koncentrēšanās. To, ko tu redzi TV, braucot uz riteņa grupā, vispār neredz. Paskatījos pāris video no pirmajiem etapiem Korsikā un nodomāju – vai tiešām es tur braucu garām! Spriedzes un koncentrēšanās dēļ vispār neko neredzi.
 – **Vai esi jau skatījis vai plāno skatīties visas sacensības ierakstā?**
 – Tagad – nē. Neesmu domājis skatīties. (Smaida.) Pirmdien, kad atlidoju mājās, vispār neko negribējās – vien pasēdēt un nekustēties.
 – **Pēc finiša bija arī kāda paballēšanās, iedzērāt kādu vīnu vai šampanieti, vai arī neviens nebija spēka?**
 – Kamēr beidzās apbalvošanas ceremonija, iedzērām šampanieti. Pēc tam bija komandas vakariņas. Aizgāju uz restorānu, paēdu vakariņas, taču viss bija jau tik vēlu. Vakariņas bija tikai vienos, līdz trijiem pasēdējām un gājām gulēt.
 – **Cik daudz vari atpūsties pēc tūres? Kad atkal ķersies vērsim pie rāgiem?**
 – Nedēļa noteikti būs mierīga, izbraukšu pāris treniņus, lai organisms atīrās. Tad jau atkal sāks trenēties un mazliet ieskrieties Beļģijai, kur būs «Eneco Tour» [notiks no 11. līdz 18. augustam].
 – **Kas ir vērtīgākais, ko esi ieguvis, pateicoties dalībai «Tour de France»?**
 – Koncentrēšanās pieredzi. Stress, kas turē valda – kad tam iziet cauri, pēc tam citās sacensībās ir daudz vieglāk.
 – **Vai esi guvis arī kādu vērtīgu pieredzi, domājot par «Ziemeļu elli», kas ir tavs lielais mērķis riteņbraucēja karjerā?**
 – Jādomā par ziemas periodu, par izmaiņām sagatavošanās procesā. Mazliet citādi jāveido treniņprogramma. Tas vairāk, atskatoties uz to, kas un kā tika darīts pagājušajā ziemā un kā pēc tam viss aizgāja. Tas pats «Tour de France» – ja būtu jānobrauc otrreiz, varētu attīt atpakaļ un sagatavošanos veikt mazliet citādāk.
 – **Vai tas, ko turē piedzīvoji, tevi rosina to rekomendēt jauniem puīšiem, ka tiešām ir vērts daudzus gadus trenēties, lai vismaz reizi dzīvē tādās «gonkās» piedalītos?**
 – Protams! Tas, kas notiek «Tour de France», visi tie cilvēki, kas atbalsta, viss, kas nāk no skatītājiem, no faniem, tā nav nevienās citās sacensībās. «Tour de France» ir un pagaidām paliks lielākās sacensības, uz kurām var tīkties un ir vērts piedalīties! **SA**

Madara Palameika: «Par Ļeņinu nedo

DAINIS ĀZENS

Tikai pirms nedēļas pasaules čempionāta A normatīvu šķēpa mešanā izpildīja Madara Palameika, taču šosezon viņai joprojām jāaprod ar domu, ka viņa nav sezonas lidere Latvijā. No otras puses, šogad Palameika ar trešo vietu Parīzē izcīnīja karjerā pirmo punktu Dimanta līgā. Kam jānotiek, lai labotu Latvijas rekordu, ar ko atšķiras Latvijas šķēpmetējas no šķēpmetējiem, cik tālu Palameika mestu, ja viņai, Bružika terminoloģijā runājot, dotu miljonu, izrunājām. Viens jautājums gan palika neatbildēts...

mēr kaut kā pietrūka. Meklējām kļūdas un izdomājām, ka varbūt tas ir fiziskais nogurums, ka ķermenis nespēj savākties tam rezultātam. 62 metri nav joka lieta, un tos es katrās sacensībās nemetu. Varbūt vajadzēja atbrīvoties, piedomāt pie treniņu plāna un sagatavot ķermeni metienam 62 metru robežās. Pirms Parīzes (sacensības notika 6. jūlijā – D.Ā.) sākām cītīgāk trenēties, gatavojamies A normatīvam. Nekas cits neatlika kā nobriest vienai konkrētai dienai, ka tā, cerams, būs istā. Tiešām visu savu enerģiju un labās domas veltīju startam Valmierā. Bijām mājās, Valmierā ieradāmies divas dienas iepriekš. Tas mani nomierināja, ka viss būs kārtībā, mans ķermenis nav no-

«Labākais metiens man būs tajā dienā, kad zvaigznēs viss sakrītīs. Tur augšā īstenībā jau viss ir sarakstīts, un man vienkārši ir jāsaģaida tā diena. Tas ir patīkams mirklis, un es ceru, ka kādā brīdī viss būs kārtībā. Un tā jau ir bijis.»

– Pabrīnījos, ka sazvanīju tevi Valmierā. Vai tur ir labāk nekā mājās?

– Šeit ir labi apstākļi. Nav labāk, protams, bet šeit varam patrenēties ārā stadionā. Mājās mēs esam iekšā un tikai mešanu trenējam ārā. Mums, kā zināms, Talsos stadiona nav. Valmierā mums jau kuro gadu ir sagatavošanās sezonas atbildīgākajiem mačiem. Šogad sanācis tā, ka bija Valsts prezidenta balvas izcīņa, tagad – Latvijas čempionāts pa vidu, bet vēl nedēļu pēc tā mēs paliekam Valmierā. Tāpēc tik lielu slodzi treniņos neliekam, kā to būtu darījuši, ja sacensību nebūtu.

– Varbūt Latvijas čempionātu varētu izlaist lielā mērķa labad?

– Tā kā pagājušogad nestartēju, šogad nolēmām piedalīties, izlaidot Dimanta līgas posmu Londonā. Tās būtu iespaidīgas sacensības, taču varētu prasīt emocijas. Tāpēc mēs mierīgi pa Valmieru un Latvijas meistarsacīkstēm.

– Kā tevi ietekmē tas, ja sacensībās Latvijā nav konkurences?

– Tas man nav svarīgi. Es braucu darīt savu

darbu, nevis kādam būt priekšā. Man nav tā – ja nav konkurences, es nepiedalos.

– Ar Valmieru tev šosezon saistās labas atmiņas – Valsts prezidenta kausā izpildīji pasaules čempionāta normatīvu. Kas noteica to, ka tik ilgi normatīvs nedevās rokā, un to, ka tas notika tieši Valmierā?

– Esmu ļoti priecīga par normatīvu. Es negaidīju to no Valmieras (smejas). Sezonu sākām diezgan agri, un mērķis bija – izdarīt to agrāk, lai būtu mierīgāka sirds. Tomēr parasti ir tā – ja kaut ko plāno un uz kaut ko cer, tad neizdodas. Šis bija tāds gadījums. Ar katrām sacensībām domāju, ka nekas, gan jau nākamajās, taču, kad arī nākamajās, tuvojoties datumam, kad noslēdzas atlase, normatīvs nepadevās, tas iedvesa tādu bijību par to, vai tiešām paspēšu to izpildīt. Man bija tāds uzstādījums, ka es to varu un man tas ir jāizdara. Varbūt tas mani psiholoģiski ietekmēja. Šogad sanāca pabraukāt no viena kontinenta uz otru. Plānojām to un tam gatavojamies. Tas nebija nekāds pārsteigums, un es ar to rēķinājos, bet vien-

guris, un diezgan labi pastrādāju. Atlika tikai aizmest.

– Ja nebūtu izpildījusi gribēto normatīvu, cik iespējas vēl būtu bez Latvijas čempionāta?

– Mēs nedomājām par to. Bija plānotas prezidenta kauss un Latvijas čempionāts. Un viss! Centos par to nedomāt un koncentrējos startam. Man nebija tāda plāna B. Varbūt tas tā baisi skan, bet nebija.

– Parasti piemin pēcolimpisko sezonu. Vai attiecīgi arī darbu ar treneri pārkārtojāt atbilstoši šai sezonai?

– Man nav nekāda attaisnojuma, lai tagad būtu vieglāk, jo es jau nebiju nekāda čempione. Olimpiskā sezona man bija tāda, ka gribējās vēl labāk, jo savas spējas līdz galam nerealizēju, gribējās savu labāko metienu. Joprojām to neesmu aizmetusi kopš 2009. gada. Tāpēc katru gadu ir dzinulis – uzlabot šo rezultātu, jo katrs tiecas uzlabot personisko rekordu, katrās sacensībās grib tikt līdz savam labākajam metienam.

māju»

– Kas ir tas, kā pietrūkst labākajam metienam?

– Ir ļoti daudz nianšu, jo mēs zinām, ka tas ir tehnisks sporta veids. Ir emocijas, kuras šad tad ir un kuru reizēm dienā, kad ir sacensības, trūkst. Domu spēkam, kā sagatavot savu ķermeni sacensībām, ir liela loma, bet dažreiz galva ar ķermeni nav vienotas. Reizēm ar galvu izdomā to labo metienu, bet ķermenis to vienkārši nespēj izpildīt. Noguruma pakāpe, enerģijas trūkums vai negatīvais stress, kas sacensību dienā ir «apēdis» enerģiju. Man ir bijušas visādas dienas. Daudz ar sevi strādāju un esmu sapratusi, ko pirms sacensībām darīt, ko labāk ne. Labākais metiens man būs tajā dienā, kad zvaigznēs viss sakrītis. Tur augšā īstenībā jau viss ir sarakstīts, un man vienkārši ir jātagaidā tā diena. Tas ir patīkams mirklis, un es ceru, ka kādā brīdī viss būs kārtībā. Un tā jau ir bijis.

– Jāsakrīt īpašajām sajūtām, tehnikai un fiziskajai gatavībai?

– Jā, jo viss vienlaikus ne vienmēr būs. Katram sportistam tas ir savādāk, un tas nav katrās sacensībās. Tā nemaz nevar būt, tas ir pārcilvēciski.

– Šosezon tev jāaprod ar sen nebijušām sajūtām – neesi tālākā metiena autore Latvijā... Pasaules gals?

– Tas īstenībā ir divaini. Kopš Latvijas rekorda sasniegšanas 2009. gadā tā man ir pirmā reize, un tādas sajūtas man nav bijušas. Apziņa, ka sezonā esmu bijusi labākā Latvijas šķēpmetēja, ir sniegusi gandarījumu par paveikto. Šogad tā nav, tā ka iekšā ir iekēries tāds āķītis, ka ir jāstrādā. Tas velk uz priekšu, ir dziulis. Tiešām, iekšējā konkurence ir liela, un tas man palīdz sevi pilnveidot katrās sacensībās. Tā ir tāda goda lieta – būt valsts labākajai šķēpmetējai un tālāk doties uz sacensībām pasaules mērogā. Kad tevi kāds apsteidz, tā ir tāda kā personības iedragāšana, un ir svarīgi, kā tu tiec ar to galā. Konkurenci uztveru po-

zītīvi, jo tā mani pozitīvi ietekmē. Es cīnos ar konkurentēm laukumā, bet cienu pretinieces arī ārpus šķēpmešanas sektora.

– Tas ir interesanti – jūs mierīgi sadzīvojat, kamēr Latvijas šķēpraizi vīrieši kaut ko dala. No kā tas atkarīgs – no personības, vai sievietēm vieglāk atrast kopīgo?

– Domāju, ka tāpēc, ka sievietes par daudz ko runā un izsakās acīs, nekaunas par to. Savstarpējā komunikācija mums ir labāka un emocionālāka, nebaidāmies no piebildēm, izrunāt situācijas. Man liekas, ka vīrieši to ierobežo, domājot kaut ko nepateikt vai nerunāt par to. Varbūt skaidrojums nav vietā, un varbūt vaina ir tieši personībās. Varbūt tituli dažreiz traucē. Īstenībā man nav ne jausmas. Tas mūs pašas ietekmētu, ja mēs savā starpā būtu nedraudzīgas.

– Vīriešus jau arī ietekmē.

– Varbūt tā mums ir tāda laba mācība, ka pašām būs sliktāk.

– Bijām pieraduši, ka Latvija ir šķēpmetēju vīriešu zeme, bet tagad jau otro sezonu sievietēm klājas labāk. Kā tev šķiet, kāpēc šādas pārmaiņas?

– Tā nekad nav bijis. Tāpēc tiecamies uz kaut ko tādu, lai pārspētu pašas sevi. Savulaik taču mēs nevarējām aizmest 60 metrus. Kad Sinta pārkāpa šo robežu, sākās it kā jauna pasaule, un 60 metri vairs nelikās nekas neaizsniedzams. Mēs priecājamies viena par otru – malacis, ka aizmeti. Tā mēs viena otrai malačojamies un varbūt uzpildāmies viena no otras, ka to varam. Man liekas, ka tie metri un tas, ka varam Latvijas vārdu nest pasaulē, ir tāds prieks mums visām. Mums, sievietēm, ir lepnums par to. Vīriešiem ir sava psiholoģija, tieksme būt pirmajam. Kad mēs visas trīs startējām Dimanta līgā (6. jūnijā Romā – D.Ā.), bija pacilājoša sajūta. Kurai valstij vēl ir trīs šķēpmetējas? Tikai Vācijai ir bijušas, bet mēs aizbraucam no mazās Latvijas, trīs Dimanta līgas pārstāves.

– Kā tu raksturotu savas konkurentes un rezultātu veicinātājas Sintu un Linu?

– Kā neatlaidīgas. Savstarpējā cīņa man netraucē, bet es nevaru ieiet cita galvā un zināt, kā cits tiek ar to galā. Tomēr laikam jau ir forši, ka visas varam tā cīnīties, un tas jau nav pirmo gadu. Tas ir pierādījies, ka varam viena otru pārsteigt un uzvarēt, taču joprojām būt pozitīvas un izteikt uzslavas viena otrai. Cīņa notiek tikai sektorā, un mēs cienām viena otru. Šobrīd nevaru iedomāties, ka būtu jābūt savādāk.

– Līnai Mūzei šosezon uzvarot Tamperē Eiropas U-23 čempionātā, nācās atgādināt, kas uzvarēja šajās sacensībās 2009. gadā un kam joprojām pieder sacensību rekords.

– Es zināju, ka protokolos tas ir rakstīts un ka rekordi vienā stūrītī parādās. Kad skatījos sacensības tiešsaistē, teicu: «Mamm, mamm, paskaties!» un rādīju vārdu. Man nav bijis daudz rekordu, un arī jauniešu vecuma grupiņās nav bijis izcilu rekordu, laikam vienā vecuma grupiņā J. Lūša kausos. Parasti es pieticīgi kaut kam pietuvojos, nevis laboju to. Šis bija tas brīdis manā dzīvē, kad viss apgriezās kājām gaisā, jo ne es gaidīju, ne treneris gaidīja... Neviens negaidīja tādu rezultātu, bet tas tur joprojām stāv. Esmu laimīga, ka tā.

– Tas ir arī Latvijas rekords.

– Tas bija 19. datums. Tas pats, kad Valmierā sametu A normatīvu. Laikam datums ir tīri labs metieniem, taču pārsteigums tas toreiz bija.

– Kam jānotiek, lai tas tiktu labots, un kādiem jābūt nosacījumiem?

– Jānotiek ir tam, kam jānotiek. Uzticos savam liktenim, un es zinu, ka liktenī ir ierakstīta tā diena, kad viss būs.

– Varbūt kādai citai šķēpmetējai tas ir ierakstīts?

– Nē, tur tā nevar pārrakstīt. Tas jau ir ierakstīts. Viss ir saplānots (smejas).

«Kad mēs visas trīs startējām Dimanta līgā, bija pacilājoša sajūta. Kurai valstij vēl ir trīs šķēpmetējas? Tikai Vācijai ir bijušas, bet mēs aizbraucam no mazās Latvijas, trīs Dimanta līgas pārstāves.»

– **Latvija zina, ka tu esi konfekšu meite-
ne. Cik «Laimas» šokolāžu ir gadā jāapēd,
lai tālu mestu?**

– Daudz ēdu, bet, kad sākas sezona, maz-
liet jāpiebremzē. Ziemā eju uz pilnu banku,
bet sacensību laikā ierobežoju «Laimas» šo-
kolāžu nokļūšanu organismā. Man ļoti garšo
«Laimas» produkcija, un es vispār esmu šo-
kolādes cienītāja. Tāpēc esmu ļoti pozitīvi no-
skaņota par šo sadarbību un labprāt pastāstu
citiem, ka man «Laima» garšo.

– **Šis gads tev ir atnesis, ja nemaldos, pir-
mo godalgoto vietu Dimanta līgā.**

– Jā, viens punktiņš ir.

– **Tā tev tāda jauna pieredze – kāpt uz go-
da pjedestāla.**

– Mēs nekāpjam. Daudzi mani apsveica
ar medaļu. Tas ir patīkami, bet nav medaļu,
un sistēma ir savādāka. Tas ir pagodinājums
– Dimanta līgas punkti, un beigās sacensību
kopsavilkumā parādās, kuri atlēti saņēmuši
punktus. Tas savukārt nozīmē, ka esi ticis la-
bāko trijniekā, sasniedzis atzīstamu rezultātu.
Tas piešķir zināmu statusu, vietu starp līde-
riem, ar tevi varbūt vairāk rēķinās. Vienam
ir viens punktiņš, vienam – divpadsmit, bet
sportisti ir piedalījušies dažādu skaitu reižu.
Tomēr skatās jau pēc punktiem un novēr-
tē tavas spējas, kaut arī šķēps ir diezgan ne-
prognozējams. Kāds var labi uzmost un iekļūt
punktos, dalībnieču sastāvs

mainās – nebrauc visu
laiku vienas un tās
pašas.

– **Vai Dimanta
līgā var nopelnīt?**

– Jā, ar to ir kārt-
tībā, var. Ja aizmet
sešdesmitnieku, tad var
paveikties ar labu vietu
un kaut kas lielāks
var arī iekrist ka-
batā. Pat ja pa-
liec pēdējais,

arī tik slikti nemaz nav.

– **Cik tu mestu, ja tev dotu miljonu?**

– Ļoti grūti pateikt, jo tā ir nepareizā vir-
ziena motivācija. Es nezinu, kā mestu. Droši
vien visnetehniskāk, kā vien iespējams (sme-
jas). Drīzāk man patīktu, ja būtu miljons pēc
kāda metiena, rezultāta, nevis pirms. Par to
man tiešām nav jādomā.

– **Tad ko tu domā par Ļeņinu?**

– Vai tas ir saistīts ar pasaules čempionātu
Maskavā? Esmu moderna latviete un par Ļe-
ņinu nedomāju. Drusciņ satrauc brauciens uz
Maskavu, jo nekad tur neesmu bijusi. Esmu
bijusi tikai lidostā, tā ka tā man ir jauna piered-
ze arī kultūras ziņā. Pagaidām esmu piesar-
dzīga, kaut gan man ir bijusi laba pieredze ar
krieviem Krievijā, kuri ir bijuši pozitīvi noska-
ņoti. Man patīk komunicēt ar viņiem, jo ar-
vien vairāk viņi to sāk darīt angļu valodā. Man
krievu valoda ir vāja, un es cenšos ar viņiem
runāt angļiski, taču viņi īpaši aktīvi uz runāša-
nu angļiski nav. Es jau tētim teicu, ja braukšu
uz Maskavu, ņemšu privātstundas krievu va-
lodā, bet tā arī neesmu paņēmusi. Varu pa-
teikt «Dobrij ģen!». Es saprotu, ko man saka,
bet kautrējos runāt, jo vajadzētu būt labākām
krievu valodas zināšanām. Tomēr man nav
nekas pretī nomainīt ceļošanas virzienu.

– **Cik reizes esi bijusi Krievijā?**

– Biju Tulā. Braucām ar autobusu. Labi
nostartēju, savā vecuma grupā izcīnot pirmo
vietu. Tāpēc man ir labas atmiņas par Krie-
vijū. Ēdu to lielo prjaņiku ar ievārijumu iek-
šā. Mazliet no kultūras dabūju sajūst. Toreiz
braucām 19 stundas. Nebija īpaši patīkami,
šoreiz būs daudz komfortablāk. Mērķis būs
daudz izskatīgāks, jo esmu dzirdējusi, ka Mas-
kava ir skaista pilsēta.

– **Kā tev šķiet, kas šogad būs galvenās
medaļu pretendentes pasaules čempionātā?**

– Domāju, ka visas meitenes, kuras brauc
uz augstākā ranga komercsacensībām, arī
ir labākās šķēpmetējas pasaulē. Ja kādai būs
lemts, visādi brīnumi var notikt. Uzskatu, ka

neviens nedrīkst braukt uz sacensībām ar jau
kaklā iekārtu medaļu, un domāju, ka to ne-
viens arī nedarīs, jo apzinās konkurenci. Tā
būs cīņa, un apbalvošana notiks nevis pirms
sacensībām vai to laikā, bet pēc to noslēguma.
Neviens otram tur neko nedāvinās, arī uzva-
rētāja titulu.

– **Ar cik tālu metienu varētu pietikt uzva-
rai un medaļai?**

– Neviens nezināja, ar cik varēs uzvarēt
Londonas olimpiādē. Pirms diviem gadiem
pasaules čempionātā Tegu savukārt bija lai-
kam visvērienīgākās sacensības un visaug-
stākie rezultāti sieviešu šķēpmešanas vēsturē.
Gribētos, lai arī šogad ir tādas sacensības, kur
visiem ir ko paskatīties. Man liekas, jo augst-
āki rezultāti, jo interesantāk. Parasti neviens
neatceras tādas sacensības, kurās ir bijuši
smieklīgi rezultāti.

– **Varbūt labāk ir medaļa ar sliktu rezul-
tātu nekā ceturta vieta ar augstu?**

– Gan jau, ka jā, bet tagad neko neizdomā-
sim. Kā būs, tā būs.

– **Kādus brīnumus varam gaidīt no Latvi-
jas šķēpmetējām?**

– Nezinu, kādā sastāvā mēs aizbrauksim.
Līna intervijā it kā bija rakstījusi, ka nebrauks,
ja nenasniegs jaunu personisko rekordu (nā-
kamajā dienā pēc sarunas par sezonas beigām
paziņoja arī Sinta Ozoliņa-Kovala – D.Ā.). Ja
mēs brauksim visas trīs, brauksim ar lielu ap-
ņemšanos – vispirms iekļūt finālsacensībās,
tad skatīsimies tālāk.

– **Vai drīkst prasīt, ar ko būsi apmierinā-
ta, kad lidosi mājās no Maskavas?**

– Nē. Es pat nezinu. Ja godīgi, neapgrūti-
nu sevi ar tādām domām. Pat negribu par to
domāt.

– **Labi. Pasaules čempionāts beigsies. Kā-
di tev mērķi atlikušajai sezonai?**

– Pēc pasaules čempionāta vienmēr vēl ir
sacensības, tā ka pasaules meistarsacīkstēs ne-
pieciešama dalība finālā. Ja būs fināls, būs sa-
censības pēc tam, jo viens Dimanta līgas pun-
ktiņš man neko nedod. Fināls un rezultāts. **SA**

VIEDOKLIS

Andris Biedriņš un Kaspars Bērziņš,
Kristaps Porziņģis un Anžejs
Pasečniks – kurš no tandēmiem U-18
vecumā bija (ir) perspektīvāks?

- Mārtiņš Jānis** @Lacitiss 9m
@Eriks_Strauss Porziņģis, visa karjera vēl priekša, jauns, talantīgs, galvenais lai nenoiet no saviem merkiem.
- Martins Lauva** @MartinsLauva 25 Jul
@Eriks_Strauss AB statistika U18: 5 spēles: 21.8PPG, 14.4RPG, 2.6APG, 3.8SPG, 4.4BPG. Porziņģim: 12PPG, 11RPG, 0,5APG, 1,0SPG, 4BPG!
- Martins Lauva** @MartinsLauva 25 Jul
@Eriks_Strauss tā kā līdz AB līmenim vēl tālu, bet potenciāls ir! Jāstrādā un mums būs savs Kirijenko!
- Artis Ābele** @A3tris 24 Jul
@Eriks_Strauss Bezjēdzīga salīdzināšana.
- Mārtiņš Rūtiņš** @Rutenbergs 24 Jul
@Eriks_Strauss laiks rādīs, ceru ka P/P būs labāki par B/B!
- Toms Juga** @TomsYuuga 24 Jul
@Eriks_Strauss tandemos PP, bet individuāli Biedrins, vēl ļoti daudz jāstrādā zēniem līdz AB līmenim
- Roberts** @Trance_Robo 24 Jul
@Eriks_Strauss Pasečniks/Porziņģis. Šiem čajiem ir stabilāks metiens no visām pozīcijām! Īpaši, ja salīdzina ar Biedriņu. Būs zvaigznes!
- Baaliņš** @latvianantonio 24 Jul
@Eriks_Strauss Pasečniks/Porziņģis Kopumā daudzpusīgāks duets. Abi ar labu, nostabilizētu metienu. Auguma parametri ideāli.. Aug Zvaigznes
- Dīdzis Lazdiņš** @DADZzIS 24 Jul
@Eriks_Strauss B/B savā vecumā bija vēl dominējošāki nekā P/P tagad - līdz ar to noteikti arī perspektīvāki!!!

NARVESEN

AR JAUNO
NARVESEN
KAFIJU AR ĪSTU
PIENU

Brīvdienas tapa, kad sakrāju

 Kappa[®]

PEOPLE ON THE MOVE[®]

Sākot ar
Ls **2,99**^{*}

Krāj uzlīmes
elektroniski
ar Narvesen
ID

Izvēlies šos produktus
un saņem papildus uzlīmes!

no Ls **1,75**

*Sakrājot 49 uzlīmes. Vairāk informācijas www.narvesen.lv

NARVESEN

MARATONS

VASARA

2013

→ ATVAĻINĀJUMA TRENINPLĀNS

KALIFORNIJAS
ULTRAMARATONS

ORIENTIERISTS
**EDGARS
BERTUKS**

KĀ TRENĒJAS

MĀRIS ŠTROMBERGS?

KĀ ATJAUNOT IZSMELTĀS
ENERĢIJAS REZERVES?

ĪPAŠI PAR VELO

TRENINPLĀNI, TRAUMAS, APĢĒRBS
UN LABĀKIE VELOSIPĒDI

Nr. 2

Ls 2,50

ISSN 2255-9221

9 772255 922000

MEKLĒ ŽURNĀLU PRESES TIRDZniecības vietās no 1. AUGUSTA